

Thác Liều! Thác Liều!

Contents

Thác Liều! Thác Liều!	2
1. Chương 1	2
2. Chương 2	5
3. Chương 3	7
4. Chương 4	10
5. Chương 5	13
6. Chương 6	16
7. Chương 7	18
8. Chương 8	21
9. Chương 9	24
10. Chương 10	26
11. Chương 11	29
12. Chương 12	33
13. Chương 13	36
14. Chương 14	39
15. Chương 15	41
16. Chương 16	43
17. Chương 17	46
18. Chương 18	49
19. Chương 19	52
20. Chương 20	55
21. Chương 21	58
22. Chương 22	61
23. Chương 23	64
24. Chương 24	67
25. Chương 25	70
26. Chương 26	73
27. Chương 27	75
28. Chương 28	78
29. Chương 29	81
30. Chương 30	84
31. Chương 31	87
32. Chương 32	90
33. Chương 33	93
34. Chương 34	96
35. Chương 35	99
36. Chương 36	102
37. Chương 37	104
38. Chương 38	108
39. Chương 39	111
40. Chương 40: Phiên Ngoại 1: Lần Ngoại Hồn Loạn Cùng Tính Vấn Đề (1)	112
41. Chương 41: Phiên Ngoại 2 : Lần Ngoại Hồn Loạn Cùng Tính Vấn Đề (2)	115

42. Chương 42: Phiên Ngoại 3: Phiên Ngoại Đi Chúc Tết (3)	118
43. Chương 43: Phiên Ngoại 4 :lần Ngoại Hồn Loạn Cùng Tính Vấn Đề (4)	121
44. Chương 44: Phiên Ngoại 5: Lần Ngoại Hồn Loạn Cùng Tính Vấn Đề (5)	123
45. Chương 45: Phiên Ngoại 6: Lần Ngoại Hồn Loạn Cùng Tính Vấn Đề (6)	125
46. Chương 46: Phiên Ngoại 7 : Phiên Ngoại Tả Trì Phỏng Vấn	128

Thác Liều! Thác Liều!

Giới thiệu

Editor: SecretwindBeta: TechanjJThể loại: hiện đại, bá đạo thủ trưởng công vs gốc nghề nhân viên thụ, hài, tìm cảm

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/thac-lieu-thac-lieu>

1. Chương 1

Sự tình đã trở nên thập phần quỷ dị.

Cổ ngữ có câu, Nhất nhất tức thành thiên cổ hận (một lần sai lầm hối hận ngàn năm). Trì Vị Phong hiện tại đã thấm thía cảm nhận được giá trị của câu nói này.

Hết thấy đều bắt đầu từ tin nhắn sai lầm kia. Trì Vị Phong thầm nghĩ tự mình đập đầu tự tử luôn đi cho rồi.

Là tôi gửi nhầm, là tôi gửi nhầm a a a a a!!!!.

Tuy rằng đã sớm khóc không ra nước mắt, Trì Vị Phong vẫn là cứng ngắc cổ găng tươi cười, run rẩy tiếp nhận ly rượu do người đối diện đưa tới.

“Cám ơn.”

Người nợ mặt không chút thay đổi, chỉ hơi gật đầu, sau đó liền cúi xuống bắt đầu cắt miếng thịt bò bít tết.

Đúng vậy, giờ phút này Trì Vị Phong đang ngồi trong một nhà hàng Tây sang trọng dùng cơm, rượu đỏ lâu năm cùng với bò bít tết cao cấp, mọi thứ đều rất tinh xảo.

Cậu chỉ là một nhân viên nho nhỏ, ngày thường tuyệt đối không có đủ tiền để đi đến đây. Hôm nay được ngồi ở đây chính là may mắn của cậu.

Không, nếu như có quyền được nói, cậu tuyệt đối không thừa nhận đây là may mắn, cái này từ đầu đến cuối đều là xui xẻo thì có.

Người này mang mình đến đây ăn cơm Tây sang trọng, chỉ sợ là đang trả thù đi. Bằng không đối với một người không liên quan, làm gì lại mời mình đến đây ăn a.

Đúng vậy, cái này nhất định là đang trả thù a!

Trì Vị Phong kéo tâm tư suy nghĩ của mình trở về, người đối diện thấy cậu chậm chạp vẫn chưa chịu động đậy, ngẩng đầu lên phun ra được một chữ

“Ăn.”

Trì Vị Phong khó khăn cười cười nói “Vâng vâng.”

Ngón tay gầy gầy một bên dao nĩa, đối với thức ăn ngon như vậy, không phải cậu không thèm ăn, mà là do cậu sợ nha. Nhưng rốt cuộc cũng chỉ có thể kiên trì cầm dao nĩa lên.

“Cậu không thích thịt bò?”

Người nọ hơi hơi nghiêng đầu, cơ trên mặt vì nói chuyện mà có chút chuyển động nho nhỏ. Nếu không phải vì vậy, chỉ sợ sẽ làm cho người ta cho rằng anh đang mang mặt nạ da người, như thế nào một chút biến hóa biểu cảm cũng không có vậy.

“Sao có thể như vậy được.” Trì Vị Phong cuống quýt lắc đầu.

Người nọ lại gật đầu một cái, tiếp tục ăn.

Khi thấy anh ta hạ ánh mắt xuống, Trì Vị Phong mới nhẹ nhàng thở ra, tiếp tục như vậy, tuổi thọ của cậu nhất định sẽ bị hao tổn mất.

Nghĩ tới nghĩ lui, nguyên nhân chính cũng là do sự kiện kia, nhưng mà cũng đâu phải do cậu cố ý a.

...

Hôm đó là sinh nhật của Trì mẫu thân, dù là cuối tuần nhưng Trì Vị Phong vẫn hì hục tăng ca. Bọn họ chỉ là Tiểu Bạch phải làm việc để sống, để ăn như mọi người thôi, làm gì có biện pháp khác chứ?

Huống chi sếp của cậu – Tả Thụy Nham còn ở trong phòng làm việc, cậu cũng không có gan mà chuồn về.

Nói đến Tả Thụy Nham, toàn bộ người của công ty đều sợ anh. Người này ăn nói bất cầu ngôn tiếu(không nói cười tùy tiện, rất nghiêm túc). Lúc có thời gian rảnh rỗi cũng phải thả lỏng đi, nhưng Tả Thụy Nham hoàn toàn không phải như thế.

Trì Vị Phong luôn hoài nghi anh ta có phải hay không nên đi gặp bác sĩ khoa tâm lý, sắc mặt lúc nào cũng đều đoan chính, nhưng làm sao suốt 24g đều có thể bằng giá nghiêm túc như thế? Ngay cả lúc thay đổi nhân sự trong công ty, gương mặt Tả Thụy Nham vẫn không chút thay đổi.

Chỉ sợ cho dù thái sơn có sụp đổ trước mặt, anh ta cũng không thay đổi biểu tình.

Tả Thụy Nham luôn luôn ngồi ở trong phòng làm việc của mình, mọi người bên ngoài cũng không dám đi chuyển.

Trì Vị Phong cúi đầu thấp trên bàn, tính toán sẽ nghỉ ngơi một chút. Hôm nay là sinh nhật của mẹ, cậu quyết định gửi cho bà một tin nhắn.

Mấy ngày trước mẹ cậu đi họp bạn bè. Các bà nội trợ thường ngày không có chuyện gì làm thường ganh đua so sánh với nhau, chẳng qua là nói về chồng con của mình, kết quả mẹ cậu lúc trở về liền mất hứng.

Cũng không có gì to tát, hôm đó là sinh nhật của một người, kể rằng bản thân vừa được tặng lễ vật gì đó, vì thế mọi người đưa ra thảo luận. Trì mẫu thân đột nhiên phát hiện mình một chút để khoe đều không có, Trì Vị Phong dường như lại không mấy quan tâm về những chuyện này.

Kết quả bà quả trách Trì Vị Phong cả đêm, Trì phụ thân cũng nhân cơ hội để giáo huấn cậu.

Nhân dịp sinh nhật mẹ, vẫn là đợi cho bà bớt giận đã. Quả có thể đợi lúc sau trở về sẽ mua, trước nhất nên tìm lời để an ủi.

Tuy đã quyết, nhưng cầm di động mân mê cả nửa ngày cũng không nghĩ ra câu nào, cuối cùng cậu đành dùng cách trực tiếp biểu đạt cho rồi:

“Trên đời này người con yêu nhất chính là mẹ a ~”

Miệng yên lặng ghi nhớ kỹ, Trì Vị Phong nhấn nhấn tin nhắn, sau đó bắt đầu lục tìm số điện thoại trong danh bạ.

Lúc này chợt nghe tiếng mở cửa từ phía phòng làm việc của Tả Thụy Nham.

Oa! Lão hổ xuất chuồng!!!!

Tay Trì Vị Phong run lên, liên mạng gửi luôn cái tin ngắn, ngay cả câu “Sinh nhật vui vẻ” cũng chưa kịp đánh vào.

Cậu quên cả kiểm tra mà đem di động cất vào túi quần, đầu liền núp sau đồng văn kiện cao ngất.

Chẳng biết tại sao một lúc sau, di động của Tả Thụy Nham lại run lên.

Trì Vị Phong sau khi gửi tin nhắn thấy tâm tình thoải mái hơn, cười tí mắt tiếp tục làm việc.

Nhưng trong lòng cậu vẫn có điểm khó chịu, mẹ bình thường oán hận cậu không quan tâm đến mẹ, hiện tại quan tâm thì lại không trả lời tin nhắn của mình. Thẳng đến khi gần tan tầm vẫn chưa thấy có hồi đáp.

“Hic...” Trì Vị Phong chép miệng, đứa con này cuối tuần tăng ca còn nhớ tới mẹ mình, bà vì sao lại không có a.

Trì Vị Phong dứt khoát mặc kệ, đem di động bỏ vào ngăn kéo.

Nhưng cậu lại không phát hiện có người đang bắt động nhìn chăm chăm lên màn hình điện thoại di động của mình, nhều mày suy tư, hơn nữa đã kéo dài như vậy gần cả buổi chiều, trên mặt vốn không có nhiều xúc cảm, hiện tại lại xuất hiện âm khí dày đặc bao quanh, làm cho người ta không dám nhìn đến lần thứ hai.

Đồng nghiệp ngồi phía trước cậu bước vào văn phòng sắp đưa văn kiện, khi đi ra sắc mặt đều xanh mét.

Nhưng Trì Vị Phong hoàn toàn không hay biết gì cả.

Thật vất vả tới lúc tan tầm, mọi người bắt đầu dọn dẹp bỏ chạy lấy người. Trì Vị Phong cũng bước theo đi ra ngoài.

Chờ thang máy non nửa khắc sau, Tả Thụy Nham cũng đã ra rồi, tất cả mọi người không tự giác có cùng suy nghĩ dịch chuyển ra xa một chút, lấy Tả Thụy Nham làm tâm bán kính đường tròn, nội trong vòng một thước không hề có một bóng người. Tả Thụy Nham tựa hồ cũng không thèm để ý, như trước mà đứng thẳng.

Trì Vị Phong tất nhiên là đứng rất xa, giả vờ xem coi thang máy lên chưa, đột nhiên cảm giác có ánh mắt nóng rực đang chiếu thẳng trên người.

Cái cảm giác kia một chút cũng không tốt để nói ra, nhưng lại đang bị người khác nhìn chăm chú như vậy cả một khoảng thời gian, ai cũng sẽ cảm thấy có chút khẩn trương. Trì Vị Phong không tự giác mà gương mặt trở nên căng thẳng, thẳng cổ, khóe mắt liếc một cái.

Ôi mẹ ơi! Không ngờ lại là Tả Thụy Nham. Trì Vị Phong khô khốc nuốt nước miếng, nhanh chóng cố gắng nghĩ ra hôm nay mình đã phạm lỗi gì.

Không đúng, không có cái gì. A, có lẽ ánh mắt anh ta chỉ trùng hợp dừng ở chỗ này, giống mình xem coi thang máy lên chưa thôi, a ha ha ha... Trì Vị Phong cứng ngắc nặn ra nụ cười, cố gắng lấy lại tinh thần.

May mà thang máy vừa lúc lên tới, mọi người nhanh chóng bước vào trong, đến phiên Tả Thụy Nham lại quá tải. Tả Thụy Nham đành thu bước, chờ đến lượt sau.

Tất cả mọi người trong thang máy không khỏi nhẹ nhàng thở ra, bả vai đồng thời thả lỏng. Con người Tả Thụy Nham này thật sự là khủng bố quá đi mà, hơn nữa hôm nay lại đặc biệt âm trầm.

Trì Vị Phong mới vừa đi ra cao ốc liền nhận được cuộc gọi từ mẹ:

“Cái thằng nhóc bất hiếu, mẹ chờ điện thoại của con cả ngày nay mà không nhận được gì hết, hôm nay là ngày gì con nhất định cũng đã quên rồi...”

Mới vừa nghe máy liền nhận được một tràng quở trách, Trì Vị Phong sững sốt một hồi mới kịp phản ứng, lập tức biện giải,

“Con có nhắn tin cho mẹ mà.”

“Tin nhắn gì? Làm gì có a~.”

“Làm sao có thể? !”

“Quên đi, có nhớ là tốt rồi, nhớ mua quà trở về a.” Trì mẫu thân cũng không nhiều lời.

Trì Vị Phong cúp máy, di động chết tiệt, đều là lỗi của người! Cậu nắm chặt di động mà nghiêng răng nghiêng lợi, đột nhiên nghe tiếng báo có tin nhắn mới đến.

“Cái gì đây?”

Cậu vừa máy lên, không ngờ người gửi chính là Tả tiên sinh.

Sao... Như thế nào... Nghĩ đến bộ dạng của anh ta vừa rồi nhìn mình chăm chăm, ngón tay bấm điện thoại của Trì Vị Phong liền run rẩy.

Cắn răng nhắm mắt liều ần xuống, tiếp tục hé hé mắt liếc nhìn một cái, cứ nhiên trên màn hình chỉ hiện lên dòng chữ ngắn gọn

“Tôi đã biết.”

Biết? Biết cái gì a? Trì Vị Phong nghi hoặc sờ sờ cằm.

Khoan đã! Trong não đột nhiên hiện lên một liên tưởng cực kỳ đáng sợ, Trì Vị Phong mở to hai mắt, nuốt một ngụm nước bọt, ngón tay phát run mở ra tin nhắn mà lúc nãy gửi cho mẹ.

Nhưng mà cái điều đáng sợ nhất mà cậu tuyệt đối không muốn thừa nhận đã có chứng cứ rõ ràng rành như ban ngày đây. Sự thật là không thể trốn tránh a, cho dù hiện tại có nhảy vào sông Trường Giang cũng không còn kịp rồi.

Cái tin nhắn vốn là muốn gửi cho mẹ cậu lại hiện tên người nhận là Tả tiên sinh. Cậu lục lại danh bạ, tên của mẹ cậu đứng áp cuối, kẻ đó chính là số của Tả Thụy Nham, Trì Vị Phong vì thế mà chọn sai. Sự tình cứ như vậy mà bắt đầu đi theo lộ tuyến của một bộ phim kinh dị.

Trì Vị Phong ôm cái đầu rồi ngồi xồm trên mặt đất.

Mẹ a, con thật muốn khóc quá đi!!!

2. Chương 2

Làm người phải luôn dũng cảm, phải có gan trực tiếp đối diện với cuộc sống khó khăn, thậm chí phải biết đối diện với cái chết.

Đây là điều mà Lỗ Tấn tiên sinh đã nói.

Trì Vị Phong đường đường là một nam tử hán đại trượng phu, tại sao trên mặt lại trắng cắt không còn một giọt máu?

Buổi tối mua hoa tặng mẹ, sau đó còn nói thêm vài lời ngon tiếng ngọt, Trì mẫu thân rốt cuộc cũng thấu hiểu. Nhưng bản thân lại nằm ngã chống vó trên giường, hai tay giờ di động cách xa nửa thước, trong căn phòng tối chỉ còn ánh sáng xuất ra từ vật trên bàn tay cậu.

Xem một hồi lâu khiến cho mắt hơi mờ đi, Trì Vị Phong chớp chớp mắt. Cậu vận dụng toàn bộ các tế bào còn thức tỉnh để nghiên cứu một vấn đề, tin nhắn “Tôi đã biết” rốt cuộc có ý nghĩ gì a?

Tôi đã biết, cậu cứ nhiên trong lòng nổi tà niệm, chờ chết đi.

Tôi đã biết, cậu dám đùa giỡn với tôi, chờ chết đi.

Tôi đã biết, cậu thích trêu chọc người tốt, chờ chết đi.

.....

A a a vì sao kết luận đều là chờ chết đi? !

Trong lòng Trì Vị Phong âm thầm gào thét, hai tay dùng sức nắm chặt di động, người cứ như con thoy lăn qua lăn lại trên giường.

Xong rồi xong rồi, vậy là xong rồi, ngày mai nhất định là lần cuối cùng mình được nhìn thấy ánh mặt trời! Chắc chắn sẽ bị ngũ mã phanh thây, hoặc là lăng trì cho thống khoái đi.

Bang! Hình ảnh ngũ mã phanh thây và lăng trì hiện ra phía trước, cậu chật vật từ trên giường ngã xuống đất.

Trì phụ thân hỏa tốc mở cửa, sau đó lên tiếng:

“Hơn nửa đêm không ngủ đành hoang còn ầm ĩ làm gì, té ngã từ trên giường xuống, con là Tôn hầu tử chắc, nhưng gia gia ta đây không phải họ Tôn đâu!”

Nói xong một tràng liền đóng cửa lại, điểm ấy quả thật giống hệt với Trì Vị Phong thân, cũng không biết hai vợ chồng này là ai giống ai nữa.

Ai kêu hai người từ lúc con mình học trung học không đổi cái giường này đi, giường nhỏ như vậy rất bất lợi cho thời kỳ phát triển và tăng trưởng của người ta đó.

Hơn nữa cũng không biết quan tâm đến thương thế của đứa con này, nói không chừng đây là lần cuối cha con chúng ta gặp mặt nhau a!

Trái tim hình như vừa bị cửa một đường, Trì Vị Phong nằm ngay đơ trên sàn nhà, tầm mắt hướng tới cái di động rớt dưới gầm bàn. Nó vẫn còn phát ra ánh sáng trắng lạnh đậm y như khuôn mặt khủng bố của người kia.

Vậy nhất định là phải vào địa ngục sao!

.....

Mọi người đều đã bắt đầu bước vào ca làm. Trì Vị Phong đứng ở tầng dưới cùng của công ty, chỉnh sửa lại áo và cà vạt, sau đó lại mặc niệm một câu

“Một trái dưa hấu lớn cắt đôi, một nửa cho tôi, một nửa cho cậu”

Tốt lắm, trực tiếp đối diện với thực thể u ám nào.

Mọi người đều đã lục tục đến văn phòng đông đủ, nhưng Tả Thụy Nham vẫn chưa tới. Trì Vị Phong hai ba bước lên đến chỗ ngồi của mình, ngay ngắn ngồi xuống, sau đó liền bày ra bộ dạng công tác hăng hái, kỳ thật khỏe mắt lại thỉnh thoảng xem xét động tĩnh phía cửa ra vào.

Gần đến giờ làm việc, Tả Thụy Nham mới đến, anh ta cũng như cũ không chút thay đổi, âu phục thẳng thớm, đôi mắt không hề chớp đi thẳng vào phòng làm việc của mình. Tất cả mọi người đang ăn điểm tâm hay nói chuyện phiếm đều tự hiểu, công việc một ngày đã chính thức bắt đầu rồi.

Trì Vị Phong bắt tay vào xử lý công việc, nhưng tâm lại giống như tiểu thái giám đang nghe tuyên chiếu lo lắng bất an. Một ngày trôi đi, Tả Thụy Nham vẫn chưa triệu kiến cậu a. Đến giữa trưa, người luôn luôn dùng cơm trên tầng thượng là Tả Thụy Nham lại xuất hiện ở nhà ăn cho công nhân viên. Mọi người thiếu chút nữa là mắc ghen tập thể. Bất quá Tả Thụy Nham tựa hồ chỉ tính toán thay đổi chút khẩu vị, bụng đồ ăn đi qua bàn Trì Vị Phong cũng không dừng lại.

Buổi chiều Trì Vị Phong không thể không kiên trì lấy cái văn kiện đi vào, cậu vốn định nhờ đồng sự lấy, nhưng có ai rảnh mà tự chuốc họa vào thân a.

Trì Vị Phong hít thở sâu ba lần, gõ cửa, bên trong vang lên một tiếng cứng nhắc

“Vào đi” .

“Tả tiên sinh, đây là ý kiến biểu quyết của khách hàng...”

Tả Thụy Nham đầu cũng không ngẩng, dùng ngón tay gõ gõ trên bàn ý bảo cậu đặt xuống, cũng không thèm liếc nhìn cậu một cái.

Trì Vị Phong nhẹ tay đặt xuống, rồi nhẹ chân nhanh chóng lui ra ngoài, tựa vào cánh cửa đóng chặt liều mạng hít thở.

Tại sao chuyện gì cũng chưa phát sinh?

Hiện tại đang tính toán kế hoạch gì vậy? Tính chọn sách lược đưa tôi vào lãnh cung sao?

Mọi thứ vẫn là một mảnh mơ hồ.

Tốt xấu gì vẫn là một ngày vô sự, Trì Vị Phong không dám lơ là, đợi đến ngày kế, ngày kế nữa, lại thêm ngày kế nữa, Tả Thụy Nham cũng chưa có động tĩnh gì. Trì Vị Phong thở dài ra một hơi, người ta quả nhiên là đại nhân không chấp nhất với tiểu nhân, việc này tám phần cứ coi như quá khứ đi.

Cậu vui vẻ nghĩ như vậy mà cười híp mắt.

Nhưng mà xưa nay kinh nghiệm lão tổ tông đều nói cho chúng ta biết, một khi thả lỏng lơ là cảnh giác, phiền toái nhất định sẽ tìm tới.....

Tuần này không có tăng ca, Trì Vị Phong cuối cùng cũng có cảm giác thanh thoi. Gấp ba tiền lương mặc dù rất tốt, nhưng lại khiến cho cậu không có được giấc ngủ đầy đủ.

Buổi chiều thứ sáu, sau khi chịu khó đem cả đồng công tác kết thúc, đột nhiên nhận được tin nhắn.

Đó là ác ma cậu nghĩ đã biến mất lần nữa xuất hiện a.

Tả tiên sinh: Tối mai cậu muốn đi đâu ăn cơm?

Tối mai? Ăn cơm? Đây là cái gì đây a? Toàn bộ não Trì Vị Phong đồng loạt bốc hơi, trong hộp sọ trống trơn nay chỉ còn lại dấu chấm hỏi to đùng.

Đây có phải là nhắn tin nhầm không? Im lặng là vàng, không trả lời chắc sẽ không có chuyện gì. Trì Vị Phong đem điện thoại bỏ vào túi, coi như mọi sự đều bình thường tiếp tục thu dọn đồ đạc.

Thật vất vả chịu đến lúc tan ca, cậu xách ba lô làm đầu tàu gương mẫu liều mạng xông ra ngoài. Chân trước mới bước vào thang máy, di động lại vang lên.

Lại tới nữa! Tin nhắn Tả Thụy Nham vẫn như trước ngắn gọn lại quý dị: Cậu không ý kiến thì tôi sẽ quyết định, tối mai sáu giờ ở nhà hàng.

Giờ? ! Quai hàm Trì Vị Phong hoàn toàn rơi xuống, liên tiếp hai lần không thể là nhầm lẫn được a.

Đây là bữa tiệc cuối cùng giống như chúa Giêsu cùng với 12 môn đồ sao? Không cần làm long trọng như vậy đâu? Rốt cuộc là muốn gì chứ?

Cậu xem hết tin nhắn mà cứng ngắc ngắc đầu, từ khe hở ở thang máy sắp đóng cửa, lại một lần nữa thấy được Tả Thụy Nham không vào được trong thang máy. Hai người yên lặng đối diện nhìn nhau đến khi thang máy đóng cửa.

Tả Thụy Nham như trước diễn cảm lãnh đạm, nhìn không ra một chút tâm tư. Trì Vị Phong lại giống như bị Medusa nhìn chăm chăm, hoàn toàn bị hóa đá trong thang máy.

Mẹ a, con đã trêu chọc ai mà ông trời lại để con gặp phải Băng sơn Ma vương vậy a!

3. Chương 3

Tạm thời bất luận chuyện lúc trước như thế nào, dù sao hiện tại đã ngồi ở đây rồi.

Cùng sếp của mình ngồi đối diện nhau, dưới bữa tối có ánh nến lung linh đầy ngọt ngào lãng mạn.

Đúng vậy, thật sự là có nến, ngọn lửa nhỏ từ ba cây nến được cắm trên giá đỡ tinh tế được đặt ở một bên của bàn ăn. Ngoài ra còn có sự hợp tấu của tiếng đàn violin và piano từ từ truyền đến, không khí thật sự là tuyệt vời vô cùng.

Chính là chuyện ngọt ngào lãng mạn này, một tí tình cảm nhỏ tí tẹo tuyệt đối cũng không có.

Sếp đại nhân a, anh không biết loại tình huống này thật sự là quý dị sao? Vì cái gì hai nam nhân lại cùng ngồi với nhau trong buổi tối đầy nến này a? Còn có, tại sao không phải là người khác mà là tôi? Tả tiên sinh anh muốn tìm người đẹp đâu phải là khó, a a a a anh không cần cho tôi cái danh bình tĩnh này a a a!

Trì Vị Phong thật sự rất muốn nhéo lấy mặt Tả Thụy Nham, dùng sức nặn xem có thể hay không đem bộ mặt cứng ngắc kia nới lỏng một chút.

Nhưng kỳ thật cậu một chút cũng không dám làm vậy.

Sau khi nhận được tin nhắn, Trì Vị Phong quyết định phải hoàn toàn giả chết. Cho dù Lỗ Tấn tiên sinh đứng trước mặt cũng không có khả năng khích lệ cậu lấy nửa điểm.

Cậu nhất định phải dán lên lưng ghế của mình dòng chữ “Người này đã chết, cứ việc đốt giấy tiền vàng mã”, ách không được, cho dù có chết thật cũng không cho ai đốt giấy tiền vàng mã!

Nhưng mà mặc kệ lúc nào cậu sẽ chết, ngày đó cũng đã tới.

Buổi tối thứ sáu, cậu thật sự không muốn lết thân ra khỏi nhà.

Mắt thấy kim đồng hồ từng chút, từng chút tiếp cận con số ma quỷ kia, Trì Vị Phong nằm trên giường hoảng loạn nghĩ ra viễn cảnh mình được vinh dự đặt đầu trong chậu đầu đao của Bao đại nhân.

Không được, cậu vẫn muốn đi làm, đặc tội với sếp coi như xong đời. A, chỉ bằng nói ra cậu vốn đã đặc tội rồi đi.

Trì Vị Phong nỗ lực động viên bản thân, sau đó tìm đến tủ quần áo, cam chịu số phận mặc đồ vào.

“Ba mẹ, buổi tối con có việc, không ăn cơm nhà đâu.” Cậu đứng tại cửa hướng người nhà nói chuyện.

“Hẹn hò sao?” Mắt Trì mẫu thân hình như đang phát quang a.

A ha ha ha ha... “Là sự thật thì tốt rồi...”

Con đây là anh hùng đi chịu chết đó!

.....

Nhà hàng cách nhà cũng một khoảng, cậu lại cố ý lè mề, thành ra khi đến nơi đã muộn hơn mười phút.

Nói không chừng Tả Thụy Nham đã mất kiên nhẫn đợi mà trở về đi. Trì Vị Phong ở trong lòng tự an ủi chính mình như vậy, cậu dùng sức thúc giục bản thân gọi taxi.

Sự tình nếu thật như người ta mong muốn sẽ không còn kịch để xem nữa.

Satan đại nhân chính trực đang đứng thẳng ngay trước cửa nhà hàng, cậu mới vừa tới gần thì đôi mắt độ không tuyệt đối (-273,15oC) lập tức quét tới

Yêu ma quỷ quái lập tức không còn chỗ che thân...

“Thực xin lỗi, Tả tiên sinh, tôi đến muộn.” Trì Vị Phong gượng cười, cúi đầu khom lưng.

Tả Thụy Nham nghiêng đầu nhìn cậu một lát, chính là “Uh” một tiếng, liền chế trụ mạch môn của cậu, không đúng, là giữ chặt cổ tay của cậu, đem cả người kéo vào trong nhà hàng.

Thời điểm này để hẹn hò quả thực rất tốt, nhà hàng này thật nổi tiếng, nhưng Tả Thụy Nham sớm đã đặt chỗ ngồi, hai người chỉ việc thẳng hướng nơi đó đi thôi.

Trì Vị Phong đoán không ra tâm tư của Tả Thụy Nham, không dám manh động, chỉ có thể ngoan ngoãn đi theo phía sau.

Tả Thụy Nham gọi đồ ăn, bảo phục vụ khai rượu vang, tiếp tục không lên tiếng, yên lặng ngồi đối diện Trì Vị Phong, cả người không biểu cảm, cũng không nhúc nhích.

Trì Vị Phong ngồi không, đánh liều trộm nhìn Tả Thụy Nham. Bình tĩnh mà xem xét, bộ dáng Tả Thụy Nham không tệ, nhất là dưới ánh nền vàng lấp lánh, đường nét gương mặt trở nên vài phần nhu hòa, nếu như có thể cười một cái, chắc chắn sẽ làm mê đảo biết bao nhiêu tiểu cô nương nha.

Trì Vị Phong tự nhận rằng mình cùng Tả Thụy Nham tiếp xúc không nhiều. Đã vào công ty hơn một năm, nhưng trừ bỏ việc công thì khi ở ngoài rất ít khi cùng anh ta nói chuyện.

Thật sự con người Tả Thụy Nham này cơ hồ bất cứ lúc nào cũng đều tản ra bá khí khiến người ta ngay cả thở cũng không dám, cho dù là tiệc tùng thì mọi người cũng muốn chờ sau khi anh ta đi rồi mới thả lỏng. Hình như anh ta cũng biết mọi người e ngại mình, hoặc là thật sự đối với những như tiệc tùng không có hứng thú, nên chỉ lộ cái mặt rồi bước đi ngay.

Kỳ thật Trì Vị Phong có điểm khổ sở thay cho Tả Thụy Nham. Người này chính là biểu tình có chút đáng sợ, nhưng bình thường phụ trách công việc cũng rất ít mở miệng răn dạy hay quở mắng cấp dưới, cẩn thận giấu lại quả thực không tồi đi.

Suy nghĩ đến thất thân, ngay cả Tả Thụy Nham rót rượu cho cậu cũng không phát hiện.

“Làm sao vậy?” Tả Thụy Nham mở miệng hỏi.

Thanh âm của anh ta không lớn, nhưng đủ để dọa Trì Vị Phong nhảy dựng. Cậu không có nghe cẩn thận, bằng không sẽ phát hiện những lời này so với ngữ điệu hằng ngày của Tả Thụy Nham, thật sự là thiếu hơn nửa phần cứng nhắc.

Đương nhiên về tổng thể mà nói, vẫn là cứng nhắc, khụ... _’ _

“Không không, không có gì, hắc hắc.”

Trì Vị Phong kích động lắc đầu, còn cười mỉa bản thân hai tiếng.

“Uh.”

Tả Thụy Nham không nghi ngờ gì, chỉ gật gật đầu, nâng cốc đưa tới trước mắt Trì Vị Phong.

Trì Vị Phong tiếp nhận, nhấp một ngụm.

Bữa cơm tối nay kéo dài đến tận bây giờ quả là phi thường kì diệu. Tả Thụy Nham thực sự giống như chỉ là tìm cậu chỉ để ăn một bữa cơm.

Vì cái gì vẫn chưa đề cập tới tin nhắn kia? Nhưng Tả Thụy Nham không nói, Trì Vị Phong cũng không có lá gan tự mình đi làm rõ. Cậu liếc mắt nhìn Tả Thụy Nham, quên đi, được tới đâu hay tới đó, ăn xong rồi nói a.

Tả Thụy Nham đột nhiên buông dao nĩa, nói

“Cậu nhìn tôi.”

Lời này rốt cuộc là câu nghi vấn, câu cầu khiến hay là câu trần thuật a, thật sự không thể theo giọng nói mà nhận dạng.

Trì Vị Phong chỉ có thể ngẩng đầu, “Hả?”

“Cậu nhìn tôi, vừa rồi cũng nhìn.” Tả Thụy Nham giống như muốn khẳng định đó chính là sự thật.

“Oh, ha ha ha... Tôi thấy anh rất đẹp trai nha, ha ha ha...” Cảm giác cũng nhảy bén quá đi? Cậu chỉ là liếc trộm hai cái thôi mà, ời chao!

“Đẹp trai?” Vẫn là không thay đổi biểu cảm, bất quá Trì Vị Phong lại cảm thấy được anh ta đang hỏi lại, trong đầu Tả Thụy Nham tựa hồ đang có dấu chấm hỏi.

“Đúng vậy đúng vậy!” Trì Vị Phong nịnh hót, dùng sức gật đầu khẳng định.

“Oh.” Tả Thụy Nham nghe xong lời này vẫn là hoàn toàn không chút thay đổi, cúi đầu tiếp tục ăn.

Người này một chút khiêm tốn không có, tự thừa nhận mình đẹp trai sao?! Trì Vị Phong cắn cắn cái nĩa nhìn chằm chằm.

Tả Thụy Nham quả nhiên phản ứng linh động, nhanh chóng giương mắt lên nhìn cậu. Nhưng ánh mắt của anh ta rõ ràng không có độ ấm hay hàm súc tình cảm, nhìn, đơn giản chỉ là nhìn thôi.

Chỉ có như vậy nhưng Trì Vị Phong vẫn có chút nghiêm mặt, phần nộ dời tầm mắt đi.

“Hô...”

Trì Vị Phong sờ sờ bụng. Nói thật, động tác ăn uống của Tả Thụy Nham thật nhẹ nhàng, cũng không nói gì, cơ hồ chuyện gì cũng không để tâm, vì vậy việc ăn từng món cũng không quá mức khổ sở, cậu thiếu chút nữa đã quên người ngồi trước mặt là sếp đại nhân của mình. Càng về sau cậu cũng chẳng quan tâm gì nhiều, mặc kệ ra sao, chết cũng phải làm một con ma no, bữa ăn trị giá một tháng tiền lương cũng không thể lãng phí.

Giờ phút này cậu chỉ nghĩ đến việc ăn uống thôi.

“Hắc hắc... Ăn ngon thật a.” Là do người khác mời, cũng nên mở miệng khen vài câu a..

Tả Thụy Nham gật đầu tỏ vẻ đã biết, sau đó nhìn chăm chăm cậu một hồi lâu.

Mỗi lần bị ánh mắt Tả Thụy Nham chiếu đến, Trì Vị Phong liền cảm giác mình là ếch thấy rắn, nét tươi cười của cậu lập tức cứng tại bên miệng, nhất thời không biết nên làm như thế nào cho phải.

Lại thấy Tả Thụy Nham chậm rãi đưa tay qua. Rốt cục... Rốt cục sự tình đáng sợ nào sẽ phát sinh đây? !

Cảnh tượng này thật sự giống như cảnh quay chậm viên đạn bay tới trong phim Matric, Trì Vị Phong thấy rất rõ ràng, cậu phi thường muốn tránh đi, chính là thân thể cứ như bị đóng băng không thể động đậy.

Cuối cùng đành trơ mắt chứng kiến cái tay kia dừng lại nơi khoe miệng của mình, nhẹ nhàng lau...

Tả Thụy Nham mở tay ra nói, “Dính.”

... A a a...thật sự muốn khóc quá đi a...lão đại nhà anh chỉ cần nói một câu thì tôi sẽ tự động lau rồi. Có biết làm như vậy là siêu cấp đáng sợ hay không hả? !

Trì Vị Phong meo mào, hung hăng đem cái trán nện vào trên bàn cơm, mẹ a! Mạng của con đã ngắn đi ba năm rồi!

Đầu sỏ gây nên chuyện lại vô tư chẳng biết gì, còn dùng thanh âm cứng nhắc kia hỏi

“Cậu không thoải mái sao?”

“Không có...” Trì Vị Phong sớm đã bị hao hết sạch khí lực để giả vờ giả vịt nữa, cậu xụi lơ lắc lắc đầu, “Tôi phải về nhà...”

“Oh.”

Tả Thụy Nham thật phi thường nhanh nhẹn đứng lên, kéo Trì Vị Phong đi ra khỏi nhà hàng.

Bước ra khỏi cửa, gió lạnh liền thổi tới làm cho máu Trì Vị Phong vừa rồi vì tiêu hoá toàn bộ dạ dày mà lại thoáng chảy ngược vào trong óc.

Cậu nhìn nhìn hướng nhà gửi xe mà Tả Thụy Nham đang kéo mình đi! Ai nha, không phải là tính lái xe đưa tôi trở về chứ? !

Trì Vị Phong vấp chân một cái, rồi đột nhiên đứng lại.

Tả Thụy Nham thấy cậu không đi theo, quay đầu lại nhìn nhìn.

“Tôi tự trở về... Bây giờ vẫn còn xe bus.”

“Ô tô mau hơn.” Tả Thụy Nham nói ra ưu điểm của ô tô.

“A không cần, ngồi xe bus là được rồi, a ha ha ha ha ,cáo từ!” Trì Vị Phong gượng cười, lại giống như mấy đại hiệp trong tiểu thuyết võ thuật, chấp tay chào rồi chạy đi như bay.

Tả Thụy Nham đứng nguyên tại chỗ, bình tĩnh nhìn bóng lưng đi xa dần của cậu ta, hơi qua một lúc sau, anh mới xoay người tự mình lái xe trở về nhà.

4. Chương 4

Thế giới này, có một số bí mật không nên biết.

Bằng không sẽ xuất hiện hắc y Đại Ma Vương nói: ha ha ha, tên nhóc người đã biết quá nhiều rồi.

Cho nên, không biết mới là phúc.

Sau khi Trì Vị Phong tắm qua sạch sẽ, ngồi ở trên giường yên lặng tự nhắc nhở bản thân, quyết định không thèm nghĩ tới buổi tối kỳ bí hôm nay nữa.

Có lẽ Tả Thụy Nham chỉ là tâm huyết dâng trào, ngủ một giấc qua ngày hôm sau liền quên sạch sẽ, chắc là vì tin nhắn nhầm kia mà muốn trêu cợt mình thôi. Tóm lại, cậu không muốn tự tìm đường chết mà đi hỏi anh ta.

Không được hồ đồ, không được hồ đồ a.

Sau khi tự trấn an tâm lý, Trì Vị Phong tung chăn nằm xuống ngủ.

Hắc y Đại Ma Vương Tả Thụy Nham giờ phút này đương nhiên cũng đang ở nhà say sưa đi vào giấc ngủ.

Nói tóm lại, đây là một ngày vui vẻ.

Chính là Trì Vị Phong lại có một giấc mộng, trong đó chim chóc phi thường nhiều bay vòng quanh thành những vòng tròn nhỏ.

Cảnh tượng trong mộng là phi thường đẹp.

Tiểu giáo đường xinh xắn vang lên tiếng chuông trầm bổng, trên bậc cầu thang cuối cùng chính là cô dâu mặc chiếc áo cưới trắng tinh, hướng cánh tay bạch ngọc về phía mình vẫy gọi, giống như đang nói “Đến đây nha, mau đến đây đuổi theo em nha.”

Trì Vị Phong mặc áo bành tô đang chạy trên cầu thang dài, trên mặt lộ vẻ cười ngây ngô.

Miệng lẩm nhẩm lẩm nhẩm chạy tới trên đỉnh, Trì Vị Phong đã mệt muốn chết, nhưng nghĩ tới cô dâu xinh đẹp đang đợi mình, cậu lại có thêm sức lực để đi đến phía trước.

“Thân ái...” cậu vươn tay khoát lên trên vai cô dâu, đem người tiểu mỹ nhân nhẹ nhàng xoay lại.

“Thân ái.” Thanh âm tiểu mỹ nhân khô khan đáp lại, một chút tình cảm cũng không có.

Trì Vị Phong dừng tay, cô dâu cũng tự mình quay lại nhìn cậu.

.....

.....

Áo cưới trắng tinh nháy mắt biến thành áo choàng đen của phù thủy, gương mặt thần chết Tả Thụy Nham bỗng nhiên xuất hiện ở trước mắt,

“Thân ái, ngươi làm sao vậy?”

Cậu như thói quen hét lớn.

“Mẹ a a a a a!”

“Sáng sớm làm cái gì mà la lối lớn tiếng như vậy, thật ồn ào quá, bao nhiêu hồn vía cũng bị con dọa bay mất rồi!”

Trì mẫu thân vốn đang định đi tập thể dục buổi sáng nhanh chóng xông cửa vào, một tay xách Trì Vị Phong từ trong ổ chăn đi ra.

“Mau đứng lên đi làm đi!”

“Ôi chào!” Trì Vị Phong chớp chớp ánh mắt, cuối cùng cũng tỉnh táo lại.

Aish! Cơ ác mộng dọa người này tám phần là bởi vì bữa cơm kia kích động mà gây ra.

Cậu gãi đầu ngồi dậy, liếc mắt nhìn đồng hồ báo thức, cư nhiên còn rất sớm. Nhưng mà cũng nên đứng dậy sửa soạn đi làm thôi.

Trì Vị Phong luôn luôn lười biếng cho qua bữa sáng, ngày xưa đều ngủ thẳng cẳng đến phút cuối cùng. Cậu cũng muốn hảo hảo ngồi xuống ăn một bữa sáng đàng hoàng, nhưng thời gian lại không có. Hôm nay thức dậy sớm ngoài ý muốn mới có cơ hội ăn một lần, Cái này coi như là trong họa có phúc, xem ra cũng không tồi a.

Gần công ty có nhiều quán ăn nhỏ, bình thường mọi người sẽ ghé ăn ở trong đó.

Trì Vị Phong đi lòng vòng một hồi tìm chỗ sạch sẽ để ngồi xuống, lấy bánh ra chậm rãi ngồi ăn.

Hiện giờ vẫn còn rất sớm nên quán khá vắng, không bao lâu các nhân viên văn phòng gần đó đều đến ăn, cửa hàng nhón nha nhón nháo dần lấp đầy người.

Trì Vị Phong không có ý định đi đến văn phòng quá sớm, ăn xong bánh bao lại bắt đầu uống sữa đậu nành giết thời gian.

Nhưng cậu rất nhanh từ nay về sau sẽ hối hận vì đã làm vậy.....

Tả Thụy Nham ở người đám người đông đúc cũng bước chân vào cửa tiệm, lấy một chút thức ăn đặt lên khay, đứng đó nhìn trái lại nhìn phải một hồi vẫn chưa tìm được chỗ ngồi. Về mặt của anh ta thật sự nghiêm túc, bình thường mọi người đều tùy ý có thể cho ngồi chung bàn, nhưng khi nhìn thấy ánh mắt bất hòa kia của anh đều cố gắng tránh nhìn trực diện.

Trì Vị Phong kỳ thật đã sớm nhìn thấy anh. Cho nên cậu lập tức cúi đầu xuống chuyên tâm uống sữa đậu nành.

Không biết Tả Thụy Nham có phát hiện ra mình hay không, anh ta chỉ đứng nguyên tại chỗ, tựa hồ đang tự hỏi bản thân có nên rời đi hay không.

Trì Vị Phong cẩn thận nhìn anh vài lần. Không biết sao, thấy anh một mình đứng ở nơi đó, trong lòng có điểm không thoải mái. Cuối cùng, cậu vẫn là chấp nhận đứng lên. Nghĩ lại, đây cũng là cơ hội tốt để giúp sắp, có sao lại không làm.

“Tả tiên sinh, bên này.” Cậu cố tươi cười hướng Tả Thụy Nham vẫy tay.

Tả Thụy Nham nghe tiếng xoay đầu lại, nhìn thấy Trì Vị Phong, liền gật gật đầu, hướng về phía cậu đi tới.

Tâm tình Trì Vị Phong đặc biệt mâu thuẫn, mặt vui vẻ nhìn anh bước tới nhưng trong lòng lại có điểm hối hận, tại sao lại dính tới anh ta làm chi nữa a? !

Tả Thụy Nham ngồi xuống đối diện, trầm mặc nhìn lên Trì Vị Phong một hồi lâu. Cậu rất nhanh cảm thấy sợ hãi, lão Đại anh không cần như vậy, tôi hảo tâm gọi anh tới đây ngồi, anh sao lại nhìn chằm chằm tôi như nhìn côn trùng sâu bọ vậy a?!

Trì Vị Phong mở miệng cười toe toét, mắt thấy rằng cười không nổi nữa, Tả Thụy Nham đột nhiên phun ra một câu

“Cám ơn.”

“A, oh, không có việc gì không có việc gì.”

Hóa ra là cảm ơn sao, cần gì phải suy nghĩ lâu như vậy.

Thời gian đã không còn nhiều, hai người qua loa ăn nhanh để đi làm.

Kỳ thật nửa bát sữa của Trì Vị Phong uống cũng chẳng tốn bao nhiêu thời gian, nhưng sau khi uống xong rồi cũng không dám tùy tiện rời đi, chỉ có thể ngồi không đó đợi Tả Thụy Nham ăn hết, mới cùng nhau đi đến công ty.

Ở dưới lầu, cả đám người chen chúc đợi thang máy vì sợ muộn giờ làm, tiếng chuông thang máy vừa vang lên thì đều ra sức nhanh chân lách người đi vào trong.

Trì Vị Phong bị người đẩy tới, quay người nhìn lại thì phát hiện Tả Thụy Nham vẫn đứng bên ngoài không nhúc nhích.

“Tả tiên sinh?” Dù bị đẩy vào thang máy, cậu không khỏi mở miệng kêu một câu.

Nhưng Tả Thụy Nham hình như không nghe thấy, vẫn đứng yên đó.

Đột nhiên trong não Trì Vị Phong hiện lên một ý niệm, Tả Thụy Nham bình thường đều không bắt kịp thang máy, có phải hay không do anh ta cố ý không muốn đuổi theo?

Vì cái gì?

5. Chương 5

Sau khi cùng sắp ăn xong bữa sáng, Trì Vị Phong không hiểu sao cảm thấy tâm tình thực sáng khoái.

Đây là việc hết sức tế nhị, cậu vốn muốn bỏ ngoài tai tất cả lời trêu chọc từ mọi người chung quanh đi.

Nhưng mà sau khi cẩn thận phân tích lại phân tích, Trì Vị Phong cảm giác mình làm như vậy là rất đúng.

Lấy lòng Tả Thụy Nham, anh ta sẽ không tìm đến mình nữa, sau đó tiếp tục nước giếng không phạm nước sông, tin nhắn kia coi như bỏ đi. Vì sao Tả Thụy Nham không đuổi theo thang máy, vì sao Tả Thụy Nham mời cậu đi ăn cơm, coi như cũng có suy nghĩ qua một chút, nhưng cậu hoàn toàn không có đủ tinh thần đi nghiên cứu sâu vào a.

A, mình thật là một người khoan dung độ lượng nha. Trì Vị Phong đối với chính mình lộ ra nụ cười hài lòng lại hiền lành.

Đương nhiên, đây đều là kịch bản được chỉnh sửa và cắt bỏ do Trì Vị Phong tự biên, mặc khác vị đương sự kia từ đầu tới cuối đều chưa có biểu đạt cho qua gì cả.

Vì thế quên lãng đi ác mộng kia, Trì Vị Phong ngày nào cứ theo lẽ thường ngủ thẳng đến khi mặt trời chiếu tới mông, tinh thần đầy sáng khoái đi làm.

Tả Thụy Nham so với cậu tới trễ một chút, bước qua chỗ ngồi của cậu đi vào văn phòng mình, cũng có liếc nhìn Trì Vị Phong một cái, Trì Vị Phong lập tức lộ ra vẻ tươi cười như chó săn.

“Tả tiên sinh, chào buổi sáng a.”

Tả tiên sinh nghiêm trang gật gật đầu, “Chào buổi sáng.”

Xem đi xem đi, một chút sự tình cũng không có.

Trì Vị Phong cảm thấy được tất cả mọi người đều hiểu lầm Tả Thụy Nham, kỳ thật ở chung với anh ta cũng khá tốt. Tuy rằng thần kinh có chút bất thường, trên cơ bản mà nói, chỉ là một người trầm mặc ít nói mà thôi. Nếu mình đối với anh ta bình thường là được rồi.

Một ngày vô sự, quả nhiên đã khôi phục lại hoàn toàn cuộc sống thường ngày.

Trên đường về nhà, Trì Vị Phong có ghé quán mua một con vịt quay, tính toán khi trở về sẽ cùng cha mẹ uống chút rượu.

Con trai của hai người đã hoàn toàn vượt qua nguy hiểm chết người rồi, về sau lại tiếp tục thuận buồm xuôi gió nga

~Trì phụ thân nốc vào miệng rượu nếp ở nhà tự ủ,

“Con trai, con cao hứng như thế có phải hay không đã thành?”

“Cái gì thành?”

“Bạn gái a.” Trì mẫu thân tiếp lời.

“Phốc! !”

Trì Vị Phong một ngụm rượu vừa uống liền phun ngược lên con vịt quay, trong đầu bỗng nhiên hiện ra hình ảnh phù thủy áo đen kia

“Ba! Không cần hại con liên tưởng đến những chuyện đáng sợ như vậy!”

Buổi sáng hôm sau lộ trình vẫn theo tự nhiên như cũ, Trì Vị Phong vẫn đi làm bình thường. chuyện phiêu điểm danh đã có người lo giúp rồi.

Nhưng kỳ lạ rằng Tả Thụy Nham so với hôm qua tới trễ hơn một chút. Qua giờ làm việc mà vẫn chưa thấy bóng người xuất hiện.

Thực sự ngạc nhiên, anh ta luôn luôn đứng giờ. Nhưng tất cả mọi người đều vui mừng thoải mái, thừa dịp sắp còn chưa tới thì hãy nhàn nhã hưởng thụ đi. Bình thường bị bá khí của ma vương Tả Thụy Nham áp chết có sống dễ chịu được đâu.

Trì Vị Phong nghiêng đầu nhìn nhìn cánh cửa phòng của sắp đóng chặt, đứng dậy đi pha cho mình một tách cafe.

Cậu ngâm nga đồng dao, toàn tâm toàn ý dùng thìa khuấy khuấy nên không phát hiện ra động tĩnh bên ngoài đột nhiên trầm xuống.

Mặc dù là cafe hòa tan nhưng hương vị cũng không đến nỗi tệ, người bình thường thì không nên mơ tưởng a.

Trì Vị Phong đem tách cafe đưa lên miệng, vừa nhấp từng ngụm nhỏ vừa đi ra ngoài.

Ai ngờ khi quay người lại, cậu thiếu chút nữa đem cả cái tách nuốt mất.

Tả Thụy Nham lặng yên, không một tiếng động đứng ở phía sau cậu.

Mẹ a, hoàn hảo là người mua cho con một cái tách khá lớn, nếu không cứ run tay như vậy thì con sẽ thành con heo bị luộc rụng lông bằng nước cafe này a.

“Tả tiên sinh, chào buổi sáng, ha, ha ha...” Trì Vị Phong chỉ nghĩ ra được câu chào này.

Tả Thụy Nham lại đang đứng chặn ngay trước cửa phòng pha trà, căn phòng này vốn dĩ cũng không rộng rãi gì, khiến cho Trì Vị Phong chẳng còn đường nào mà trốn.

Anh nhìn nhìn tách cafe trong tay Trì Vị Phong

“Cafe.”

“Đúng vậy a, là cà phê a, ha ha, cafe đóng gói cũng không đến nỗi tệ lắm.”

Đây chính là mẫu chuyện phiếm mà các nữ đồng nghiệp hay tám ở phòng trà mà, sắp đại nhân anh cũng có hứng thú sao.

“.....”

Tả Thụy Nham không nói gì, biểu cảm chẳng chút biến hóa, chỉ là nhìn chằm chằm quan sát ly cafe. Nhưng mà dây thần kinh nhạy cảm trong đầu Trì Vị Phong bắt đầu nhận thấy nhiệt độ phòng đang có chiều hướng giảm xuống.

Cafe ơ cafe, bộ người đã làm gì có lỗi với người này sao a? !

Rút lại lời khen ban nãy, Tả tiên sinh, anh một chút cũng không tốt để ở chung, căn bản không hiểu nổi anh đang nghĩ cái gì a, đụng đến mộng lão hồ lúc nào cũng không biết.

Tả Thụy Nham giống như đang suy nghĩ, thế nhưng cũng không kéo dài quá lâu, anh nhìn về phía Trì Vị Phong nói,

“Uống cà phê không tốt.”

Sau đó đưa tới một túi đồ.

Xem bên ngoài túi nhựa có thể xác định là sản phẩm của cửa hàng gà rán Kentucky. Nhưng cái này để làm chi vậy?

Trì Vị Phong rút rờ tiếp nhận, bên trong là một hộp bánh trứng đậu đỏ nóng hổi.

“Đây là gì?”

“Bánh trứng.”

Tôi đương nhiên biết đây là bánh trứng, chính là sáng sớm cho tôi một hộp bánh trứng để làm gì a? Trì Vị Phong si ngốc trừng mắt nhìn cái hộp trong tay.

Tả Thụy Nham đưa tay mò mò trong cái bọc lấy ra một gói bột trà sữa.

“Còn tặng kèm trà sữa.”

“Đúng nha... Không sai a...”

Cái não nhỏ của Trì Vị Phong đã bắt đầu muốn đông lại, cậu ngậy ngốc gật gật đầu, nhìn sếp mình hành động bất minh.

Tả Thụy Nham đem trà sữa quơ quơ trước mặt Trì Vị Phong rồi bỏ lại vào trong túi, sau đó anh lại dừng một chút rồi nói tiếp,

“Cậu không ăn điểm tâm, không nên uống cà phê.” Nói xong, liền nện bước ổn định tiêu sái rời khỏi.

Anh quay lại đây a, quay lại đây giải thích sự tình này rõ ràng cho tôi a!! Trì Vị Phong như trước chỉ dám gào thét trong lòng mà không thốt ra ngoài, cậu duy trì tư thế cứng ngắc, chừng ba mươi giây sau lớp băng bao bọc người mới từ từ tan đi.

Ngoan ngoãn đổ tách café thay vào bằng trà sữa, cậu mang theo hộp bánh trứng phiêu đảng quay về chỗ ngồi.

Không được, cần bình tĩnh suy xét nha.

Trì Vị Phong quan sát hơi nước bốc lên từ tách trà sữa trước mắt, bắt chước bộ dáng trầm tư của thám tử Sherlock Holmes sờ sờ cằm.

Bữa sáng... Tả tiên sinh làm sao biết mình không ăn điểm tâm, thật là! Nhớ tới bữa điểm tâm cùng nhau ăn lần trước, Trì Vị Phong cảm giác mình lại bắt đầu có liên tưởng cực đoan không tốt.

Chẳng lẽ là là chạy đi mua bánh trứng? Không thể nào! Nhưng cũng nghĩ không ra lý do khác để giải thích.

Về mặt Tả Thụy Nham nghiêm túc như vậy chạy đi mua bánh trứng, nhân viên cửa hàng gà rán Kentucky không biết đã bị dọa tới mức nào. Ngắm lại còn thấy rất buồn cười a.

Trong não Trì Vị Phong bắt đầu vẽ ra diễn cảnh Tả Thụy Nham mua bánh trứng, ngay lập tức lại lắc đầu phủ nhận.

Nhưng tình hình thực tế lại chính xác là như vậy đó —.—

“Tiên... tiên sinh... mời gọi món.”

Nữ nhân viên cửa hàng cười đến thập phần miễn cưỡng. Mỹ nam làm cho người ta động lòng, nhưng anh lại phát ra khí lạnh như nito lỏng, nháy mắt đem cả tâm hồn đang nở hoa kia đông lạnh thành núi băng ngàn năm.

“Một hộp bánh trứng.” Tả Thụy Nham đem tiền đặt ở trên bàn.

“Tiên sinh... Đây là bánh trứng nhân đậu đỏ mới của tiệm, vợ và con của ngài nhất định thích.” Tuy rằng da da tỏa, nữ nhân viên cửa hàng vẫn cố gắng hoàn thành trách nhiệm quảng bá cho sản phẩm mới.

“Tốt.” Tả Thụy Nham gật gật đầu, sau đó lại bổ sung một câu, “Không có con.”

“Ha, ha ha, là vậy sao...” Nữ nhân viên cửa hàng không dám nói nhiều nữa, nhanh chóng chạy đi chuẩn bị

Hôm nay hiệu suất làm việc của cửa hàng Kentucky rất cao, không bao lâu Tả Thụy Nham đã mang hộp bánh trứng rời đi.

.....

Trì Vị Phong lấy ra một cái bánh trứng đưa lên miệng, bên trong có nhân đậu đỏ tròn thật dai, cậu rất thích. Cậu nhìn nhìn cái bánh trứng đã cắn một nửa trong tay, lại ngẩng đầu liếc một cái nhìn Tả Thụy Nham đang thảo luận công việc cách đó không xa.

Chẳng lẽ anh ta muốn cải thiện mối quan hệ với nhân viên, nên mới lấy mình làm người để thử nghiệm chế độ xã hội chủ nghĩa sao?

Trì Vị Phong một chút cũng không biết mình đang hướng vào cách lý giải sai lầm một đi không trở lại này.

Mặc dù đại não đang có nguyên đầu chấm hỏi to đùng, Trì Vị Phong vẫn không quên từng phút gặm gặm cái bánh trứng. Đối diện bàn cậu chính là một đồng nghiệp thật thà đang chăm chỉ làm việc, chứng kiến Trì Vị Phong thảnh thơi ngồi ăn bánh trứng, nhin không được ngẩng đầu hỏi:

“Tiểu Trì, cậu còn ăn được sao?”

“Cậu ăn không?” Trì Vị Phong đem hộp bánh trứng giơ lên.

Không ăn, nhất định không nên ăn a, lo lắng nhiều như vậy nhưng móng vuốt vẫn giương tới. Nhưng mà tay vừa mới đi được nửa quãng đường, lại đột nhiên run lên, cứng đờ bất động, nửa giây sau người kia hỏa tốc quay mặt về phía máy tính nghiêm túc làm việc.

Trì Vị Phong không hiểu ra sao cả, chớp chớp mắt, đem nửa cái bánh trứng còn lại trong tay nhét vào miệng, mở MSN (chat nội bộ) lên.

“Cậu làm sao vậy?”

“Tôi vừa rồi cảm thấy được ..Giống như bị Đại Ma Vương chiếu thẳng.”

“Không phải đâu , cậu bị gì vậy?”

“Thật không thấy có gì sao a?”

“Đó là do thần kinh cậu quá nhạy cảm rồi.”

Trì Vị Phong quay đầu nhìn nhìn Tả Thụy Nham, không phải đang đứng bên kia chuyên tâm thảo luận sao?

“Cậu còn dám ăn, thế nào cũng bị trừng cho xem.” Đồng nghiệp xem như hảo tâm nhắc nhở.

“ ... ”

Cũng không thể nói cho người này biết bánh trứng này thật ra là do Đại Ma Vương đưa tặng đi.

Trì Vị Phong trở về chỗ ngồi, miệng vẫn còn lưu giữ vị ngọt, cảm nhận chủ nghĩa xã hội buông lỏng này.

6. Chương 6

Ngủ chính là Hoàng đế.

Với niềm tin như vậy, mất ngủ quả thật là một việc rất xa xôi.

Đối với Trì Vị Phong mà nói, mất ngủ là bệnh của kẻ nhà giàu và kẻ có tiền ăn no.

Thế nhưng hôm nay cậu được làm kẻ nhà giàu một phen.

Cho nên buổi sáng hôm nay, hiện tại cậu đang ngồi trong quán ăn mới vừa mở cửa, đem hai mắt trừng mãi vào người phục vụ, khiến người ta sợ tới mức chạy như bay đem cơm bưng tới cho cậu. Chỉ sợ cậu hai mắt đỏ oạch sẽ bỏ nhào về phía họ.

Thật không thèm ăn a. Dậy quá sớm khiến cơ thể không thoải mái, Trì Vị Phong vô tri vô giác dùng cái thìa chọc chọc đĩa cơm.

Tối qua như thường lệ, sau khi uống sữa cậu liền duỗi thẳng lưng ra nằm ngủ. Nhưng chính là tới năm giờ sáng, cậu đã tỉnh lại, cảm giác trong lòng không yên, cứ như cái bánh bị nướng khét, không tài nào ngủ trở lại.

Cuối cùng cậu chỉ có thể vụng cái đầu gà thức dậy, đem đến cho Trì phụ thân và Trì mẫu thân một cú hoảng hồn.

“Con ngoan của ta, trong lòng con có áp lực sao? Sao có thể dậy sớm như vậy a?”

Hai người tốt xấu gì cũng khích lệ con một chút đi, dậy sớm đã đủ thống khổ rồi.... sáng sớm không muốn phun ra mấy đầu chấm than cho tổn khí lực (ý nói là cãi vã a), Trì Vị Phong yên lặng vào toilet rửa soạn.

Cuối cùng khi ra khỏi cửa, thời gian vẫn còn quá sớm, cậu chỉ có thể lần nữa đi tới quán ăn này để giết thời gian.

Con người mà không biết giải trí thì đúng là bi kịch.

Hiện tại đang ngồi trong quán ăn, trong thâm tâm Trì Vị Phong vẫn không thể yên ổn, một tay chống cằm nhìn đồng cơm bị chọc nát nhừ, lâm vào thâm trầm tự vấn.

Con người, rốt cuộc vì sao lại bị mất ngủ?

Thời gian cậu ngồi ngẩn người giống như nước chảy xiết không biết khi nào quay về, giờ cao điểm của quán đã bắt đầu, Trì Vị Phong ngậm đũa, phát hiện có người đang đứng bên cạnh.

“Tả tiên sinh? !”

Anh có thể không cần xuất quỷ nhập thần, đến không thấy bóng, rồi đi không thấy ảnh như vậy hay không? Bây giờ là thời Thiên Long Bát Bộ hay Tiểu Ngạo Giang Hồ vậy.

“Uh.”

Tả Thụy Nham rốt cục khiến cho Trì Vị Phong chú ý, liền thanh thần ngồi xuống đối diện cậu.

Trì Vị Phong nháy mắt đã nhìn thấy Tả Thụy Nham đoan chính ngồi ăn cùng mình, cậu đột nhiên vỡ òi.

Thì ra là thế! Cậu nhất định là do ăn bánh trứng Tả tiên sinh tặng mà thẹn trong lòng, sợ anh ta sẽ không tìm thấy chỗ ngồi mà lo lắng bất an. Hóa ra Tả tiên sinh cho mình bánh trứng là muốn mình giữ chỗ ăn sáng a.

Tìm ra đáp án khiến cho Trì Vị Phong cảm thấy thoải mái hơn, cậu nhìn người ngồi phía trước mình ăn nghiêm túc chính là Tả Thụy Nham, vui vẻ ăn xong bữa cơm đã sớm nguội lạnh của mình.

Tả Thụy Nham ăn xong bữa sáng, lau miệng, nghiêm túc nhìn Trì Vị Phong,

“Cậu hôm nay có ăn sáng.”

“Đúng vậy a, dậy sớm dậy sớm.” Trì Vị Phong nhanh chóng gật đầu.

“Uh, như vậy tốt, không nên ngủ nướng.”

Gì chứ? Đầu Trì Vị Phong chậm rãi di chuyển sang hai bên, Tả tiên sinh anh cũng quan tâm tới cơ thể của nhân viên có khỏe mạnh hay không sao?

“Vâng vâng, cảm ơn đã quan tâm.” giả làm chó con vẫn là an toàn nhất.

“Cà phê cũng không tốt.” Sếp đại nhân tiếp tục khẳng định, phát biểu cao kiến dưỡng sinh.

“Oh, vậy đổi thành uống trà sữa.” Trì Vị Phong biết nghe lời phải.

Cấp dưới biểu hiện nhu thuận khiến cho Tả Thụy Nham hài lòng, trên mặt đương nhiên vẫn không có chút biểu cảm, nhưng mà anh lại thuận tay giúp Trì Vị Phong thanh toán tiền bữa sáng.

Vậy coi như buổi sáng chiếm được tiện nghi đi, Trì Vị Phong rất cao hứng.

Lúc rời khỏi quán, Tả Thụy Nham dừng một chút, quay qua Trì Vị Phong nói,

“Về sau cùng nhau ăn sáng.”

“Được, tôi biết rồi.”

Trì Vị Phong sáng khoái đáp ứng, yên tâm đi sếp đại nhân, tối nhất định sẽ dậy sớm để giành chỗ cho anh.

Mặc dù có chút lười biếng, nhưng không sao, chuyện mua bán này cũng không lỗ nha.

.....

Vì thế liền cùng nhau mỗi ngày cùng ăn sáng.

Trì Vị Phong đặt đồng hồ báo thức sớm nửa tiếng, mỗi ngày đều đặn giữ chỗ cho sếp đại nhân đại giá.

Thói quen về sau không có gì là không tốt, cùng Tả Thụy Nham im lặng, về bản chất mà nói là hai người ai nấy tự ăn cơm của mình thôi. Lực thích ứng rất mạnh, đi đôi với tính cách được ngày nào hay ngày đó có thể xem như là một trong số những ưu điểm của Trì Vị Phong.

Nhưng mà thời gian làm việc cũng phải có giới hạn, cuối tuần cậu vẫn thích được ở nhà hơn.

Dù sao vào ngày nghỉ cuối tuần, Tả Thụy Nham cũng sẽ không rảnh rỗi tới mức chạy tới quán ăn đó dùng điểm tâm đâu.

Cứ như vậy một vòng không gợn sóng đi qua, cuối tuần rốt cuộc đã đến.

Trì Vị Phong tắm rửa sạch sẽ bước lên bàn cân. Gần đây mỗi ngày đều ăn đủ ba bữa, hình như bắt đầu mập lên.

Cậu vốn thuộc loại hơi gầy, thêm vài miếng thịt sẽ đẹp hơn. Lâu nay ngán ăn là do lịch làm việc và nghỉ ngơi không bình thường của cậu.

Tả tiên sinh anh thật sự là công đức vô lượng a. Gần đây mọi chuyện đều hài lòng khiến cho Trì Vị Phong thoải mái đi ngủ.

Nhưng mà thế giới xinh đẹp này không cho Trì Vị Phong được sống yên ổn mãi, ngày hôm sau vừa mới mở mắt ra thì sự kiện quỷ dị đã tới rồi.

Đạo này thường hay thức dậy sớm, đồng hồ sinh lý cũng theo đổi theo, kết quả cuối tuần cậu chỉ ngủ thẳng tới chín giờ liền tỉnh. Sự thay đổi kỳ diệu này khiến cho Trì phụ thân và Trì mẫu thân thập phần vui mừng. Hỏi đứa con thì nó nói là ăn sáng với sếp, hai người dưới đáy lòng thầm cảm tạ lòng quan tâm của Tả tiên sinh đối với nhân viên.

Trì Vị Phong dụi mắt ngồi dậy, thuận tay sờ qua di động nhìn thời gian, phát hiện có tin nhắn,

Tả tiên sinh: Đi ra.

Đi ra? Đi ra nơi nào a? Đại lão gia nhà anh chẳng lẽ cuối tuần cũng muốn ăn điểm tâm? Bộ ở nhà anh nấu một bữa cũng không nổi sao.

Trì Vị Phong bắt đầu bán loạn, di động lại vang lên, lần này chỉ vồn vện hai chữ, bắt quá trình độ quỷ dị lại được nâng cao thêm một bậc. “Mở cửa.”

Mở cửa nào? Chẳng lẽ là cửa nhà tôi? Chắc không phải đâu? ! Trì Vị Phong nuốt ngụm nước bọt, rón rén bước ra cửa.

Mẹ a. sao mẹ không khoan mắt mèo trên cửa, như vậy rất không an toàn có biết hay không a!

Đã có tính toán như vậy, Trì Vị Phong quyết định ngày mai lập tức mời công nhân tới làm ngay.

Cậu cầm chắc nắm tay cửa, thật nhẹ nhàng, nhẹ nhàng, không chút sức lực mở cửa ra.

Oh NO! Thật sự là Tả Thụy Nham!

7. Chương 7

Đôi vợ chồng già sáng sớm ra ngoài tập thể dục dưỡng sinh một vòng, thuận tiện đi chợ mua chút đồ ăn, khi về nhà vừa mở cửa ra đã chứng kiến con trai mình một thân áo ngủ nghiêm chỉnh ngồi trên ghế sofa.

Đối diện với nó là một người âu phục trắng băng, tướng mạo anh tuấn, trừ bỏ gương mặt không chút biểu cảm, có thể coi là một thượng phẩm đi.

“Tiểu Phong, vị này là ai?”

Nghi vấn của Trì phụ thân đánh vỡ sự im lặng trong phòng, Trì Vị Phong như người máy lập tức đứng lên:

“Ba, vị này chính là sếp của con Tả Thụy Nham, Tả tiên sinh.”

Oh, đây không phải là Tả tiên sinh đã sớm nghe danh sao. Trì phụ thân cùng Trì mẫu thân mặt tươi cười,

“Chính là Tả tiên sinh hay cùng con tôi ăn sáng đây sao, cảm ơn cậu bình thường chiếu cố đến Tiểu Phong.”

Tả Thụy Nham gật gật đầu, từ sôpha bên cạnh lấy ra một hộp đựng đồ ăn. Thái độ kia nhìn ở góc độ nào cũng rất cung kính, nhưng mà cảnh tượng này thật sự rất có vấn đề.

Sếp đại nhân anh rốt cuộc là đến để làm chi, như thế nào còn tuân thủ lễ nghi phép tắc a, cũng không phải con rể đi gặp mặt ba mẹ vợ đâu.

Trì mẫu thân đối với thanh niên đẹp trai này hiển nhiên rất có hảo cảm, cho nên lời nói bề ngoài thực sự rất trọng yếu.

Bà kéo Tả Thụy Nham qua, tủm tỉm cười nói:

“Tiểu Tả, khách khí như vậy, nếu đã đến đây thì ở lại ăn cơm trưa luôn đi. Ai nha, bộ đáng cậu cũng rất tốt nha, thật sự không tồi.”

Mẹ a, người đang kêu ai là Tiểu Tả vậy, nam nhân giống như nham thạch này sao có thể kêu bằng cái tên đáng yêu như vậy, mẹ thật sự không biết sợ hãi là gì a!

Tả Thụy Nham lần thứ hai không chút biểu cảm gật đầu. Được người khác khen ngợi liền gật đầu như thế, trong từ điển của anh căn bản là không có chữ “khiêm tốn” đúng không?

Hình ảnh sếp đại nhân cùng song thân gặp mặt thật sự giống như đang ăn phải đồ ăn dành cho gia súc vậy, phun cũng không kịp.

Hai mắt Trì Vị Phong bắt đầu tối đi.

Cuối tuần này vừa mở mắt ra đã thấy không bình thường.

Cậu nhận được tin nhắn liền chạy ra mở cửa thì phát hiện là Tả Thụy Nham, sợ tới mức run tay đem cửa quăng trở về chỗ cũ.

Mẹ a, vừa rồi cái gì cũng không nhìn thấy, cái gì cũng không biết, mình nhất định là bị hoa mắt thôi.

Trì Vị Phong dựa lưng vào cửa, tay đè lên ngực, hoàn hảo, trái tim không có nhảy ra khỏi yết hầu, chỉ là đập nhanh hơn một chút, không có bị dọa đến mức bị bệnh tim, thật sự là ông trời ban ơn.

Bên cửa truyền đến tiếng gõ cửa “cốc cốc” rất có quy luật cùng bình tĩnh.

Đây là đang đóng phim kinh dị hay sao vậy?!

Trì Vị Phong hít thở sâu một hơi, lần thứ hai mở cửa.

“Tả tiên sinh, sao anh lại tới đây? Như thế nào không nhấn chuông cửa?” Cậu cố gắng giữ biểu hiện trên mặt thật bình thường.

“Nhấn rồi, không ai mở cửa.” Tả Thụy Nham nói.

“Mà thôi... Trước nhất cứ vào đi.” Tám phần là do mình ngủ mê, Trì Vị Phong khô khốc cười cười.

Cậu mời anh vào nhà, rót nước trà, ngồi sôpha rồi mới dâng bánh lên.

Mới sáng sớm đã tới nhà người ta ngồi rồi, Tả tiên sinh anh có loại hứng thú gì a....

Trì Vị Phong uống một ngụm trà để định thần, nhìn về phía Tả Thụy Nham

“Tả tiên sinh, đến sớm như vậy có chuyện gì sao? Có việc gì gọi điện thoại thì được rồi, không cần đến nhà tôi đâu, ha ha ha...”

Tả Thụy Nham “Uh” một tiếng, nói tiếp ba chữ, “Tới gặp cậu.”

Gặp tôi? Tôi đương nhiên biết anh muốn gặp tôi nhưng là gặp để làm chi, đừng làm tôi quên mất trọng điểm chứ!

Chính là Trì Vị Phong không biết nên tiếp tục hỏi như thế nào, đành phải gượng cười gật đầu.

Tả Thụy Nham nghĩ nghĩ, còn nói, “Lần sau sẽ gọi điện thoại.”

“Oh...” Còn có lần sau?

Nói xong cũng không nói nữa, vì thế hai người ngây ngốc đưa mắt nhìn nhau.

Cứ như vậy ngồi mãi đến khi Trì phụ thân mẫu thân trở về.

Trì mẫu thân rất vui mừng mang theo đồ ăn tiến vào phòng bếp, quay đầu lại còn đập Trì Vị Phong một cước,

“Nhanh đi thay quần áo đi, đây là cái dạng gì a.”

Trì Vị Phong chậm chạp tiến vào phòng mình, Trì phụ thân vui vẻ kéo Tả Thụy Nham cùng nhau chơi cờ. Hiện tại cách giờ cơm trưa tận ba giờ đồng hồ, có cần chuẩn bị sớm như vậy không, còn có ba người đây là đang làm gì, anh ta là sếp của con. Cần thận không con sẽ bị sa thải a!

Nhưng Trì Vị Phong vừa thay bộ quần áo ra bên ngoài nhìn xung quanh, không thể tưởng được Tả Thụy Nham còn có thể chơi cờ nha.

Tả Thụy Nham cùng Trì phụ thân hai người ngồi ở cửa sổ hết sức chuyên chú chơi cờ vua. Anh ta mỗi nước đi đều có định liệu trước, thỉnh thoảng dừng lại nghiêng nghiêng đầu suy nghĩ, ánh mặt trời cao chiếu vào một bên gương mặt, nhìn như thế nào cũng thật đẹp trai.

Chẳng trách Trì mẫu thân vừa thấy hai mắt liền sáng lên, bây giờ còn thỉnh thoảng chui ra khỏi phòng bếp nhìn, thật là một bộ dạng thiếu khổng chế.

Lại nói tiếp, anh ta thật sự giống một ông già, đã chơi cờ còn chú trọng dưỡng sinh... Nói không chừng người đó kỳ thật đã sớm sáu mươi bảy tuổi, nhưng vì gương mặt luôn không có biểu cảm nên da mặt mới bóng loáng không có chút nếp nhăn như vậy.

Khụ... ý nghĩ của mình có điểm quá phạm, Trì Vị Phong nhanh chóng thu lại tinh thần mang quần áo đi giặt nhanh.

Trong nhà tự nhiên có một người không mời mà đến, cư nhiên lại không ai có dị nghị gì.

Cũng không biết là Tả Thụy Nham dung nạp rất tốt, hay là năng lực thích ứng của Trì Vị Phong quá mạnh mẽ. Tóm lại Trì Vị Phong theo thói quen từ toilet bước ra liền ngồi lên sofa bật tivi lên.

Trì mẫu thân trong bếp nấu cơm, Trì phụ thân cùng Tả Thụy Nham chơi cờ, Trì Vị Phong xem tivi, thật sự là hình ảnh một gia đình ấm áp....

Trì Vị Phong còn chưa cảm thán xong, chỉ thấy Trì mẫu thân cầm cái thìa lớn chạy ra gõ sau ót cậu một cái

“Còn không đi châm trà?”

“A! Nga nha.”

Thật là, bức tranh hài hòa ấm áp này hại cậu quên mất trong nhà đang có khách, lễ nghĩa gì cũng chẳng thêm chú ý.

Trì Vị Phong rót hai chén trà tung tăng chạy đến bên cạnh bàn cờ của Trì phụ thân cùng Tả Thụy Nham,

“Tả tiên sinh, mời uống trà.”

Tả Thụy Nham ngẩng đầu nhìn cậu một cái, rất nhanh lại cúi đầu.

Uy, lần trước giữ chỗ ngồi còn nhớ nói cảm ơn mình, lần này lại không nói lời nào, thay đổi cũng nhanh quá đi!

Quên đi, người ta là sếp a.

Viên chức nho nhỏ nên tự hiểu lấy, Trì Vị Phong vẫn là cười híp mắt, tả hữu vô sự, cậu kéo ghế ngồi kế bên họ mà nhìn.

Kỳ thật Trì Vị Phong đối cầm kỳ thư họa linh tinh của các lão nhân gia không có mấy hứng thú, (cậu cảm thấy được là) một chút cũng không hiểu, ngồi nhìn bàn cờ một hồi mà cậu đã bắt đầu thấy buồn ngủ.

Gió lạnh thổi qua cửa sổ thực nhẹ nhàng khoan khoái, Tả Thụy Nham thực im lặng, mí mắt Trì Vị Phong đã bắt đầu đánh nhau.

Trì phụ thân chứng kiến cậu gật gật đầu như mổ thóc, cầm lấy quân sĩ vừa mới ăn đánh lên ót Trì Vị Phong một cái

“Mới vừa rời giường còn ngủ!”

Trì Vị Phong bị dọa, một miệng oán niệm, ghen hờn trừng mắt nhìn Trì phụ thân.

Tả Thụy Nham nhìn một hồi, quay qua Trì Vị Phong nói,

“Cậu thực vậy?” Nghe có điểm giống câu hỏi.

“Không, không có.” Trì Vị Phong nhanh chóng chuyển sang bộ mặt tươi cười lắc lắc đầu, “A, đi quân pháo a!” Cậu lung tung nói sang chuyện khác.

Tả Thụy Nham nhìn chằm chằm bàn cờ, nghiêm túc trả lời,

“Không được, phải bảo vệ vua.”

“Oh, hắc hắc, tôi không biết...”

Trì Vị Phong không dự đoán được anh ta thật sự có suy nghĩ a.

Sau đó Tả Thụy Nham lại trầm mặc một hồi, bày ra vẻ mặt nghiêm túc của cấp trên, không đúng, bộ mặt anh ta luôn luôn như vậy, tất cả chỉ là do cảm giác của Trì Vị Phong thôi

“Quan kỳ bất ngữ.”

“Ách...”

“Ha ha ha.”

Trì phụ thân phá lên cười, ông thật cao hứng vỗ vai Tả Thụy Nham, đại biểu tán thưởng,

“Không sai không sai.” Sau đó quay đầu liếc mắt Trì Vị Phong, “Con đừng nói nữa, sự suy nghĩ của ta sẽ bị ảnh hưởng.”

Hừ, cũng đâu phải là kỳ vương đấu với nhau.....

Trì Vị Phong bị mất mặt, đứng dậy đi phòng bếp nhìn xem có gì có thể ăn không.

8. Chương 8

Phòng bếp luôn luôn là lãnh địa của các bà nội trợ.

Trì mẫu thân kiên quyết bảo vệ chủ quyền lãnh thổ, Trì Vị Phong mới đến gần cửa đã bị bà đã phát hiện.

“Không được vào đây ăn vụng.”

“Hừ...” Ăn một chút cũng có sao đâu.

Trì Vị Phong lẩm bẩm tựa vào cửa, xem Trì mẫu thân bật ba cái nồi lửa lớn, còn thêm cái lò vi ba nữa.

Hình như đâu phải là nấu cơm tết niên.....

“Thật thịnh soạn nha?”

“Con biết cái gì?”

Trì mẫu thân quay đầu lại ném cục long não về phía cậu,

“Sếp của con bình thường luôn chiều cổ con, còn đến nhà của chúng ta, đương nhiên phải hảo hảo tiếp đón người ta thật tốt, về sau con có làm gì sai cũng có thể được tha thứ.”

“Con có thể có chuyện gì a? Con của mẹ từ nhỏ đã là người nhu thuận, nghe lời, am hiểu lòng người”
Lời khoe khoang của Trì Vị Phong còn chưa kịp nghe ai đáp lại, chợt nghe đến một câu đồng ý thản nhiên
“Đúng vậy” .

Tả Thụy Nham không biết đã buông cờ từ lúc nào, đứng ngay bên cạnh cậu.

Àn? Cậu vừa rồi là đồng ý sự khoe khoang của mình sao, Tả tiên sinh anh thật sự là người rất thiện lương nha, cứ nhiên không vạch trần sự thật.

Trì Vị Phong cảm động đến mắt rưng rưng.

Nhưng mà không ai hiểu rõ con mình hơn mẹ, Trì mẫu thân quay đầu nhìn Tả Thụy Nham nở nụ cười

“Ai nha, Tiểu Tả không cần nói giúp cho Tiểu Phong, di hiểu nó rõ ràng nhất.”

Tả Thụy Nham lắc lắc đầu, nghiêm túc trả lời,

“Không phải nói giúp cho cậu ấy.”

Xem ra ấn tượng của cấp trên đối với con mình không tồi, Trì mẫu thân cười đến sáng cả mặt.

Không bao lâu, thịt gà và cá đã được bày lên bàn. Trì Vị Phong nhanh nhẹn giúp đỡ dọn bát đĩa lên, tất cả mọi người cùng ngồi xuống. Trì phụ thân cao hứng lấy ra phần rượu gạo còn lại,

“Đến, uống một chút.” Ông nghiêng người rót rượu cho Tả Thụy Nham.

Tả Thụy Nham lấy tay che lại ly của mình

“Không uống.”

Lời này ngữ khí bình thường, nghe không chút lưu tình, Trì phụ thân nhất thời có điểm xấu hổ, cười nói

“Mọi người cao hứng uống một chút thôi.”

Tay Trì Vị Phong đã bắt đầu nổi da gà, ba ah, Tả đại nhân đây đã nói không uống rượu, ba đừng nên cố gắng, nếu không toàn bộ báo ứng đều đổ lên đầu con ba đó!

Cậu quýnh quáng kêu lên:

“Ba! Tả tiên sinh không muốn uống, không cần miễn cưỡng người ta.”

Trì phụ thân vốn có điểm sượng, tranh thủ theo đứa con gạt đầu,

“Phải phải, ta đã có thói quen uống lúc ăn ha ha ha...”

“Được rồi, ăn cơm ăn cơm.”

Trì mẫu thân ở dưới bàn đạp ông bạn già của mình một cái, bắt đầu hòa giải.

Tả Thụy Nham gạt gạt đầu. Vì thế Trì gia ba người đồng loạt thở phào một cái, coi như không có việc gì bắt đầu ăn cơm.

Cùng Tả Thụy Nham ăn cơm, tính đến bây giờ không biết đã là lần thứ mấy. Thế nhưng ngồi tại bàn cơm nhà mình có phần kỳ diệu. Nhưng đối với Trì Vị Phong điểm này cũng rất tốt, cậu cũng không nghĩ gì thêm. Tả tiên sinh vậy là được rồi, một bàn ăn có thêm người nói chuyện, có thêm đôi đùa.

Trừ bỏ sự ngại ngùng ban đầu khi mời rượu, một bữa cơm trôi qua coi như cả chủ và khách đều vui vẻ.

Đây nhất định cũng chỉ là suy đoán của Trì Vị Phong, Tả Thụy Nham có vui hay không, cậu cũng chẳng biết chính xác được.

Nhưng mà nhiệt độ phòng bình thường, sau lưng cũng không có gió lạnh, xem ra không tệ lắm.

Trì Vị Phong đối với việc này tự có giải thích cho bản thân, Tả tiên sinh lấy cậu làm góc thử chủ nghĩa xã hội rất nghiêm túc, xem ra chắc chắn là muốn tạo mối quan hệ tốt với mình rồi.

Cậu cảm giác mình ít nhiều cũng hiểu đôi phần về Tả Thụy Nham, người ta hẳn là vì trường kỳ bị gọi là Đại Ma Vương nên buồn bực trong lòng, quyết định thay đổi hình tượng. Hơn nữa Trì Vị Phong gần đây phát hiện ra hiểu lầm của mọi người đối với anh quá lớn, nếu Tả Thụy Nham đã xem trọng việc này, mình cũng nên có hành động giúp đỡ đi.

Trì Vị Phong quyết định, phải cùng với Tả Thụy Nham làm bạn tốt. Uh, đúng vậy, trước hết nên để anh ta cảm thụ một chút tình cảm tốt đẹp của bạn bè với nhau.

Nghĩ đến đây, cậu quay qua Tả Thụy Nham, lộ ra khuôn mặt tươi cười đầy tự nhiên.

Tả Thụy Nham nhìn thấy cậu cười như vậy, đột nhiên dừng tại chỗ.

Sau khi ăn cơm xong, Tả Thụy Nham có ý muốn trở về, Vị Phong đang định ra tiễn tới cửa lại bị Trì mẩu thân một cước đạp ra ngoài đường.

“Đứa con ngu xuẩn, tốt xấu gì cũng phải đưa đến tiểu khu chứ, mau đi ra, thuận tiện dạo một chút cho tiêu cơm đi.”

Vì thế hai người cứ như vậy đi dạo quanh hoa viên ở tiểu khu, vốn đã đủ choáng váng, hiện tại bên trái Tả Thụy Nham còn một cái xe đang đứng bất động, những tốp năm tốp ba mọi người ngồi dưới tán cây cũng liếc nhìn lại đây.

“Sao, làm sao vậy, Tả tiên sinh?”

Nét tươi cười của cậu có thực sự đáng sợ như vậy sao, ngay cả máu huyết của Đại Ma Vương cũng mất hết.

Tả Thụy Nham đứng thẳng ngậy ngốc nhìn Trì Vị Phong trong chốc lát, rồi lại xoay người rời đi.

Trì Vị Phong nhất thời không biết có nên đuổi theo hay không, Tả Thụy Nham đi được vài bước rồi quay đầu lại xem cậu, thấy Trì Vị Phong không hề động đậy, liền trở về dừng trước mặt cậu.

Hai người ngơ ngác nhìn nhau một lát, Tả Thụy Nham mới mở miệng,

“Cười tốt lắm.”

Lại tới nữa, câu đó lại tới nữa!!!

Đầu óc Trì Vị Phong đối mặt với Tả Thụy Nham rất nhanh hay thay đổi. Tóm lại, ý tứ đây là nói nụ cười của mình tốt lắm, coi như khích lệ đi.

“Cám ơn, hắc hắc.” Trì Vị Phong ngây ngô cười hai tiếng.

“Uh.” Tả Thụy Nham xem như đã trả lời, sau đó tiếp tục bước đi.

Vòng vo mấy vòng, Tả Thụy Nham rốt cục đề xuất trở về. Trì Vị Phong cùng anh đi đến chỗ gửi xe.

Tả Thụy Nham đứng ở trước cửa xe mình nhìn chăm chăm Trì Vị Phong, cúi đầu không biết muốn gì, ước chừng khoảng ba giây đồng hồ sau đó mới nói,

“Cậu cái gì cũng không tìm tôi.”

Mặc dù có từ nghi vấn nhưng vẫn cứng nhắc như trước.

Anh hỏi vì cái gì, đương nhiên là bởi vì không có việc gì nên mới không tìm a. Trì Vị Phong chớp chớp mắt, nhất thời không biết nên nói gì.

Tả Thụy Nham không đợi cậu trả lời, lần thứ hai lặp lại động tác cúi đầu, cách ba giây lại phun ra một câu,

“Cậu phải tìm tôi.”

Àn? Đúng rồi, Trì Vị Phong lúc này mới hiểu ra, một khi đã làm bạn tốt thì không thể chỉ mình Tả Thụy Nham tìm mình được, đây là đang oán hận a, hiểu rồi hiểu rồi. o_O

Vì thế cậu tươi cười gật đầu,

“Tôi biết rồi.”

Tả Thụy Nham dường như đã thỏa mãn mới ngồi vào xe. Trì Vị Phong nhìn theo anh ta lái xe rời đi, còn phi thường ngoan ngoãn phát phát tay như cún con vẫy vẫy đuôi.

Từ ngày mai trở đi, nhất định phải cố gắng trở thành bạn tốt của Tả tiên sinh.

Đây chính là quyết tâm hiện tại của Trì Vị Phong a.

9. Chương 9

Bước đầu tiên để làm bạn tốt là gì? Đương nhiên là cần phải hiểu biết lẫn nhau.

Đang đi vệ sinh, một quyển tạp chí tiện tay vớ được đã nói như vậy.

Trước mắt không nên quan tâm tại sao trong đây lại có loại sách này, chỉ là để giải trí thôi a, thông tin cũng chẳng có gì là chính xác, cũng như mấy quảng cáo vật vĩnh hay phát ngoài đường vậy.

Nhưng mà, hiểu biết là phải hiểu biết cái gì đây?

Sinh nhật a, nhóm máu a, chòm sao a, Trì Vị Phong cảm thấy chẳng qua chỉ là thông tin cá nhân thôi, đến phòng thông tin hoặc bộ phận nhân sự là có ngay mà.

Kết luận là, nếu phải tìm hiểu, thì chính là tâm tư của Tả tiên sinh!

Thế nhưng tâm tư của Tả tiên sinh chính là kim trong đại dương...

Trì Vị Phong ngồi chống cằm trên đầu gối, bày ra tư thế người trầm tư Rodin —— bất quá chỉ là đang đi đại tiện mà thôi.

Đang vào đúng thời điểm tập trung suy nghĩ, Trì mẫu thân lại tới gõ cửa như nổi trống

“Tiểu Phong còn không mau lên đi, ở bên trong đó lâu như vậy là mụn táo bón vẫn chưa rơi vào a?”

A mẹ của con trung tiện (đánh rắm >_<) thực="" khô="" mạnh="" không="" cần="" nguyên="" rửa="" con="" đầu="" còn="" có="" con="" không="" mặc="" hắc="" y="" phục="" rơi="" vào="" bồn="" cầu="" tự="" hoại="" cũng="" không="" đầu="" nổi="" ma="" vương="" đầu="" khó="" lăm="" mới="" vận="" dụng="" chút="" trí="" não="" đã="" bỏ="" phé="" lâu="" năm="" để="" lo="" lắng="" một="" chút="" vấn="" đề="" không="" ngờ="" lại="" bị="" người="" mẹ="" không="" mỹ="" cảm="" cắt="" ngang="" trì="" vị="" phong="" chép="" miệng="" nhắc="" quần="" đi="" ra="" ngoài=""="" tới="" thời="" điểm="" ngồi="" trong="" quán="" ăn="" sáng="" trì="" vị="" phong="" vẫn="" tiếp="" tục="" suy="" nghĩ="" hay="" tay="" chống="" cằm="" mất="" thăm="" trầm="" nhìn="" về="" phương="" xa="" sau="" đó="" từ="" phía="" xa="" xa="" kia="" xuất="" hiện="" một="" chấm="" đen="" nhỏ="" chậm="" rãi="" chậm="" rãi="" phóng="" đại="" dần="" chính="" là="" hắc="" y="" đại="" ma="" vương="" đang="" từng="" bước="" vững="" vàng="" đi="" tới="" được="" rồi="" nếu="" không="" thể="" nghĩ="" ra="" được="" cách="" giải="" quyết="" không="" bằng="" hảo="" hảo="" quan="" sát="" đi="" hơn="" nữa="" không="" phải="" thay="" đổi="" thái="" độ="" mới="" là="" bước="" đầu="" tiên="" chân="" chính="" sao?="" trì="" vị="" phong="" hướng="" tả="" Thụy="" Nham="" quơ="" tay="" “tả="" tiên="" sinh="" bên="" này.”="" “uh.”="" tả="" Thụy="" Nham="" chỉ="" đáp="" một="" tiếng="" tỏ="" vẻ="" đã="" thấy="" được="" “tả="" tiên="" sinh="" anh="" ăn="" cái="" gì?="" tôi="" đi="" gọi="" món.”="" tuy="" rằng="" nguyện="" vọng="" chủ="" quan="" của="" trì="" vị="" phong="" là="" muốn="" biểu="" đạt="" chút="" quan="" tâm="" bình="" thường="" giữa="" bạn="" bè="" với="" nhau="" nhưng="" mà="" thái="" độ="" ân="" cần="" như="" vậy="" không="" phải="" là="" nịnh="" nọt="" quá="" sao?="" tóm="" lại="" trong="" mắt="" những="" người="" đang="" đọc="" đây="" trì="" vị="" phong="" quả="" thật="" như="" một="" chú="" chó="" nhỏ="" vì="" thế="" không="" biết="" tả="" Thụy="" Nham="" có="" phải="" vì="" sự="" nhiệt="" tình="" quá="" mức="" hiện="" tại="" của="" trì="" vị=""

phong=" mà=" bị=" dọa=" sợ=" không,=" ánh=" mắt=" anh=" phi=" thường=" nhanh=" chóng=" quét=" qua=" gương=" mặt=" người=" kia,=" đường=" như=" đang=" muốn=" xác=" nhận=" người=" trước=" mắt=" nguyên=" lai=" có=" phải=" là=" trì=" vị=" phong=" thật=" hay=" không,=" một=" lát=" sau=" anh=" bình=" thường=" trở=" lại,=" lác=" lác=" đầu=" nói,=" “không=" cần.”= “được=" rồi.”= trì=" vị=" phong=" cũng=" không=" kiên=" trì,=" người=" ta=" có=" tính=" độc=" lập=" tự=" chủ=" mà,=" vì=" thế=" khi=" nhìn=" thấy=" tả=" thùy=" nham=" đứng=" dậy=" tiến=" về=" phía=" quây=" chọn=" món,=" cậu=" thực=" tự=" nhiên=" nói=" với=" anh=" tôi=" muốn=" uống=" sữa=" đậu=" nành=" và=" ăn=" bánh=" bao=" thịt=" a.= cho=" nên=" về=" sau=" đều=" biến=" thành=" tả=" thùy=" nham=" giúp=" cậu=" gọi=" đồ=" ăn.= đây=" chính=" là=" bạn=" bè=" bình=" thường=" quan=" tâm=" nhau,=" không=" phải=" là=" phản=" phía=" (thay=" đổi=" cấp=" trên=" -= cấp=" dưới),= nói=" chung=" bước=" đầu=" tiên=" làm=" bằng=" hữu=" là=" không=" được=" tính=" toán=" so=" do.= trì=" vị=" phong=" ăn=" thật=" thanh=" thảo,=" lần=" thứ=" hai=" sửa=" chữa=" đáp=" án=" cho=" mệnh=" đề=" làm=" bạn=" tốt=" này.= ăn=" hết=" bữa=" sáng,=" hai=" người=" thông=" thả=" cùng=" nhau=" trở=" về=" công=" ty.= ánh=" mặt=" trời=" buổi=" sớm=" chiếu=" trên=" người=" cả=" hai,=" thật=" sự=" là=" vui=" sướng=" quang=" vinh.= bởi=" vì=" tình=" thần=" phi=" thường=" phần=" chán,=" người=" chen=" chúc=" vào=" thang=" máy=" tự=" nhiên=" cũng=" nhiều=" hơn.= tuy=" rằng=" trước=" cửa=" thang=" máy=" có=" dựng=" thẳng=" tám=" bảng=" “làm=" ơn=" xếp=" hàng”,= mọi=" người=" vẫn=" coi=" như=" là=" không=" thấy=" đi,=" muộn=" chính=" là=" đi=" đôi=" với=" trừ=" tiền=" lương=" a.= cho=" nên=" trước=" cửa=" thang=" máy=" chính=" là=" một=" đám=" atula=" không=" có=" tình=" nghĩa.= trì=" vị=" phong=" như=" ngày=" thường=" xung=" phong=" liều=" chết=" xông=" vào,=" chính=" là=" tả=" thùy=" nham=" vẫn=" đứng=" ngoài=" cuộc=" không=" hề=" nhúc=" nhích.= trì=" vị=" phong=" nghĩ=" nghĩ,=" cậu=" kéo=" tả=" thùy=" nham=" vẫn=" không=" chịu=" động=" đây,=" vậy=" nên=" cùng=" anh=" ta=" đứng=" chờ=" đi.= tả=" tiên=" sinh=" anh=" thật=" không=" hổ=" là=" ông=" già=" tràn=" ngập=" sự=" chịu=" đựng=" bền=" vững=" a.= tả=" thùy=" nham=" chứng=" kiến=" trì=" vị=" phong=" lui=" về=" đến=" đứng=" ở=" bên=" cạnh=" mình=" giống=" như=" có=" điểm=" ngoài=" ý=" muốn,=" anh=" nhìn=" nhìn=" trì=" vị=" phong.= “cậu=" không=" chen=" vào=" sao?”= câu=" này=" có=" thể=" hiểu=" là=" câu=" nghi=" vấn.= không=" biết=" có=" phải=" là=" do=" đã=" ở=" chung=" với=" nhau=" một=" thời=" gian=" hay=" không,=" trì=" vị=" phong=" cảm=" giác=" mình=" càng=" ngày=" càng=" có=" thể=" nghe=" ra=" ngữ=" khí=" của=" anh,=" người=" thông=" minh=" thực=" không=" có=" biện=" pháp=" a.= “tôi=" và=" anh=" cùng=" nhau=" chờ=" đi.”= trì=" vị=" phong=" bày=" ra=" nghĩa=" khí=" của=" bạn=" bè=" tốt.= “chính=" là=" tôi=" không=" cần,=" nhưng=" cậu=" cần.”= tả=" thùy=" nham=" lác=" đầu=" nói=" đứng=" rồi!= người=" này=" chính=" là=" quản=" lý,=" còn=" mình=" là=" tiểu=" bạch=" a,=" chẳng=" thể=" trách=" anh=" ta=" lại=" thành=" thói=" như=" vậy!= rút=" lại=" toàn=" bộ=" những=" lời=" đã=" nói=" trước=" đây,=" bạn=" bè=" có=" địa=" vị=" khác=" nhau=" là=" không=" có=" tiền=" đồ,=" không=" có=" tiền=" đồ=" a!= trì=" vị=" phong=" xách=" ba=" lô=" tiến=" lên=" thang=" máy=" sắp=" đóng=" cửa,=" nửa=" người=" chen=" vào,=" nửa=" người=" còn=" lại=" kiên=" cường=" lách=" vào.= động=" tác=" này=" cực=" kỳ=" nguy=" hiểm,=" đề=" nghị=" không=" có=" tiểu=" bằng=" hữu=" nào=" bắt=" chức=" theo,=" bởi=" vì=" chen=" chúc=" có=" thể=" làm=" rớt=" giày=" bên=" ngoài.= tả=" thùy=" nham=" tro=" mắt=" nhìn=" chiếc=" giày=" của=" trì=" vị=" phong=" rớt=" “cách=" một=" cái=" bên=" ngoài=" thang=" máy,=" anh=" nhìn=" ba=" giày=" rồi=" đi=" qua=" nhật=" lên.= hoàn=" hảo=" chính=" là=" giày=" rớt=" chứ=" không=" phải=" chân=" bị=" kẹp=" lại,=" bằng=" không=" toàn=" bộ=" lương=" tháng=" cần=" cù=" cũng=" không=" bù=" vô=" nổi=" a.= cửa=" cải=" cửa=" các=" nhà=" tư=" bản=" đều=" được=" thể=" hiện=" qua=" kiến=" trúc=" ảnh=" hưởng=" nguy=" hiểm=" đến=" mắt=" cá=" chân=" của=" người=" vô=" sản,=" trì=" vị=" phong=" vừa=" nghiêng=" rằng=" nghiêng=" lợi,=" vừa="

sôi=" nhồi=" nhảy=" lò=" cò=" vào=" trong=" văn=" phòng.=" trên=" hành=" lang=" đi=" vào,=" các=" văn=" phòng=" đều=" làm=" bằng=" kính,=" làm=" cho=" những=" nhân=" viên=" ngành=" khác=" mới=" sáng=" sớm=" đã=" được=" trận=" cười=" to=" phải=" tới=" trước=" bàn=" mình=" tìm=" dép=" lê=" đã=" dùng,=" sau=" đó=" lần=" nữa=" đi=" xuống=" lâu=" lấy=" lại=" giày,=" hy=" vụng=" bác=" gái=" quét=" dọn=" động=" tác=" không=" quá=" nhanh,=" nếu=" bị=" đem=" đi=" sẽ=" tiêu=" a,=" trì=" vị=" phong=" vẫn=" còn=" đang=" chui=" xuống=" bàn=" tìm=" một=" đôi=" dép=" lê=" trong=" đồng=" rác,=" bống=" nhiên=" cảm=" thấy=" bên=" cạnh=" mình=" có=" một=" người=" đang=" đứng.=" trong=" văn=" phòng=" trở=" nên=" im=" ắng,=" tất=" cả=" mọi=" người=" ngừng=" thở=" nhìn=" hai=" người=" bọn=" họ,=" trong=" mắt=" một=" số=" người=" còn=" xuất=" hiện=" nước=" mắt=" đau=" buồn=" thay,=" tiểu=" trì=" a,=" cậu=" đã=" phạm=" lỗi=" làm=" ngu=" ngốc=" nào=" để=" cho=" đại=" ma=" vương=" kiếm=" vào=" sáng=" sớm=" a,=" thiệt=" xui=" xẻo=" mà...=" trì=" vị=" phong=" đứng=" dậy,=" "a...=" tả=" tiên=" sinh.=" cách.=" tả=" thụy=" nham=" không=" nói=" gì,=" chỉ=" là=" cánh=" tay=" thẳng=" đưa=" ra=" một=" chiếc=" giày.=" "...=" trì=" vị=" phong=" sưng=" sờ=" tiếp=" nhận.=" tả=" thụy=" nham=" đạt=" được=" mục=" đích,=" xoay=" người=" quay=" về=" văn=" phòng.=" chiếc=" giày=" trong=" tay=" trì=" vị=" phong=" rút=" xuống=" đất,=" trước=" nhất=" là=" muốn=" mang=" giày=" đi=" rửa=" hay=" là=" nên=" cảm=" tạ=" tả=" tiên=" sinh=" đã=" giúp=" mình=" mang=" lên=" đây...=" các=" đồng=" nghiệp=" bên=" cạnh=" đã=" thu=" thập=" xong=" cảm=" và=" mất=" kính=" rút=" trên=" mặt=" đất,=" hào=" hứng=" nhào=" đến,=" không=" quên=" hạ=" giọng=" che=" dấu=" lại=" những=" lời=" nói=" vô=" cùng=" kích=" động=" "nói=" mau!=" tên=" nhóc=" cậu=" đã=" làm=" gì=" mà=" có=" thể=" khiến=" đại=" ma=" vương=" xách=" giày=" cho=" a!=" trì=" vị=" phong=" như=" đi=" vào=" cõi=" mơ=" chậm=" rãi=" mang=" giày=" vào,=" trước=" sau=" chà=" sát,=" sau=" đó=" thẩn=" thờ=" ngồi=" xuống,=" lắc=" lắc=" đầu=" sang=" hai=" bên=" nói,=" "tôi=" cũng=" không=" biết=" nữa...=" tôi=" cuối=" cùng=" không=" thể=" nói=" tôi=" và=" đại=" ma=" vương=" là=" bạn=" tốt=" ">

10. Chương 10

Tiết trời đã bắt đầu bước vào giữa hè, trời xanh thăm thăm, chỉ có ánh mặt trời sáng lạng không cần tiền mua chiếu sáng trước mặt. Ở trung tâm cao ốc có máy lạnh ngồi ngáy người cho tới trưa, cũng phải đi ra ngoài cảm thụ thiên nhiên mùa hạ rồi.

Nhưng mà nguồn năng lượng tự thanh khiết cũng không tốt lắm, phơi nắng từ đầu đến chân hay là muốn lấy mạng người vậy.

Cho nên Trì Vị Phong cùng Tả Thụy Nham ngồi trên tầng cao nhất của công ty, dưới bóng mát mà ăn trái cây, không đúng, là ăn bánh donut đó.

Cảm thụ gió mát lướt qua gương mặt, miệng còn tràn ngập vị ngọt, Trì Vị Phong thoải mái nhắm mắt lại hưởng thụ.

Cậu duỗi lưng một cái, chứng kiến người ngồi bên cạnh dù ăn donut ngồi dưới đất cũng ăn thật đoan đoan chính chính.

Nói thật ra, hình ảnh này thật sự rất khó để có, làm cậu muốn chụp lại đem phán tán trên toàn bộ diễn đàn của công ty, sau đó chạy lên lầu hướng đến chúng sinh mà hét lớn, "Mau đến đây a, đây là sếp đại nhân a, đây là Đại ma vương trong truyền thuyết a, anh ta đang ăn bánh rán a!"

Đúng vậy, bởi vì cực kỳ đáng yêu cho nên mới không hợp chút nào.

Tả Thụy Nham bị nhìn chòng chọc như vậy, nhướn mi mắt liếc cậu một cái

"Chuyện gì?"

Bên môi còn đang dính một chút chocolate của donut, nhưng bản thân Tả Thụy Nham lại không biết, ăn vẫn rất chăm chú, nói cũng rất chăm chú, thời điểm nào cũng không rời hột.

“Không có gì không có gì.” Trì Vị Phong lắc đầu đóng đũa như cái trống nhỏ nói.

Vừa định dán ảnh chụp đầy đường thì tâm tình lại trở nên mâu thuẫn . Nga ~ mình như vậy cũng giống như lão ba ngốc ở nhà đang nhìn con vậy, là chuyện gì đang xảy ra a, vừa muốn đem khoe nhưng cũng chỉ muốn cho riêng bản thân mình thôi.

Không phải tự bản thân Trì Vị Phong cho mình là tốt đẹp, nhưng cậu rõ ràng cảm thấy khổ tâm của mình đã hạ, tình bạn tốt giữa cậu và Tả Thụy Nham đang dần phát .

Ví dụ, hiện tại lúc ở công ty cậu gặp Tả Thụy Nham sẽ chào hỏi anh ta, sau đó Tả Thụy Nham cũng ngừng lại hướng cậu “Uh” một tiếng

Mặc dù chỉ là chuyện nhỏ bé như lông mao trên chân, nhưng tình tình là đang phát triển theo hướng tốt nga.

Đã quên có một vị hiền triết từng nói qua, ranh giới con người đều phải dụng tâm cả. (thực ra không có ai nói cả)

Nói tóm lại, có bạn tốt cuộc đẹp sẽ thực tốt đẹp, có bạn tốt là có donut ăn a.

Không phải, Trì Vị Phong một chút cũng không có tham ăn. Sự tình là như vậy ——

Trì Vị Phong vì để xúc tiến sự tin tưởng lẫn nhau, cho nên cố ý quyết định thời điểm ăn sáng phải tăng cường nói chuyện.

Vì thế khi cậu nhìn thấy món bánh bí đỏ trong đĩa Tả Thụy Nham thì nói

“Tả tiên sinh, anh thích ăn ngọt sao?”

“Uh.”

Tả Thụy Nham gật gật đầu, nhìn về phía Trì Vị Phong, giống như đang đợi cậu nói tiếp.

Tinh tế hồi tưởng nhớ lại, đúng là như vậy! Ngày hôm qua anh ta ăn bánh bao đậu đỏ, trước đó ăn nem rán ngọt, hôm trước nữa ăn cháo trứng, thật sự là trong lúc vô ý đã phát hiện một vài điểm giống nhau.

Nhưng mà như thế thật sự là cùng với phong cách của Tả tiên sinh một chút cũng không phù hợp a, còn tưởng rằng Tả tiên sinh nhất định thích ăn mặn, sau đó uống nước thật đắng mà mặt vẫn không đổi sắc, không đúng, mặt không đổi sắc là muôn thuở rồi, nhưng mà cũng phải nói, cho dù là gương mặt có bị tê liệt đến đâu đi cũng có quyền được thích ăn đồ ngọt, cậu không thể bá quyền ngang ngược can thiệp được.

Trì Vị Phong đầu chuyển mấy vòng, sau đó cắt đứt suy nghĩ miên man của mình, cười hì hì nói,

“Tôi cũng thích đồ ngọt, thích nhất là donut chocolate ấy.”

Trì Vị Phong nói đến donut chocolate, trong miệng trở nên có chút hương vị, không khỏi thở dài một câu,

“Ai, đáng tiếc ở gần nhà tôi không có bán...”

Đối với người lười biếng lại tham ăn mà nói, đây chính là thời điểm tâm lý và hành động cực liệt giao chiến. Rốt cuộc là đi ra khỏi nhà mua, hoặc là đơn giản không cần ăn chính là cả một vấn đề lớn. đối với cửa hàng bánh donut ngọt ngào thập phần yêu quý trên đường cái, ta chưa một lần ghé vào thật có lỗi với người a!

Tả Thụy Nham gật gật đầu, cũng không nói gì.

Vì thế Trì Vị Phong tiếp tục nói nói. Trên mặt Tả Thụy Nham vẫn không có biểu cảm gì, một bên luôn là Trì Vị Phong không ngớt lải nhải. Thế nhưng anh có nhìn Trì Vị Phong, cho nên có thể khẳng định anh đang nghiêm túc lắng nghe.

Cứ như vậy tới giữa trưa ngày hôm sau, Trì Vị Phong không nghĩ tới sẽ đi theo mọi người đến nhà ăn chen chúc, liền gục xuống bàn làm lộn chết.

Đồng nghiệp trong văn phòng đã sôi nổi rời đi. Trì Vị Phong ánh mắt nửa mở nửa khép, bộ dạng uể oải liếc một cái đến văn phòng Tả Thụy Nham, cửa vẫn còn đóng, không biết đang bận cái gì.

A, chẳng muốn đi ăn cái gì. Thức ăn a, các người mau mau bay vào miệng của ta đi, ta nhất định sẽ hậu đãi a. Sau đó thức ăn thật sự bay tới. Nhưng mà bởi vì miệng đang đóng nên không có bay vào, chỉ là dừng ngay trước mắt.

Trì Vị Phong mở trừng hai mắt, tiêu cự thật muốn rớt ra, ngây ngốc nhìn gói thức ăn có nhãn hiệu của cửa tiệm bán donut quen thuộc.

Àn? Cậu vọt người ngồi dậy.

Tả Thụy Nham cầm túi giấy quơ quơ trước mặt cậu, đợi cho Trì Vị Phong chịu phục hồi tinh thần lại sau, anh mới nói,

“Gần bên cạnh nhà tôi có.”

Tả tiên sinh, anh thật sự làm cho người ta cảm động, tôi sắp lệ nóng doanh tròng (nước mắt đầy mắt) rồi đây, tôi hoàn toàn có thể tưởng tượng được bộ dáng hoảng sợ của nhân viên cửa hàng khi anh đi mua bánh donut a! Trì Vị Phong hai tay giữ chặt túi giấy, dùng đôi mắt to tròn ngập nước mắt nhìn Tả Thụy Nham,

“Anh cứ nhiên nhớ rõ.”

Tả Thụy Nham nói, “Đi tầng cao nhất ăn.”

“Được, anh chờ một chút, tôi đi pha trà sữa.”

Vì thế hai người đã lên tầng thượng cao nhất ăn cơm dã ngoại.

Góc tường chủ nghĩa xã hội đã hoàn toàn yên bình. Trì Vị Phong cười đến xuân phong mãn diện, thoáng cái đã gặm hết ba cái bánh.

“Tả tiên sinh, anh thật là một người tốt a.”

Cậu vừa uống trà sữa giữ ấm trong bình vừa cảm thán.

“Cám ơn.”

Tả Thụy Nham không chút hổ thẹn cho là đúng, cho nên anh không chút do dự cảm ơn, Trì Vị Phong cũng không phun đồ ăn ra nữa.

Sau khi ăn uống no đủ liền bị thức ăn vây quanh, Trì Vị Phong cảm thấy được thần trí bắt đầu phiêu phiêu đang đang.

Đây tuyệt đối không phải do cậu lười biếng, hết thấy đều là lỗi của Tả tiên sinh, không biết vì cái gì mỗi lần cùng Tả Thụy Nham ngồi cùng một chỗ, Trì Vị Phong liền cảm thấy an tâm muốn ngủ.

Chẳng lẽ là anh ta tản ra khí thôi miên sao?

Nhưng không lâu sau cậu thực sự chìm vào giấc ngủ, trong lúc mơ màng cái đầu dựa vào cái gì đó.

Mặc dù có điểm cứng, nhưng vẫn thoải mái, vì thế cậu điều chỉnh thân thể một chút rồi đi cùng hện với Chu công.

Sau 3g chiều, gió mát mùa hạ bắt đầu phả vào mặt, Trì Vị Phong đã có chút tỉnh táo nhưng vẫn luyến tiếc không chịu mở mắt. Cậu xoay xoay đầu, cái trán dường như cọ cọ tới một cái gì đó trơn trơn ẩm ẩm.

Àn? Tiếp tục cọ cọ.

Vì thế cậu dựa vào cái đó thử kéo một chút.

Làm như vậy một hồi, ý thức Trì Vị Phong đã hoàn toàn trở lại.

Dường như có một liên tưởng cực kỳ bất ổn, không nên không nên, đầu của ta a, người ngàn vạn lần không cần tùy tiện bỏ tôi mà đi, tôi sẽ không bị sự thật phía trước mà hù chết đi!

Trì Vị Phong thân thể cứng ngắc, vẫn duy trì tư thế cũ, cắn môi mở mắt.

Oa đây nhất định là đang nằm mơ, chỉ là mộng, chỉ là mộng thôi a! Nơi cậu tựa vào rõ ràng chính là vai của Tả Thụy Nham, vậy vừa rồi cọ cọ chính là mặt của anh ta..... !

“Khụ.” Cơ thể Trì Vị Phong vẫn cứng đờ, miễn cưỡng ho khan một tiếng, “Tả tiên sinh?”

“Uh?”

Trên đỉnh đầu truyền đến dễ tiếng nam trung dễ nghe, đúng vậy tất cả chuyện này đều là sự thật, cho dù có đem toàn thân nhéo thành cũng là sự thật!

Không, làm ơn đem tôi đánh bất tỉnh đi, tôi tình nguyện cả đời làm người sống đời sống thực vật, cảnh trong mộng là thật sao a....

Tả Thụy Nham là nhìn không tới biểu tình đang nhe răng nhếch miệng trên mặt cậu, hỏi một câu, “Còn ngủ sao.”

Có từ nghi vấn, đương nhiên là một câu hỏi.

“Không có không có.” Trì Vị Phong ngồi dậy.”Hình như muộn rồi, ha, ha ha...”

“Không sao.” Tả Thụy Nham nói đến phi thường trấn định, “Tôi ký giấy xin phép nghỉ.”

Đáng giận Tả tiên sinh, tuy rằng vẻ mặt anh thực chính trực như vậy, hóa ra cũng sẽ lấy việc công làm việc tư! Lần thứ hai rút lại lời nói trước trước trước đây, địa vị bất bình đẳng vẫn có thể vui vẻ làm bạn bè tốt!

Vì thế Trì Vị Phong dọn dẹp một chút, mang theo túi thức ăn còn sót lại, thanh thoi chờ Tả Thụy Nham cùng đi.

Khi Tả Thụy Nham đứng dậy, thân thể bỗng nhiên dừng lại một chút, nhưng rất nhanh liền tự nhiên đứng lên.

Trì Vị Phong vẫn là “trí tuệ sâu sắc “đã phát hiện,

“Tả tiên sinh, anh làm sao vậy?”

Tả Thụy Nham trừng mắt nhìn Trì Vị Phong không nói được một lời. Mặc dù đã bị loại ánh sáng như lễ rửa tội này chiếu cả trăm lần, Trì Vị Phong vẫn không thể quen a.

“Sao... Như thế nào...” Chẳng lẽ là vấn đề là do tôi sao?

“Bả vai đau.” Tả Thụy Nham rốt cục phun ra những lời này.

A! Quả nhiên là vấn đề là do tôi, bởi vì vừa rồi dựa vào vai anh ba giờ sao? Tả tiên sinh anh sao lại không chút động đậy vậy.

Trì Vị Phong cảm thấy tội ác mình thật sâu nặng, vì thế làm chuyện tốt bù lại một chút

“Thế thì quay đầu lại, tôi giúp anh mát xa, yên tâm đi nha, tôi thường giúp ba tôi, tay nghề không tồi đâu.”

Tả Thụy Nham hơi hơi nghiêng đầu, sau một lát mới gật đầu.

A, Tả tiên sinh, anh thật sự là người tốt!

Lần thứ hai trong nội tâm Trì Vị Phong trình trọng nói ra những lời này.

11. Chương 11

Thương tích, chính là huân chương của một người đàn ông.

Bởi vì người nào đó có quan hệ với mình mà bị thương một cách vẻ vang như Tả Thụy Nham, thì đúng là một người đàn ông chân chính.

Được rồi, bả vai đau cũng gọi là thương tích.

Coi khinh bả vai đau, tương lai người đó nhất định sẽ bị viêm vai mà khóc lóc.

Trong não chạy qua hàng loạt lời rửa thắm, hai tay Trì Vị Phong dùng sức xoa bóp bả vai cho Tả Thụy Nham.

Tả Thụy Nham chỉ là di chuyển thân thể một chút.

“Đau không?” Trì Vị Phong mệt nên hơi thở có chút gấp gáp.

Tả Thụy Nham gật gật đầu.

Cho dù anh đau cũng làm ơn có tí biểu cảm hoặc là hừ một tiếng đi. Anh cũng không phải là Lưu Bá Thừa làm điệp viên phẫu thuật mắt, cũng không phải là Quan Vũ được Hoa Đà cạo xương a.

Không nghe được tiếng Tả Thụy Nham tê tê hô đau, trong lòng Trì Vị Phong có điểm khó chịu.

Tả Thụy Nham không có khả năng phát hiện ra chút đen tối trong lòng Trì Vị Phong, nhìn nhìn thấy trên trán cậu toát ra mồ hôi, nâng tay lau đi.

“Có thể.”

Trì Vị Phong không để ý lắm, dùng cánh tay lau lau cái trán,

“Không có việc gì a, anh phải cẩn thận một chút, một điểm tổn thương nhỏ không chú ý tương lai sẽ trở thành thành đại họa, cái gọi là lượng biến khiến cho chất biến, cái gọi là con dê dài nghìn dặm bị hủy chỉ vì một cái khe a, ai, hiện tại thanh niên trẻ tuổi đều ngồi phòng làm việc thật dễ dàng xuất hiện mấy tật xấu này, một chút cũng không thể xem nhẹ, bằng không về già anh nhất định sẽ hối hận.”

Tính giác ngộ của đồng chí Trì Vị Phong phi thường cao, nguyên lý lượng biến chất học ở trung học sau nhiều năm như vậy vẫn còn nhớ kỹ. Tên nhóc hiện tại hoàn toàn không có tư cách giáo dục người khác, hơn nữa tên gia hỏa này đã hoàn toàn quên đi đầu sỏ gây ra tội trước mắt là ai, cứ thế mà thao thao bất tuyệt, nếu cảm còn có ba thước râu đẹp nhất định sẽ rất hợp với cậu lúc này.

Tả Thụy Nham bị Trì Vị Phong giáo dục lại tỏ vẻ đồng ý gật đầu

“Tôi sẽ nhớ kỹ.”

Vì thế Trì Vị Phong đang định tiếp tục mát xa, nhưng Tả Thụy Nham lại đứng lên,

“Cậu mệt rồi, nhà của tôi có máy mát xa.”

Gi? Có máy mát xa sao anh cứ nhiên lại không sớm nói a, nhìn thấy người ta hì hục làm như trâu vậy thì cho là tôi nhần nại lắm sao!

Vốn buổi chiều Trì Vị Phong chứng kiến Tả Thụy Nham vì bả vai đau, mà cầm cây bút máy xinh đẹp kia để ký văn kiện có chút vụng vọ, trong lòng áy náy xoẹt xoẹt nổi lên, lúc tan tầm mát xa hồi lâu mới biết nhà Tả Thụy Nham có máy mát xa.

Hiện tại chút áy náy này đã hoàn toàn tan thành mây khói.

Cậu thẳng thắn vỗ hai tay, “Vậy được rồi, tôi về nhà.”

Trì Vị Phong vung ba lô, cũng không đợi Tả Thụy Nham nói gì, quay đầu rời đi.

Đứng trong thang máy, hai mắt to mở trừng nhìn thấy bảng đèn đang hiển thị báo đến tầng trệt, Trì Vị Phong có điểm rầu rĩ. Giống như bị người trêu đùa? Cậu là bị người khác trêu đùa sao? Chính là loại cảm giác kỳ lạ không xác định này làm cho cậu thật ảm ức. Loại cảm giác này người bình thường khó có thể lý giải, mặc dù là chuyện thường tình vớ vẩn, bình thường cậu sẽ không thêm để ý, nhưng đối với Tả Thụy Nham, anh ta thoát nhìn chừng chạng hoàng, nhưng bị loại người cứng nhắc nghiêm túc như vậy trêu đùa mới càng làm cho người ta khó chịu, cứ nhiên buồn không rằng lại khiến cho người ta làm không công.

Người này từ Hoàng Thế Nhân học cái gì nữa đêm gáy a, nửa đêm gáy chính là Chu Bái Bì, tóm lại là phải đưa tôi phí tăng ca!

Tiếng thang máy ding đong vang lên, Trì Vị Phong thở dài một hơi, bước nhanh ra khỏi tòa cao ốc.

Ra khỏi tòa nhà còn phải thêm một đoạn đường mới đến được trạm xe bus, buổi chiều tích tụ nhiệt lượng cả một ngày làm cho cả người vô cùng nóng bức. Trì Vị Phong đá chân đi lên phía trước.

Một chiếc xe chạy oạch đến dừng lại bên cạnh cậu. Trì Vị Phong liếc mắt nhìn qua, các nhà tư bản đại gian đại ác các người có tiền có xe thì giỏi lắm sao, còn dừng ở bên cạnh người vô sản như tôi?

Kính xe chợt hạ xuống, bên trong lộ ra cái đầu của Tả Thụy Nham

Thật sự là cúi đầu không thấy, ngẩng đầu liền thấy.

“Tôi chở cậu về nhà.”

“Không cần.”

Tả Thụy Nham dừng xe, Trì Vị Phong thừa dịp này tăng tốc đi lên phía trước, sau đó chợt nghe tiếng mở cửa xe từ phía sau truyền đến. Tả Thụy Nham chạy vài bước đã theo kịp.

“Cậu tức giận.”

“Đúng a, đúng là vậy a.”

“Vì cái gì?”

Không cần nghiêm túc khiến cho tôi thêm nghi hoặc được không?!

“Anh sớm nói cho tôi biết nhà anh có máy mát xa có phải tốt không, làm hại tôi phải tốn sức lao lực giúp đỡ a, chẳng lẽ mát xa tự nhiên thì tốt hơn sao hả?”

“Tự nhiên có vẻ tốt hơn.” Tả Thụy Nham thành thật trả lời.

A! Tức chết rồi. Trì Vị Phong càng dùng sức giậm từng bước. Tả Thụy Nham yên lặng đi theo phía sau.

“Anh theo tôi làm gì? Xe của anh đậu chiếm chỗ trái luật giao thông sẽ bị ăn hóa đơn phạt, tôi không chi trả giùm anh đâu.”

“Uh.”

“Coi như anh có nhiều tiền không sợ bị phạt cũng nên lo lắng cho những người phía sau đang lưu thông, có đạo đức xã hội một chút đi a.”

“Uh.”

“... Anh rốt cuộc muốn đi theo tới khi nào?” Trì Vị Phong nhứt chí.

“Tới khi cậu hết tức giận.” Tả Thụy Nham phi thường nghiêm túc.

“...” A a a vì cái gì giống như ông nói gà bà nói vịt, hiện tại chúng ta đều là con người mà, ai nói tiếng người ngoài hành tinh thì mau mau nhận tội đi nha!

Tả Thụy Nham nhìn chăm chăm mặt Trì Vị Phong, thấy cậu nghiêm mặt, cũng không thèm nói chuyện, hai người cứ thế đứng dưới mặt trời lớn nắng chói chang hơn nửa ngày. Trì Vị Phong không hao tổn tâm trí nữa, quay đầu muốn bỏ đi.

Tả Thụy Nham đột nhiên đưa tay kéo cậu lại, “Thực xin lỗi.”

Tuy rằng Trì Vị Phong cực kỳ tin tưởng trình độ thành thực của Tả Thụy Nham, nhưng vì sao lời xin lỗi lại có vẻ chính nghĩa như vậy, giống như người sai là người khác a, hơn nữa cậu dám dùng một trăm hộp bánh trứng, cùng một ngàn đôi giày và một ngàn cái bánh donut đánh cược, Tả tiên sinh nhà anh tám phần không biết vì sao phải đi xin lỗi tôi.

“Tôi đưa cậu về.” Tả Thụy Nham lặp lại một lần.

Được rồi được rồi, dù sao trong thời tiết nóng chết người này không nên hành động theo cảm tính, tranh chấp mãi như vậy cũng chẳng giải quyết được gì, không bằng cứ ngồi xe về cho sướng tầm thân.

Vì thế Tả Thụy Nham nắm cổ tay Trì Vị Phong quay trở lại, sau đó mở cửa xe đem người nhét vào trong, rốt cục cũng có thể về nhà.

Ngồi trong ô tô có hơi lạnh thật thích, ngọn lửa nhỏ trong lòng Trì Vị Phong nhờ vậy mà bị dập tắt. Cậu ngồi kể bên vị trí người lái xe, hết ngó đông lại ngó tây, cuối cùng đem tầm mắt dừng lại trên gương mặt Tả Thụy Nham.

Thời điểm tan tầm đường xá luôn đông đúc, vừa kẹt xe vừa phải đợi đèn đỏ, ngược lại Tả Thụy Nham hình như đã quen với việc này, không có chút vội vàng, Trì Vị Phong dù sao cũng có xe ngồi, có máy điều hòa thổi mát nên chẳng vội gì, nhưng là cậu nhàm chán a.

Nhàm chán dễ sinh ra nhiều suy nghĩ.

Giờ phút này chuyện mà cậu nghĩ khi nhìn trên trên gương mặt Tả Thụy Nham chính là, nếu Tả tiên sinh cười rộ lên thì sẽ có dạng gì.

Bị ánh mắt nóng bỏng như vậy quét khắp người, ngay cả tượng đá cũng sẽ có cảm giác. Vì thế Tả Thụy Nham quay đầu lại hỏi

“Chuyện gì?”

Trì Vị Phong thật thẳng thắn nói ra,

“Anh cười một chút đi.”

Tả Thụy Nham trầm mặc, trầm mặc cực kỳ cực kỳ cực kỳ lâu a, lâu tới nỗi Trì Vị Phong cũng bắt đầu hoảng hốt.

Oh ~ NO, chẳng lẽ đụng đến nỗi đau thâm kín của Tả tiên sinh, tôi thực sự không biết dây thần kinh trên mặt anh có bệnh không thể nói ra, tôi không phải cố ý a!

“Không, cái kia... Không cười cũng không sao.” Trì Vị Phong khó khăn đánh vỡ sự im lặng.

Nhưng là Tả Thụy Nham vẫn im lặng, nhiệt độ bên trong xe đã hạ thật thấp đến mức khiến cho Trì Vị Phong muốn mở cửa sổ chui ra ngoài phơi nắng cho rồi.

Phía trước các hàng xe đã bắt đầu đi tới, bọn họ thấy chiếc xe của anh vẫn không có ý định di chuyển, những người phía sau liền nóng lên.

Có người đưa đầu ra ngoài cửa sổ chửi ầm lên,

“Xe phía trước đi mau, chó ngoan không cản đường!”

Tả Thụy Nham giống như đột nhiên vừa hoàn hồn lại, một cước đạp xuống chân ga, chạy lên đường trông phía trước.

Hình như có chuyện gì đó không đúng.

Thời điểm vẫy tay chào tạm biệt Tả Thụy Nham lúc về tới nhà, tuy rằng anh vẫn tỏ vẻ không có gì, nhưng Trì Vị Phong lại cảm thấy thật chán nản.

Chuyện đang êm đẹp tự nhiên kêu người ta cười làm chi a, cũng đâu phải Đăng Đồ Tử ra đây đường cười với con gái người ta đâu.

Sâu trong lòng Trì Vị Phong cảm thấy mình đã lật lên vết sẹo của Tả Thụy Nham, cùng với chuyện làm bả vai anh đau lúc chiều càng khiến cho cậu thêm áy náy.

Không được, phải làm chút gì đó bù lại.

Cậu một bên buồn rầu, một bên đi lên cầu thang.

Mở cửa nhà ra, cậu vẫn còn trong trạng thái buồn rầu cho nên không phát hiện trong nhà có vài thím trong xã đang ngồi, vừa thấy cậu xuất hiện hai mắt liền tỏa hào quang bồ nhào qua, đem hai tờ giấy nhét vào trong tay cậu.

“Tiểu Trì a, cái này cho con.”

Cái gì a?

12. Chương 12

Trì mẫu thân sau khi về hưu cả ngày không phải rảnh rỗi, ngược lại so với trước kia ở đơn vị thì lại càng bận rộn. Bà là người hoạt động nhiệt tình trong xã, hiện tại đã trở thành cán bộ của xã, thường xuyên cùng các bà nội trợ khác tổ chức các văn nghệ hoạt động linh tinh.

Vấn đề là chỉ có các bà nhiệt tình mà thôi. Cái gọi là hoạt động văn nghệ xã khu nhận được nhiều hoan nghênh linh tinh kia đều là tin tức truyền thanh điển hình, thật ra đại bộ phận mọi người không có mấy hứng thú, dù sao cũng chỉ là xoay múa Uyên ca, hát hát vài bài dân ca, người trẻ tuổi sẽ không ăn no rãnh rỗi chẳng có chuyện gì làm chạy tới xem, bởi vì nhất định sẽ không chống đỡ được đến cuối chương trình a.

Lần này Trì mẫu thân cùng các bà kết hợp với các xã khu khác tổ chức thi đấu hí khúc dành cho diễn viên nghiệp dư, đăng kí đều là nhân viên bên trong, chính là không có ai đến xem, Vì thế vé vào cửa đều là do nội bộ tiêu thụ.... Nhà ai có bà con thân thích đều được mời tới.

Hôm nay các bà đang thảo luận xem suất về cuối cùng nên cho ai, Trì Vị Phong lại đâm đầu vào.

Tấm vé trái lại được làm rất kỳ công, xem hình dạng cũng là tốn nhiều tâm tư để thiết kế, tuy nhiên còn có luôn cả phần kiểm phiếu, thật không biết là muốn ai tới kiểm đây.

Nhưng thời gian của thanh niên bị lãng phí thiệt là không nên a, các thím a, cháu là thuộc chủ nghĩa xã hội của thiếu niên đó.

Trì Vị Phong gượng cười đang muốn từ chối, thì bị Trì mẫu thân trừng mắt liếc một cái, lời nói liền ngăn ở bên miệng.

Một bác gái liền nhân cơ hội nói

“Tiểu Phong a, dẫn bạn gái của cháu đến luôn đi, cùng nhau xem biểu diễn, lại có văn hóa, thật tốt a.”

Văn hóa gì gì đó không xem cũng đã đủ dùng rồi a.

Trì Vị Phong chê cười nói, “Thím ah, cháu làm gì có bạn gái a.”

Trì mẫu thân đảo tròn mắt, đột nhiên trên đầu xuất hiện bóng đèn sáng

“Ôi chào Tiểu Phong a, con có thể kêu Tiểu Tả cùng đi a, cùng sếp của con liên lạc thêm chút tình cảm a.”

Mẹ a, làm sao người vẫn còn gọi anh ta là Tiểu Tả, còn có không cần liên lạc thì tình cảm cũng đã rất tốt rồi, con cam đoan là anh ta với những loại này không hề có hứng thú.

Trì Vị Phong vừa định lắc đầu, đối diện với đôi mắt đen nhánh của Trì mẫu thân liền bị đánh gục.

“Được rồi, con sẽ hỏi thử.”

Vì thế cậu đem cặp vé để vào trong túi quần âu phục của mình.

Dùng đầu ngón chân bói cũng biết Trì Vị Phong chắc chắn sẽ không đi tìm Tả Thụy Nham, người ta nhất định là xem ca kịch, nhạc giao hưởng hay múa ba lê gì đó. Làm sao có thời gian rảnh rỗi chạy tới tán gẫu với thứ đồ bỏ đi như loại thi đấu của xã khu. Dù sao tới ngày biểu diễn nói dối cho qua là được.

Trì Vị Phong hạ quyết tâm, sẽ đem việc này vứt khỏi đầu.

.....

Vì thế đến ngày hôm sau, thời điểm trước khi bắt đầu một ngày làm việc, đương nhiên là cùng sếp đại nhân dùng bữa sáng.

Tả Thụy Nham tướng ăn vĩnh viễn đoan chính hữu lễ, anh ăn nhiều món, đem đĩa đặt lên bát rồi nhìn lên.

“Làm sao vậy?” Trì Vị Phong vẫn còn đang cố ăn muông đậu hũ cuối cùng.

“Thực xin lỗi.” Tả Thụy Nham mới mở miệng nói ra một lời xin lỗi.

Không đúng, anh không làm gì để phải xin lỗi a, chuyện của tôi có gì cần giải thích đâu? Trì Vị Phong không hiểu ra làm sao cả, cho dù chuyện ngày hôm qua không thoải mái, nhưng cậu cho tới bây giờ chưa từng thù dai ai, ngủ qua một đêm sẽ lập tức quên đi.

Tả Thụy Nham tiếp tục nói,

“Tôi đã luyện tập, tươi cười có khó khăn, hãy cho tôi thêm chút thời gian.”

Nga trời ạ, cậu chỉ thuận miệng nói một câu đã mang đến cho tâm lý của Tả tiên sinh sự tổn thương lớn, anh thật sự không cần đặc biệt đi luyện tập đâu, anh như vậy đã rất là đẹp trai rồi a.

Trì Vị Phong thiếu chút nữa là lệ rơi đầy mặt, cậu nhanh chóng lắc đầu, “Không có việc gì không có việc gì, anh hiện tại đã rất tốt rồi.”

“Uh.” Tả Thụy Nham tỏ vẻ đồng ý, dù sao lời nói khích lệ anh trước giờ đều gặt đầu không chút phản bác, bất quá anh vẫn là bồi thêm một câu

“Tôi sẽ tiếp tục luyện tập.”

Thần a, mau giết chết tôi đi, tôi là tội nhân a!

Trì Vị Phong cảm thấy tội ác của mình đã tăng cao tới mức nổ luôn cả nhiệt kế rồi.

Không được, nhất định phải làm chút gì đó bồi thường cho sự thương tâm của Tả tiên sinh.

Trì Vị Phong trở lại trong văn phòng nỗ lực suy nghĩ a suy nghĩ a, cuối cùng cậu bỗng nhiên nhớ tới hai tấm vé mời ngày hôm qua.

Không bằng mời Tả Thụy Nham đến chơi đi, tóm lại thay đổi lực chú ý của anh ta một chút khỏi câu nói bép xép kia. Ca kịch hay múa bale gì đó căn bản cậu mời không nổi, trận đấu hí khúc của xã khu không phải chỉ là chuyện nhỏ thôi sao?

Nhưng là nếu trực tiếp mời Tả Thụy Nham xem hí kịch của các bác gái xã khu biểu diễn không chừng sẽ bị khinh bỉ một cách mãnh liệt, vì thế Trì Vị Phong gửi đi một tin nhắn đầy nghệ thuật lừa tình.

Trì Vị Phong: Tả tiên sinh, tối thứ sáu sau năm giờ có rảnh không, tôi mời anh xem biểu diễn.

Di động tuy rằng đã được phát minh từ rất lâu rồi, nhưng ngẫu nhiên hiệu suất lại tốt đến mức làm cho người ta nghĩ đến nó hồi quang phản chiếu (tỏa sáng trước khi chết) mà thụ sủng nhược kinh. (được sủng ái mà lo sợ)

Tin nhắn được gửi chưa tới ba mươi giây đã có hồi âm, nội dung như cũ rất có phong cách dán mác Tả Thụy Nham, chỉ duy nhất một chữ to: Được

Vì thế sự tình cứ định như vậy đi.

.....

Biểu hiện của Tả Thụy Nham đối với việc này thập phần bình tĩnh thế nên giống như là thiếu hứng thú, lúc sau hai người có chạm mặt anh cũng không đề cập tới, thậm chí giống như không có chuyện gì xảy ra.

Chính là buổi sáng thứ bảy đó nhắn tin hỏi một câu, “Buổi tối tôi chở cậu đi?”

Làm sao có thể dùng từ “chở” được a, Trì Vị Phong đi xuống lầu quẹo một cái đã đến quảng trường trung tâm của tiểu khu rồi. Trì Vị Phong gặm quả táo lách cách lách cách nhắn tin hồi âm

“Không cần, anh trực tiếp tới nhà của tôi, chúng ta cùng nhau đi.”

“Được.”

Trì Vị Phong ở nhà để hai chân lên bàn xem tivi, nhìn đồng hồ thấy thời gian không sai biệt lắm liền bắt đầu đi xuống dưới lầu. Đứng người còn rung rung đùi, trên người tùy tiện mặc chiếc áo chữ T có mũ trùm cùng cái quần rộng hình bãi biển.

Trời mùa hè bốn năm giờ chiều nhìn vẫn còn rất sớm, đứng đợi một lát liền thấy xe Tả Thụy Nham đang chạy đến

Anh mở cửa kính xe chui ra đầu hỏi, “Không lên xe?”

“Không cần a, anh tìm một chỗ gửi xe rồi tới đây.”

“Nha.” Tả Thụy Nham lại rút trở về, quay đầu xe hướng đến bãi gửi xe.

Trì Vị Phong đứng chờ anh, vừa nghe được tiếng bước chân liền quay đầu lại... Cậu liền ngây người.

Tả Thụy Nham mặc trọn bộ âu phục màu đen có đường hoa văn mảnh, áo sơ mi bên trong kết hợp với chiếc nơ đen xinh xắn, một cái khăn trắng nhu thuận nằm trong túi áo lộ ra một góc nhỏ, móc tay áo sáng bóng tinh xảo đến chói mắt.

Một anh chàng siêu đẹp trai đập vào mắt, thật sự nhìn rất tuần tú.... Nhưng mà Tả tiên sinh anh đâu phải kết hôn hay làm phù rể cho người ta a, chỉ còn thiếu mặc áo bành tô luôn đi!

Trì Vị Phong tròn mắt há hốc mồm, cao thấp đánh giá một lượt, xác định rõ ràng chính mình không hoa mắt, bên cạnh đã có người nhìn không được dừng chân ngó lại .

“Tả tiên sinh, anh làm gì ăn mặc long trọng như vậy?”

“Cậu nói xem biểu diễn.”

Tả Thụy Nham trả lời vô tội luôn là số một, vì thế Trì Vị Phong biết mình sai lầm rồi, cậu lại một lần nữa thực xin lỗi Tả tiên sinh a.

Tả tiên sinh, chúng ta không phải là đi xem múa ba-lê, cũng không phải xem kịch phương Tây, chỉ là buổi biểu diễn bình thường của các bác gái xã khu thôi....

Ăn mặc cái dạng này thật gây chú ý, chỉ sợ sẽ cả đồng người vây lại nhìn, có lẽ còn có bác gái đến cô gái phấn khích chạy tới chụp một ảnh, không nên không nên.

Để giải quyết hiện trạng hiện nay, Trì Vị Phong vuốt cằm suy nghĩ một lát, rồi quay qua Tả Thụy Nham nói

“Tả tiên sinh, anh cởi áo khoác ra đi, còn có nơ cũng tháo xuống luôn.”

Cơ mặt Tả Thụy Nham giật giật một chút, nhưng vẫn không hỏi vì cái gì, nhanh nhẹn cởi áo khoác, nhưng nơ cài có chút chặt, không có gương nên khó tháo ra. Trì Vị Phong dứt khoát chính mình ra trận, hai tay đưa tới trên cổ Tả Thụy Nham.”Tôi giúp anh.”

Tả Thụy Nham cố gắng ngửa đầu để Trì Vị Phong có thể dễ dàng tháo ra, nhưng nơ dùng chính là móc ngầm, người khác khó có thể làm, vì thế Trì Vị Phong càng lúc càng tới gần, cuối cùng đến khi tóc trên đầu đụng tới mặt Tả Thụy Nham mới tháo nơ xuống được.

“Uh, như vậy được rồi, tay áo sơ mi cũng nên xắn lên.”

Trì Vị Phong tự tiện giúp Tả Thụy Nham tháo hai nút áo sơ mi, lại giúp anh xắn tay áo lên tới khuỷa tay, cuối cùng đưa tay phẩy phẩy tóc Tả Thụy Nham, vuốt tóc trên trán xuống.

Tả Thụy Nham từ đầu tới đuôi bảo trì tư thế của người mẫu trong tiệm bán quần áo, để mặc cho người nhân viên kém chất lượng Trì Vị Phong đùa nghịch lung tung.

Cuối cùng đem một anh chàng siêu đẹp trai thành người bình dân, thật lãng phí a, Trì Vị Phong thỏa mãn gật đầu.

“Tốt lắm, chúng ta đi thôi.”

Cậu khoan thai bước đi, dương dương tự đắc đi lên phía trước dẫn đường.

Tả Thụy Nham nhìn bóng lưng của cậu, sờ sờ mặt, lại hất tóc trên trán lên, bước đi theo.

13. Chương 13

Tại thời điểm tụ hội, nếu dẫn theo một người khác phái xinh đẹp, bạn sẽ cả thấy thật hãnh diện, vênh vao tự đắc. Nhưng nếu dẫn theo một người đẹp cùng phái, sự tình này liền hồng bét.

Trì Vị Phong dẫn theo Tả Thụy Nham vừa xuất hiện ở sân hoạt động, nhóm các bác gái liền sục sôi, nguồn tài nguyên nữ tính như các cô gái không bao giờ thiếu trong tầm tay họ.

“Tiểu Trì a, vị này chính là ai?”

“Sếp của cháu.”

Trì Vị Phong liếc mắt một cái liền nhìn ra ý đồ của các bà, thật sự là ruồi bọ luôn đốt chích vào khe hở quả trứng, ai bảo khe hở của Tả tiên sinh anh quá lớn! Bát tự của mình còn chưa vớt đi thì toàn bộ các bác gái chỉ lo nhìn Tả tiên sinh. Cậu trước tiên ngăn chặn người khác, nửa bước cũng không được tiếp cận anh, ngăn gọn giới thiệu cho qua, ngay cả tên cũng không nói.

Vì thế các bác gái chuyển chiến trường sang Tả Thụy Nham

“Tiên....”

Chữ sinh còn chưa kịp phun ra, đã thấy ánh mắt Tả Thụy Nham quét tới, các bác gái bỗng nhiên rùng mình một cái, mặc dù hiện giờ đang là mùa hè nắng nóng.

Quả nhiên hiện tại trừ bỏ mình không có ai có thể chịu được ánh mắt của Tả tiên sinh ha ha ha. Trì Vị Phong rất muốn chống nạnh, ngửa mặt lên trời cười dài ba phút không dứt.

Thừa dịp mọi người vẫn còn đang đống băng, Trì Vị Phong lôi kéo Tả Thụy Nham tìm một vị trí ngồi xuống.

Các loại hoạt động xã khu đơn giản chỉ là một bãi đất trống đặt một cái đài lớn, phía trước bày ra một số ghế ngồi, mọi người tùy ý muốn ngồi ở đâu cũng được.

Muốn cho bọn họ biểu diễn đúng giờ là không có khả năng, nhân viên biểu diễn đồng thời kiêm luôn nhân viên công tác, có mấy bác gái hóa trang một nửa, mặc thủy tú còn đang tiếp đón người khác hay mở micro thử âm thanh.

Trì Vị Phong tựa vào ghế, vô cùng buồn chán nhìn lên đám người đi lên đi xuống trên sân khấu, ngáp một cái. Tả Thụy Nham ngồi thực thẳng, mắt nhìn phía trước không biết đang suy nghĩ gì. Kỳ thật hiện tại chính cũng không có nhiều người đang ngồi, đại bộ phận đều là những người hay cười vô giúp vui mà thôi.

Tổng thể mà nói, đây là không khí liên hoan rất vui vẻ của toàn bộ mọi người ở đây.

Trì mẫu thân đảm nhiệm công việc chủ trì, đứng ở trên sân khấu duyệt lại một số tiết mục đơn, hơi hướng mắt xuống đã nhìn thấy con mình cùng sếp của nó.

“Ai, Tiểu Tả đã tới sớm như vậy nha.” Bà bước tới chào hỏi.

Tả Thụy Nham đứng lên gật đầu hành lễ.

“Chưa ăn tối sao?” Trì mẫu thân vừa hỏi như vậy, Trì Vị Phong ngồi ở một bên mới nhớ tới mẹ mình cả ngày hôm nay còn chưa làm bữa tối, ngay cả chính mình còn chưa ăn, vì thế cậu từ bên trái Tả Thụy Nham nhoài người qua cướp lời nói,

“Chưa ăn, chưa ăn.”

“Con đi qua một bên đi.” Trì mẫu thân trừng mắt không thèm nhìn đứa con.

Tả Thụy Nham nhìn nhìn Trì Vị Phong, cũng lắc lắc đầu.

“Cậu xem đứa con của tôi luôn sơ ý như vậy, cũng không biết trước nhất nên dẫn cậu đi ăn chút gì đó nữa.” Trì mẫu thân híp mắt cười nói “Không bằng như vậy đi, vẫn còn chút thời gian trước khi bắt đầu, hai đứa cứ đi gần đây ăn một chút, khi nào bắt đầu ta sẽ gọi tin nhắn cho.”

“Được.” Tả Thụy Nham tỏ vẻ đồng ý.

Hai người liền cùng nhau đi về phía cổng, Trì Vị Phong theo thói quen, tự giác đem Tả Thụy Nham dẫn tới quán ăn quen thuộc của mình.

Tiệm ăn nho nhỏ này so với nhà hàng mà Tả Thụy Nham đã mời so ra kém hơn nhiều, nhưng mặt dày Trì Vị Phong một chút cũng không chuyển hồng.

Anh là giai cấp tư sản, tôi là giai cấp vô sản, mọi người ở đây cũng không ai là đại gia, anh cứ nên nhập gia tùy tục đi.

Tả Thụy Nham một chút cũng không phản đối, im lặng đi theo Trì Vị Phong, tìm cái bàn rồi ngồi xuống.

“Ông chủ, cho cháu một phần mì xào nha.”

Trì Vị Phong quay qua chủ quán trong bếp gọi món, sau đó từ bên cạnh lấy ra thực đơn dính chút dầu mỡ đưa cho Tả Thụy Nham

“Anh muốn ăn gì?”

Tả Thụy Nham đem cái thực đơn dựng thẳng trước mặt mình, giống như đang tinh tế nghiên cứu một luận văn tốt nghiệp. Trì Vị Phong chống cằm chỉ nhìn thấy mặt sau thực đơn, cũng không thể thấy được biểu tình của Tả Thụy Nham. Nhưng mà cậu biết một chút giá trị để nhìn cũng không có, dù sao sẽ chẳng thay đổi gì đâu.

Một phút đồng hồ đi qua, Tả Thụy Nham buông thực đơn nói, “Tôi ăn hủ tiếu.”

Vì thế Trì Vị Phong lại lấy giọng hô to một câu “Ông chủ, thêm một phần hủ tiếu.”

“Rồi.” Lão bản hô to lại, để lộ ra nôi nước sôi lớn bên cạnh, ném hủ tiếu vào.

Bởi vì bà chủ quán đã chạy tới xã khu giúp vui, quán chỉ còn một mình ông chủ trông coi, bên trong cửa hàng cũng chỉ có hai thực khách là Trì Vị Phong và Tả Thụy Nham .

Trong lúc chờ đợi thức ăn được bưng lên, Tả Thụy Nham nhìn tới nhìn lui một hồi, lần thứ hai cầm thực đơn để nghiên cứu. Trì Vị Phong cầm đồ điều khiển tivi đặt gần đó lên, dùng sức ngược cổ lên nhìn cái tivi bầy tặc. Cái tivi vốn đã đủ nhỏ rồi, còn đặt cao như vậy để làm gì, Diêu Minh đến đây cũng nhìn không tới a, bộ muốn tất cả mọi người đều mắc bệnh về xương cổ hay sao?

Yên lặng không nói gì một hồi, Tả Thụy Nham bỗng nhiên nói chuyện.

“Đồ ăn nơi này thật rẻ.” Anh nói ra kết luận sau một hồi nghiên sát cả cái thực đơn.

Đó là đương nhiên, một bữa ăn trong nhà hàng Tả tiên sinh anh thường dẫn tôi đi có thể ăn ở đây cả tháng a. Trì Vị Phong bĩu môi.

Tả Thụy Nham không có chú ý, lúc này mì xào và hủ tiếu đã được đem lên.

Trì Vị Phong cầm đôi đũa vừa được chà chanh định đem chọc vào tô mình, lại ngừng lại, đưa cho Tả Thụy Nham.

“Cho anh”

“Cám ơn.” Tả Thụy Nham hai tay tiếp nhận.

Như thế nào, ông chủ ở đây làm không tồi đi. Trì Vị Phong luôn kiên trì cho rằng dù là một quán nhỏ cũng tốt hơn cái nhà hàng Tây kia gấp trăm lần.

Tả Thụy Nham nhìn thấy Trì Vị Phong ăn nhanh nhẹn thập phần hăng hái, Trì Vị Phong thấy anh chậm chạp chưa chịu động đũa, thúc giục nói,

“Ăn đi, quán này uy tín lâu năm đó, món ăn cũng rất ngon, tôi trước đây vẫn là thường cùng ba tới đây dùng bữa.”

Ông chủ một bên đang dọn dẹp, nghe xong liền ha ha cười

“Đúng a, Tiểu Trì trước đây cũng rất là phá phách đó.”

“Ông chủ đừng làm cháu mất mặt chứ.”

Tả Thụy Nham nhìn Trì Vị Phong, không biết là đang suy nghĩ gì, nhìn suốt nửa phút rồi lại cúi đầu ăn.

“Ăn ngon.” Tả Thụy Nham bình luận.

“Đúng vậy!” Trì Vị Phong nở nụ cười như hoa.

“Cậu thực thích nơi này.”

“Uh, thích a.” Trì Vị Phong miệng đầy mì xào, phi thường không có chút hình tượng.

“Tôi cũng thích.” Tả Thụy Nham nói ra cảm tưởng của mình, thấy Trì Vị Phong cười híp mắt gật đầu, anh lại nói tiếp, “Lần sau không đi nhà hàng Tây.”

“Ừ... A?” Trì Vị Phong mới vừa miệng đồng ý, lại đột nhiên cảm thấy được không thích hợp.” Anh nói lần sau ăn cơm?”

Tả Thụy Nham gật gật đầu.

Hình như có điểm kỳ lạ, thật ra cho tới bây giờ anh chưa từng hỏi sự tình Tả Thụy Nham đột nhiên mời cậu dùng cơm, chẳng lẽ anh ta tính thường xuyên ăn a?

“Tả tiên sinh, tôi hỏi anh một chuyện.”

Tả Thụy Nham giương mắt nhìn cậu nghiêm túc chờ đợi vấn đề, không có phản đối ngữ khí nhún nhường của Trì Vị Phong.

“Vì sao trước đây anh lại mời tôi ăn cơm?”

Tả Thụy Nham không trả lời ngay, trầm mặc một chút giống như đang tự hỏi, Trì Vị Phong cũng không quấy rầy.

“Bởi vì tôi muốn cùng cậu ăn cơm.” Sau một lúc chờ đợi đã nhận được đáp án như vậy.

.....nghe xong có chút cao hứng, lại có chút nghi hoặc. Lần đầu tiên Tả tiên sinh chịu mở rộng tấm lòng, nghĩ lại vẫn làm cho cậu vừa mừng vừa lo sợ. Quên đi, coi như mình chưa hỏi tới. Trì Vị Phong lười suy nghĩ nhiều, liền gật gật đầu, thay đổi bằng vấn đề ăn uống

“Vậy lần sau không đi nhà hàng Tây, ăn đồ ăn Trung Quốc.”

“Được.” Tả Thụy Nham đáp ứng.

Đang nói bỗng nhiên di động của Trì Vị Phong rung lên, phía bên kia hẳn là đã bắt đầu rồi.

Hai người nhanh chóng ăn hết mọi thứ. Tả Thụy Nham tính trả tiền, sờ soạng một hồi phát hiện ví để trong túi áo khoác đã ném vào trong xe.

Trì Vị Phong thấy Tả Thụy Nham lục kiếm ví tiền, thực hào phóng nói,

“Không cần đâu, để tôi tính tiền.”

Vì thế lấy ra một tờ hai mươi nhân dân tệ đặt ở trên bàn, hào khí giống như các diễn viên điện ảnh đánh bạc vùng tiền ra.

Bất quá người ta là hai trăm vạn, cậu là hai chục nhân dân tệ.

Tầm mắt Tả Thụy Nham nhìn theo động tác Trì Vị Phong, từ tay cậu chuyển qua tờ tiền kia.

“Cám ơn.”

“Hừ hừ hừ.”

Đúng, kẻ có tiền ở thực, kẻ có tiền trước mặt lại như rất mập mạp, thập phần vừa lòng.

Được rồi, tuy rằng chỉ có hai mươi nhân dân tệ, nhưng nếu là bạn thì bạn có làm vậy không a?

14. Chương 14

Quay vòng vòng cả ngày, ở xã khu những người được các bác gái “mời” đi dựng sân khấu cũng đã làm xong được phong cảnh trên sân khấu ra hình ra dạng, các bác trai bác gái nói chuyện y y nha nha với nhau.

Tuy nói người xem vốn không nhiều, kết quả đến giờ bắt đầu lại thấy đúng là đã đánh giá thấp năng lực giúp vui của các nhân sĩ đang nhàn chán trong xã khu.

Ăn no thì nên ra ngoài đi lại cho tiêu bớt, ở nhà hóng hơi máy lạnh quá nhiều cũng nên ra ngoài hóng gió trời.

Hoạt động này thật đúng là kính chiếu yêu với những người nhàn hạ trong xã hội a. Trì Vị Phong nhìn thấy cả đám người ngồi trước sân khấu mà cảm thán. Chẳng qua mấy cái kia thiết kế không tồi đi, nếu có tiền để làm loại chuyện nhàn chán này không bằng nấu nước ô mai đi phát miễn phí sẽ hay hơn a.

Trì mẩu thân đối với đám đông đang chen chúc thì vạn phần vừa lòng, vừa đúng lúc nhìn thấy con mình cùng Tiểu Tả vừa mới chiếm được chỗ ngồi.

Đang mùa hè ngồi giữa đám người chen chúc quả thật khó chịu, Trì Vị Phong tìm vị trí ngay tại góc khuất, ở dưới một tán cây đại thụ, hai người đi vòng qua đám đông chen đến ngồi xuống.

Không biết là vị trí tuyển được thật tốt, hay là do công lực đóng băng của Tả Thụy Nham thực mạnh mẽ, tự động dựng lên một bức tường trong suốt ngăn cách với chung quanh, tuy rằng trước mắt là một mảnh ồn ào, nhưng dưới tán cây họ ngồi lại là chỗ độc nhất yên lặng, âm thanh lớn trên sân khấu truyền đến cũng có vẻ thật xa xôi.

Cứ như vậy nhẹ nhẹ nhàng nhàng làm cho tâm hồn người ta trôi nổi theo.

Trì Vị Phong thực hưởng thụ cảm giác này, đối với buổi biểu diễn này cậu vốn không có hứng thú, lúc đầu còn mơ màng mở mắt, về sau thì tầm mắt bắt đầu loạn lên không an phận. Về phần Tả Thụy Nham, khả năng tập trung của anh ta thật cao, ngồi lưng thẳng không hề dựa ra phía sau lưng ghế, ánh mắt nhìn không chuyển chăm chú về phía sân khấu.

Trì Vị Phong quét mắt nhìn toàn cảnh một vòng, lại quay đầu nhìn nhìn Tả Thụy Nham.

“Tả tiên sinh, có cái gì hay không?”

Tả Thụy Nham quay đầu đối mặt với cậu rồi mới nghiêm túc trả lời

“Đi lệch nhạc bảy lần, sai từ một lần, ống tay thủy tự bị người kế bên giẫm một lần, còn có cô gái kia lúc đi vào bảy bước, lúc đi ra chỉ còn sáu bước.”

“...” Trì Vị Phong nghe xong đã muốn trợn mắt há hốc mồm, tìm không ra được cách trả lời

Tả tiên anh thật không thể xét qua tướng mạo bên ngoài, anh là đang tính bỡ cười nhạo người khác sao, anh im lặng là đang che giấu sự độc ác trong lời nói của mình sao, anh hơi quá đáng rồi, anh thực sự có lỗi với thành quả lao động của người ta, nhân viên biểu diễn đều là các bác gái nhiệt tình, sai sót một chút là có lỗi với anh hay sao a, thực xấu hổ mới mời anh đến xem loại biểu diễn này, đều là lỗi của tôi a!!

Tả Thụy Nham không đợi cho Trì Vị Phong phát biểu lời giải thích, liền quay đầu tiếp tục xem.

Trì Vị Phong cũng không muốn cùng anh thảo luận về màn biểu diễn, cậu là người ngoài nghề thì đến xem náo nhiệt là được rồi, Tả tiên sinh là người trong nghề nên cứ việc ngồi tự đánh giá trong nội tâm cao quý của anh đi a. Vì thế cậu bắt đầu tựa lưng lên ghế, ngửa đầu nhìn lên trời.

“Sao hôm nay thiệt nhiều a.”

Bầu trời xanh thăm thẳm không chút gợn mây tạo cảm giác đặc biệt cao, nhiều đốm nhỏ sáng lấp lánh tựa như bảo thạch trên áo cà sa bảo bối của Đường Tăng. Đáng tiếc không thể hái xuống kiểm tiền lời, nhưng nếu thiên thạch rơi xuống trước mặt thì hình như cũng đáng giá phải không?

“Uh.” Vốn nghĩ rằng Tả Thụy Nham đang chăm chú xem biểu diễn, không ngờ lại có thể nghe được câu lảm bảm của cậu, anh cũng ngẩng đầu lên nhìn sao.

“Ngày mai trời sẽ nắng.” Đây là kết quả quan sát được.

Tả tiên sinh, tôi biết anh rất có tài năng, bất quá đối với các tinh tú xinh đẹp anh cũng chỉ có thể nghĩ ra được mấy cái loại khí tượng hằng ngày như vậy, các loại tri thức nhỏ này chẳng qua chỉ là các môn học mà không phải là liên tưởng lãng mạn gì sao, tôi thực cảm thấy bị ai cho đời sống khô cằn của anh nha.

Trì Vị Phong vẫn duy trì tư thế móc đầu, nhưng lại dùng khoe mắt liếc nhìn Tả Thụy Nham một cái, cứ như vậy nhìn lại làm cho cậu không khỏi bị hấp dẫn, bất tri bất giác quay đầu lại nhìn thẳng vào anh.

Góc cạnh gương mặt Tả Thụy Nham phía sau sân khấu náo động lại đặc biệt nổi bật, tạo thành một hình ảnh thật xinh đẹp.

Có phải là não trong đầu bị sân khấu ảnh hưởng nên hoạt động mẫn mẫn hơn không, giờ phút này Tả Thụy Nham trong mắt Trì Vị Phong cứ như một diễn viên điện ảnh được ánh sát nhu hòa bao quanh, cho dù mấy đường nét cứng ngắc kia cũng sẽ được photoshop chỉnh cả trăm lần, ngay cả áo dệt hư cùng với giọng hát lệch nhịp cũng trở thành bối cảnh tốt nhất.

“Tả tiên sinh, lông mi của anh thật dài a...” Cậu thì thào nói.

Đề tài đột nhiên từ các vì sao chuyển sao lông mày, Tả Thụy Nham có điểm thích ứng không kịp, vì thế quay đầu nhìn nhìn Trì Vị Phong.

Cách anh nhìn Trì Vị Phong trước giờ đều là im lặng đem tầm mắt dừng lại trên người cậu, tuy rằng không có ngôn từ biểu đạt, tuy rằng ánh mắt bình tĩnh vững vàng không có nội dung nhưng vẫn khiến cho Trì Vị Phong ngây dại.

Ngừng lại a, mau cho tôi cái chốt để ngừng lại a, tôi cũng không phải đi muốn đi làm bảo vệ của Vương gia, cũng không muốn làm Ngô Vũ Sâm đóng phim hay gì gì đó đâu, nên mau cho tôi dừng ở đây đi a!!!

Trì Vị Phong nỗ lực vùng vẫy thoát khỏi ánh mắt của Tả Thụy Nham, kia đâu phải là một ao xuân thủy đầu mà là hầm băng ở Seberia đó.

“Ha ha ha... Lông mày đậm như vậy nghĩ muốn...muốn nhổ a.”

Tả Thụy Nham nâng lên một bàn tay, đè lại một con mắt, sau đó buông ra một câu

“Sẽ đau.”

“... Tả tiên sinh anh ngàn vạn lần đừng nhổ đi a.”

Không phải đâu Tả tiên sinh, đây chỉ là câu nói vui đùa thôi, anh không cần nghiêm túc cân nhắc đâu a, nếu anh liều mạng làm như vậy thì một mỹ nam hiếm thấy trong chốc lát sẽ lập tức bị hủy hoại, tôi nhất định sẽ bị quần chúng nhân dân khắp nơi đuổi giết đó.

Trì Vị Phong sâu sắc cảm thấy được, hình như mọi lời nói của mình Tả Thụy Nham đều nghiêm túc suy nghĩ, vô luận chuyện có phi lý cỡ nào cũng sẽ ráng thử một chút. Hơn nữa cậu tin chắc, nếu quả thực có thể làm được, Tả Thụy Nham nhất định sẽ làm.

Không được, vì Tả tiên sinh, cậu nhất định phải khống chế cái miệng xe lửa của mình. Tuy rằng đã đem hơn phân nửa câu chưa kịp phun nuốt trong bụng, nhưng cậu vẫn nên cẩn thận hơn từ lời nói đến việc làm.

Đang lạc giữa những suy nghĩ lung tung trong đầu, chỉ thấy bàn tay của Tả Thụy Nham chụp tới trên ót của cậu.

Tựa hồ không có nương tay, Trì Vị Phong hoàn toàn trở thành con muối xẹp lép. Tả tiên sinh, tôi chỉ là thích nói giỡn một chút, anh có cần ngay lập tức đánh tôi không a...

Cậu trừng đôi mắt to nhìn Tả Thụy Nham, chỉ thấy Tả Thụy Nham buông lỏng,

“Có muối.”

Một con bị đập bẹp dính cả máu trong lòng bàn tay của Tả Thụy Nham.

Thấm thoát đã gần tới tám giờ, họ đang ngồi dưới tàn cây, ngày mùa hè lại xấn tay áo lên nên muối đã ăn đến no nê rồi. Chỉ có con muối đáng thương này lại bị Tả Thụy Nham theo dõi...

“...” Lần này dấu chấm lửng dùng để chỉ sự im lặng tuyệt đối dài hơn so với lần trước. mấy câu nói trong đầu Trì Vị Phong định tung ra đều biến mất. Thật lâu sau, cậu mới nghĩ ra một câu,

“Về nhà của tôi rửa tay đi.”

“Uh.”

Vì thế Trì Vị Phong xoa xoa ót, lại thuận tay đem con muối trên tay Tả Thụy Nham vuột xuống. Đợi đến lúc chuyển tiết mục mới chạy đi thông báo cho Trì mẫu thân.

“Đã biết ngồi sẽ không yên mà.” Trì mẫu thân cũng không ngăn cản “Trong tủ lạnh có canh đu đủ nấu với nấm tuyết, con cùng Tiểu Tả nếu đói bụng có thể về uống.”

“Nga.” Trì Vị Phong đáp ứng xuống tới, “Ba đâu?”

“Ở trong phòng âm thanh a.” Trì mẫu thân chỉ chỉ sân khấu bên kia.

“... Con đi về trước.”

Chẳng trách nhiều người đi trật nhịp như vậy, nguyên lai là phần trang bị âm thanh có vấn đề.

Vì thế hai người chấm dứt buổi tối xem biểu diễn, quay trở về nhà.

15. Chương 15

Bởi vì mùa hè cực nóng, mọi người đều mong chờ đến ban đêm hơn, ban ngày thật oi bức, đến tối mát hơn cũng phần nào khiến cho tình thần tốt lên được một chút. Sau tám giờ mới thực sự bắt đầu, mở cửa sổ ban công ra có thể nghe tiếng cười nói từ xa xa vọng đến.

Vì không muốn ở trong căn phòng ngột ngạt, nên Trì Vị Phong cùng Tả Thụy Nham mới hợp lực đem bàn cờ của Trì phụ thân ra ngoài ban công, còn vác thêm hai cái ghế dựa.

“Được rồi, anh ngồi trước đi, tôi đi múc canh.” Trì Vị Phong vung vung tay rồi đi vào nhà.

Tả Thụy Nham nhìn bàn một lát, lúc sau cũng đi theo vào trong.

Trì Vị Phong ở trong bếp lấy chén bát mà nghe vang đôm đốp, âm thanh lớn đến mức người ta tưởng cậu đang đập vỡ chén bát. Vừa nghe liền biết đây là người ít khi làm việc nhà, thật vất vả mới múc xong một chén canh, nhưng bởi vì không biết ước chừng phân lượng nên nước canh còn chưa được đầy chén.

Trì Vị Phong thật cẩn thận bưng chén canh ra, một cước đá cửa tủ lạnh đóng lại, chậm chậm từ phòng bếp đi ra ngoài, dự tính cứ mang ra trước rồi sẽ quay lại lấy thêm sau.

Bước ra ngoài phòng khách thì phát hiện Tả Thụy Nham đang đứng ngay giữa nhà, ngẩng đầu nhìn chăm chú tấm ảnh chụp gia đình ba người nhà cậu.

Thời gian chụp bức hình vào lúc Trì Vị Phong khoảng chừng năm đến sáu tuổi. Cậu lúc đó có khuôn mặt tròn đang đứng giữa Trì phụ thân và Trì mẫu thân, cười lộ ra cả nguyên hàm răng trắng nha, không đúng, ở cái răng cửa có nguyên một cái lỗ thủng. Hoàn cảnh lúc Trì Vị Phong còn nhỏ không giống như bây giờ nhà ai cũng có riêng cho mình một máy ảnh kỹ thuật số, chỉ cần có một cái máy thường đã gọi là gia đình khá giả rồi.

Vào dịp tết, cả nhà cùng nhau mặc đồ mới thật đẹp đi chụp ảnh gia đình. Sau đó trong nhà cũng có mua một cái camera mới nên ít đi tiệm chụp ảnh nữa,. Bức ảnh này tuy đã phai màu chút chút, nhưng nhiều lần sửa nhà vẫn để nguyên như vậy không thay đổi.

Trì Vị Phong bước tới nhìn thoáng qua nhưng vẫn để ý chén canh trong tay sợ đổ mất, cậu không yên lòng nói một câu

“Bức tranh kia a, chụp cũng đã lâu rồi, nhìn đặc biệt ngu.”

Tả Thụy Nham đi tới, đỡ lấy chén sứ từ đôi tay run rẩy của cậu

“Không có, nhìn vẫn giống, chưa từng thay đổi.” Tả Thụy Nham nói.

Trì Vị Phong rảnh tay thoát khỏi cái chén, tâm tình cũng nhẹ nhàng hơn, cậu nghe Tả Thụy Nham nói nên quay lại nhìn kỹ bức hình, không cho là đúng sửa lại

“Nào có giống. Tôi hiện tại đẹp trai hơn nhiều.”

“Uh.” Tả Thụy Nham không biết là đang đáp lại cho có lệ hay là tán thành với màn tự sướng kia của cậu.

Trì Vị Phong tự động lý giải nguyên nhân thứ hai, được khích lệ tâm trạng cũng trở nên phấn khởi hơn, lại chạy về bếp múc thêm một chén canh. Tả Thụy Nham không ra ngoài ban công mà đứng nguyên tại chỗ chờ Trì Vị Phong quay lại, sau đó hai người mới cùng nhau ra ngoài ngồi.

Đợi đến lúc yên tĩnh bắt đầu ăn canh, Trì Vị Phong sực nhớ là chưa lấy thìa, vì thế liền đứng dậy.

Sau khi lấy thì chuẩn bị ăn lại sực nhớ ra là quên chưa lấy khăn ăn, vì thế lại đứng dậy.

Tả Thụy Nham cũng không nói gì, im lặng nhìn bóng lưng Trì Vị Phong chạy vào chạy ra, thẳng đến khi cậu an phận ngồi xuống mới cùng nhau cầm thìa.

Canh đu đủ nấu với nấm tuyết ướp lạnh mang hương vị ngọt ngào thấm vào tận ruột gan, trên ban công gió phiêu phiêu thổi làm cho người ta thật thoải mái, hơn nữa trên lầu cao có ít muối, tóm lại quanh cảnh phi thường hoàn hảo.

Trì Vị Phong múc lấy một khối đu đủ, quay đầu lại nhìn bức ảnh chụp gia đình, thuận miệng nói

“Gia đình Tả tiên sinh hẳn là một gia đình lớn đúng không?”

“Có ông nội bà nội, ba mẹ, một chị và hai anh.”

Không cần liệt kê toàn bộ thành viên trong gia đình anh đâu, nhưng mà nhà anh có tới bốn người con sao, thật không có kế hoạch hóa gia đình a, nhà anh không bị phạt tiền sao a!

“Hóa ra Tả tiên sinh là con út a.”

“Cậu muốn đến không?” Tả Thụy Nham buông thìa, nhìn thẳng Trì Vị Phong.

“Ách? Là sao?” Trì Vị Phong không hiểu gì cả.

“Nhà của tôi.”

“Không cần đâu!” Trì Vị Phong buột miệng nói ra lời cự tuyệt. nhà của anh tám phần là lạnh như băng với thay đổi không lường y như anh, nói không chừng ngay cả lễ hội băng ở Cáp Nhĩ Tân cũng không bằng a. Với lại không có chuyện gì tự dưng chạy qua nhà anh làm gì, tôi đâu phải giáo viên đi thăm hỏi gia đình học sinh mình đâu.

Có lẽ lời cự tuyệt quá thẳng thừng, sắc mặt Tả Thụy Nham rõ ràng trầm xuống, tuy rằng chỉ là trầm mặc cúi đầu ăn canh, nhưng nhiệt độ chung quanh bắt đầu từ từ giảm xuống, lần đầu tiên rét xuống dưới 00.

Khối đu đủ mới bỏ vào miệng như biến thành khối băng khiến mấy cái răng phát đau, Trì Vị Phong nhanh chóng gượng cười giải thích.

“Cái kia, ý của tôi là tôi không giỏi ứng phó với các vị trưởng bối, cũng không có thói quen tới nhà người khác chơi, tuyệt đối không phải nhằm vào anh!”

Trì Vị Phong còn trịnh trọng bỏ thêm một câu phủ định mạnh mẽ.

Nhiệt độ không khí rốt cuộc tăng trở lại, Tả Thụy Nham nuốt nấm tuyết xuống nói

“Bọn họ tốt lắm.”

“A ha ha ha, tôi biết là rất tốt, chính là tôi không có quen thôi.”

Tả Thụy Nham lắc đầu nói, “Tôi sẽ nói trước về cậu với họ, họ sẽ không chán ghét cậu.”

Có được lời cam đoan như vậy, nếu tiếp tục từ chối e rằng sẽ không ổn, vì thế Trì Vị Phong liền tính toán qua loa cho xong

“Để hôm nào có thời gian rảnh rồi sẽ đi ha ha ha...”

“Được.” Tả Thụy Nham gật đầu.

Uống xong canh lại ngồi một hồi, Tả Thụy Nham nhìn nhìn sắc trời,

“Tôi phải về.”

“Được rồi.”

Khẳng định rằng Trì phụ thân và Trì mẫu thân tối nay sẽ về rất khuya, ở nhà cũng chẳng có chuyện gì làm, Trì Vị Phong chỉ muốn xem tivi sau đó tắm rửa rồi đi ngủ một giấc. Cậu đứng dậy muốn tiễn Tả Thụy Nham xuống dưới lầu, Tả Thụy Nham lại khoát tay ý bảo không cần.

Tả Thụy Nham đứng ngay cửa mang giày, nhìn thấy Trì Vị Phong đang cười tha thiết nói tạm biệt với anh, anh cũng giơ tay lên vẫy vẫy ý bảo gặp lại sau:

“Tôi sẽ trở về nói với người nhà trước.”

Lông tơ trên người Trì Vị Phong đều bị dựng lên, nhìn cánh cửa đóng “bang” lại trước mặt.

Xong đời rồi, anh ta thật sự nghiêm túc a!

Nhưng mà cho dù Tả Thụy Nham đã mời cậu tới nhà anh ta, cũng phải xem mọi người trong gia đình có đồng ý hay không đã.

Vì thế thời gian cứ như vậy kéo dài lại kéo dài, kéo dài mãi tới khi Trì Vị Phong đã muốn quên sạch chuyện đó. Nói không chừng ngay cả bản thân Tả Thụy Nham cũng đã quên rồi.

.....

Tới cuối tháng, trong ngành có một đồng nghiệp mới chuyển đến, theo thường lệ sẽ tổ chức một bữa tiệc chào đón.

Đồng nghiệp mới này từ ngành khác chuyển đến, trước khi nhận chức thì phải gặp Tả Thụy Nham báo cáo một chút. Y đã sớm nghe kể về Tả Thụy Nham, vốn dĩ trước kia là chuyện của người ngoài nên không để ý gì nhiều, còn thường xuyên cười sau lưng Tả Thụy Nham, hiện tại chuyện lại đến trước mắt, còn chưa bước vào văn phòng Tả Thụy Nham mà tay chân đã muốn đóng băng.

“Không có việc gì đâu, Tả tiên sinh rất tốt.” Trì Vị Phong xem sắc mặt anh ta đều nhanh chóng trở nên xanh mét, hảo tâm nói vài lời an ủi.

Đồng nghiệp bên cạnh nghe thấy, liền cười hì hì nói chen vào

“Tiểu Phong, cậu không thể nói dối với lính mới nha, người ta sẽ giận cậu đó.”

Trì Vị Phong thật sự nghĩ như vậy, lại bị đồng nghiệp tiếp lời bảo cậu ăn nói lung tung.

Quen biết với Tả Thụy Nham đã lâu, Trì Vị Phong phát hiện anh ta hoàn toàn không đáng sợ như mọi người tưởng tượng. Thời gian trước kia khi cậu vừa tới ngành này công tác, trong lòng cũng có run sợ một chút, hiện tại đã thân thuộc, cậu lại cảm thấy mọi người chỉ đánh giá Tả Thụy Nham qua vẻ bề ngoài. Cậu không dám khoe khoang có bao nhiêu hiểu biết về anh, nhưng cậu biết người này ôn nhu rất nhiều so với vẻ ngoài, nhưng cậu lại không biết thuyết phục sao để mọi người hiểu.

Mọi người thường nhìn vẻ ngoài để đoán sự việc mà không chịu đi sâu tìm hiểu để biết rõ bản chất của nó.

Nghĩ đến đây, trong lòng Trì Vị Phong lại dấy lên tinh thần trách nhiệm đối với Tả Thụy Nham, cậu bây giờ chính là bạn bè thân thiết của người ta, như vậy nên hảo hảo giúp anh hòa nhập cùng với mọi người đi.

16. Chương 16

Họa phúc thường đi đôi với nhau, sự tình lúc nào cũng có hai mặt tốt và xấu, ngay cả đồng xu cũng có một mặt là số, mặt kia là hình hoa cúc. Đây vốn dĩ là đạo lý rồi.

Bộ phận ngành của Tả Thụy Nham trong công ty giống như là quỷ môn quan vậy, nhưng tiền lương lại cao nhất, hơn nữa ngoại trừ thượng cấp thì các đồng nghiệp khác đều rất tốt. Đồng nghiệp vừa mới tới bị Tả

Thụy Nham chiếu tia X lên người bắn phá một phen khắp người, đến khi xuyên qua cả xương tủy mới được cho ra khỏi văn phòng.

Buổi tối mọi người quyết định đi ăn một bữa, ở chỗ khác là tiệc đón người mới, còn ở đây chính là tiệc an ủi. Trước đó Trì Vị Phong cũng đã từng ném qua.

Nhưng à trên danh nghĩa là chào đón người mới, nếu không muốn phải thanh toán một nửa thì nhất định phải mới sắp đại nhân.

Người phụ trách chuẩn bị tiệc lướt mắt nhìn phòng một hồi, cuối cùng đưa ánh mắt định vị trên người Trì Vị Phong. Y có loại ảo giác khó hiểu rằng tỷ lệ Trì Vị Phong và Tả Thụy Nham cùng nhau xuất hiện lúc sáng sớm phi thường cao, hơn nữa nét mặt Tả tiên sinh khi đứng bên cạnh cậu thì hiền hòa hơn một chút, một khi đã như vậy....

“Tiểu Trì, cậu đi nói với Tả tiên sinh rằng đêm nay sáu giờ tới tiệc liên hoan nha.”

“Sao cậu không tự đi nói?” Trì Vị Phong lười biếng đi.

“Cậu không phải đang nói người khác sao?” Đồng nghiệp nhiều chuyện lại nói chen vào.

Nói nhiều như vậy coi chừng lúc uống nước sẽ bị sặc đấy, Trì Vị Phong không mấy hứng khởi tới gõ cửa phòng Tả Thụy Nham.

“Mời vào.”

Âm thanh của Tả Thụy Nham vang lên sau cánh cửa.

Trì Vị Phong đẩy cửa đi vào, Tả Thụy Nham đang ngồi trên bàn làm việc.

“Tả tiên sinh.”

“Uh?” Nghe được âm thanh của Trì Vị Phong, anh ngẩng đầu lên.

“Tối nay sáu giờ mở tiệc liên hoan chào đón người mới, anh có rảnh không?”

Tả Thụy Nham trầm mặc một hồi, “Đã biết.”

Hình như có chút chần chừ a? Trì Vị Phong sờ sờ cằm, cẩn thận hỏi, “Tả tiên sinh, anh không muốn đi sao?”

Tả Thụy Nham nhìn Trì Vị Phong không biết đang lo lắng cái gì, cuối cùng lắc lắc đầu,

“Đi.”

“Oh, vậy tôi sẽ đi nói cho mọi người biết.” Trì Vị Phong cũng không tò mò nhiều, mở cửa lui ra ngoài.

Một ngày làm việc đã kết thúc, đến buổi tối mọi người đã chuẩn bị hoàn hảo. Tả Thụy Nham tuy rằng mang tiếng là tham dự, nhưng thực ra chỉ là đi qua lộ mặt cho có thôi là được.

Trì Vị Phong đối với những loại tiệc tùng này cũng không mấy hứng thú, nhưng mọi người cùng nhau tụ tập náo nhiệt cậu cũng không chán ghét.

Vì thế sao khi tan tầm, cậu đi cùng mọi người, còn Tả Thụy Nham sẽ đi xe tối sau. Đi tới cửa ra, Trì Vị Phong quay đầu lại nhìn văn phòng của Tả Thụy Nham.

Tự nhiên lại muốn đi cùng anh ta.....

Ý nghĩ này chợt lóe lên trong đầu, cậu liền tìm cớ chạy trở về văn phòng

Lấy cớ rằng không có tiền thì đồng nghiệp bên cạnh lại ôm giữ bả vai cậu lại:

“Chúng ta góp tiền đi chung xe đi.”

Vì thế cũng không đợi cậu nói trả lời liền lái đi.

Tôi với anh tuy rất quen thuộc a, nhưng làm gì lại ôm vai người ta, mặc dù viết rằng nam nữ thụ thụ bất tương thân, nhưng ở xã hội thời nay thì trường hợp nam nam cũng phải được suy xét nha!

Dưới đáy lòng Trì Vị Phong thăm rửa xả nhưng cũng đành theo chân cả đám.

Ở trong KTV kêu gào đồ ăn xong, nhóm bắt đầu đoạt lấy micro.

Trì Vị Phong chỉ toàn tâm toàn ý đợi chờ đĩa thịt bò của mình, đối với ca hát từ lum cậu không có quan tâm. Thỉnh thoảng nhìn về phía cửa phòng, Tả Thụy Nham làm gì mà còn chưa tới nữa a?

Đây chính là để cho Tả tiên sinh thâm nhập vào nội bộ của mọi người, cơ hội thật là tốt, anh mau đến đi nha!

Thời gian quả thật trôi qua không nhanh không chậm, sau khi cả đám người rống hết được ba bài, Tả Thụy Nham rốt cục cũng nghe được sự gào thét Trì Vị Phong.

Anh mở cửa tiến vào, cả phòng karaoke nhất thời một mảnh tĩnh lặng, người đang rống “đến chết cũng yêu” cũng đem âm cuối nuốt vào bụng, chỉ còn lại có tiếng nhạc nền vang dội. Nhưng mà ánh mắt Trì Vị Phong liền phát sáng lên.

“Tả tiên sinh.” Mọi người hướng Tả Thụy Nham cúi chào.

“Uh.” Tả Thụy Nham chỉ trả lời duy nhất một từ, sau đó quay qua người mới nói, “Hoan nghênh gia nhập.” Sau khi nói xong, anh liền xoay người rời đi.

“Này! Anh chờ tôi một chút!” Đây vốn chỉ là tiếng thét từ nội tâm, không hiểu sao Trì Vị Phong lại nói ra.

Không xong rồi, sao lại để cho tiếng nói từ trái tim thoát ra chứ! Thật sự là đi đêm có ngày gặp ma mà, nội tâm lao nhanh ra khỏi miệng rồi.

Tả Thụy Nham dừng bước, ánh mắt quét lại đây. Các đồng nghiệp cũng kinh dị nhìn Trì Vị Phong.

Cậu nhất thời khó có thể rút lui, đành phải cười khan vài tiếng, “Ách, không phải, tôi, cái kia...” Hoàn toàn không thể tìm được lý do...

Tả Thụy Nham đợi một hồi không thấy cậu nói gì, tự giác mở miệng, “Mọi người chơi đi, tôi đi trước.”

Anh mở cửa đi ra ngoài, không khí trong phòng bắt đầu loăng trở lại, tất cả mọi người hung hăng trừng mắt nhìn Trì Vị Phong.

“Cậu phát nổ gì vậy?”

“Không phải, ách... Vừa rồi đang chơi trò chơi trong di động, không cẩn thận không cẩn thận.” Nói đại ra một cái lý do ngớ ngẩn, Trì Vị Phong thầm nghĩ muốn đâm đầu chết cho rồi.

Nhưng trước mắt vẫn còn chuyện quan trọng hơn, cậu sốt ruột muốn đi ra ngoài.

“Tôi đi toilet a.”

Bỏ lại những lời này, Trì Vị Phong liền trực tiếp chạy ra khỏi phòng karaoke.

Bước nhanh qua quầy tiếp tân đi vào hành lang quanh co khúc khuỷu giống như mê cung, Trì Vị Phong rốt cuộc đuổi kịp Tả Thụy Nham đang bước tới cửa ra của KTV.

Một mình anhim lặng tiêu sái trong tiếng nhạc nền thật lớn, bước đi thẳng, giống như người quân nhân nghiêm chỉnh huấn luyện, tuyệt đối không dao động.

“Tả tiên sinh!” Trì Vị Phong lớn tiếng kêu lên.

KTV đang bật một bài nhạc rock của Ngũ Nguyệt Thiên thì bỗng nhiên đổi thành bản Ninh Hạ của Lương Tĩnh Như, bốn phía bỗng nhiên yên tĩnh trở lại.

Tả Thụy Nham dừng bước, xoay người.

Trì Vị Phong nhẹ nhàng thở ra, chạy nhanh tới trước mặt anh.

“Tả tiên sinh, nếu đã đến đây thì hãy cùng chơi đùa với mọi người đi, anh yên tâm, tôi nhất định sẽ giúp anh hòa đồng với mọi người, tôi đảm bảo đó.” Trì Vị Phong một bên nói huyền thuyên lái nhai không ngừng nghỉ, một bên giữ chặt tay Tả Thụy Nham đang muốn quay trở về.

Nhưng Tả Thụy Nham vẫn đứng tại chỗ không nhúc nhích.

“Tả tiên sinh?”

“Tôi không đi.” Tả Thụy Nham nói.

“Vì cái gì? Như vậy không được, Tả tiên sinh, anh cần phải cùng mọi người nói chuyện thì bọn họ mới có thể hiểu biết về anh hơn a.” Trì Vị Phong đặc biệt kiên nhẫn ân cần chỉ dạy.

Tả Thụy Nham quay đầu đi, “Bọn họ không phải chán ghét ở chung với tôi sao?”

Câu này không cần phải suy nghĩ cũng biết được chính là câu trần thuật, Tả Thụy Nham chính là đang thần nhiên nói ra sự thật, nhưng Trì Vị Phong lại thấy sóng mũi cay cay, thầm nghĩ muốn ném bom vào cái phòng ca của đám người kia, những tên hỗn đản các người sao lại cô lập Tả tiên sinh chứ?!

Kỳ thật nghiêm túc ngẫm lại thì chính là như thế, bản thân Tả Thụy Nham cơ hồ chưa từng nói qua điều gì, nhưng mọi người bởi vì ngay từ đầu đã sợ thái độ của anh mà không chịu tiếp cận, dần dà trở thành hiện trạng như bây giờ. Hơn nữa còn nghe những lời đồn nhảm như “Đại ma vương hắc diện thần”, kết quả thực không thể cứu vãn a.

“Chính là... Cũng không tốt lắm đâu...” Trì Vị Phong có điểm đau lòng, vẫn là miễn cưỡng khuyên nhủ, nếu có cơ hội thay đổi không phải sẽ rất tốt sao?

“Tôi có cậu.” Tả Thụy Nham trả lời chắc chắn.

Tả tiên sinh ah, một người bạn là không đủ... Nhưng Trì Vị Phong cũng tự cảm thấy không có tư cách nếu nói người khác, trước kia cậu đối với Tả Thụy Nham cũng hơi sợ a, nhưng hiện tại đã khác xưa rồi, cậu muốn thay đổi cách nhìn với Tả Thụy Nham. Vì thế cậu rất có nghĩa khí vỗ bả vai anh mà nói

“Được rồi, tôi đã biết, vậy không đi, anh chờ một chút a, tôi trở về lấy ba lô.”

“Cậu cũng trở về?”

“Cùng về với anh a.” Trì Vị Phong thần nhiên trả lời, “Anh chờ tôi nha, không được đi đó.”

Tả Thụy Nham nghiêm túc gật đầu.

Nói xong cậu liền gia tốc chạy về phòng karaoke.

Vốn là dự định sẽ giúp Tả Thụy Nham hòa nhập với mọi người, hiện tại như thế nào lại giống như mình bị kéo theo anh ta? Thôi quên đi, thay vì suy nghĩ vớ vẩn, không bằng đi nhanh lên.

“Tiểu Trì, làm sao đi lâu vậy? Táo bón a?” Cậu vừa vào, đã có người ồn ào.

“Đúng a. Đúng vậy a, hôm nay dạ dày không thoải mái, đi về trước.” Trì Vị Phong mỉm cười nói vài câu.

Thịt bò của cậu đã bung lên rồi, để ở chính giữa bàn trà, hơi nóng còn đang bốc lên, Trì Vị Phong lưu luyến nhìn thoáng qua rồi dứt khoát quay đầu đi.

Thực xin lỗi a mỳ thịt bò, hôm nay đành đem người phó thác cho người khác, chớ trách ta phụ bạc a, đợi đến lúc tìm Tả tiên sinh ăn tối nhất định phải bù lại tổn thất tinh thần này a~.

17. Chương 17

Từ sau cuộc nói chuyện ở quán KTV, Trì Vị Phong bắt đầu tự cho bản thân là bạn thân thiết của Tả Thụy Nham.

Lúc ăn khuya ngày hôm đó, cậu vẫn có chút lo lắng. Bất kể như thế nào, làm người cô độc cũng không tốt, có nhiều bạn bè vẫn tốt hơn a.

Vì thế cậu không từ bỏ mà hỏi lại Tả Thụy Nham “Anh thật sự... Chỉ cần tôi là đủ rồi sao?”

“Đúng.” Tả Thụy Nham cực kỳ cực kỳ trịnh trọng trả lời, “Một mình cậu là đủ rồi.”

Được rồi, anh nói một mình tôi thì sẽ là một mình tôi đi, dù sao Tả tiên sinh thấy vừa lòng là được. Nhưng mà nếu đã là người bạn duy nhất, đương nhiên cũng nên đối xử tốt với người ta hơn.

Vì thế thời gian gặp nhau giữa Trì Vị Phong và Tả Thụy Nham ngày càng nhiều, cuối tuần rảnh rỗi cũng sẽ hẹn nhau đi đâu đó.

Tả Thụy Nham vốn là người bình tĩnh ít nói, nếu dẫn anh đến những nơi náo nhiệt ồn ào là điều không tưởng. Cho nên bọn họ thường là đi dạo loanh quanh ở công viên gần nhà Trì Vị Phong.

Loại hoạt động nhô nhả điếm đăm này căn bản không hợp đối với người quậy phá như Trì Vị Phong, nhưng sau một khoảng thời gian cậu lại phát hiện thêm một cách sống mới.

Mọi chuyện trôi chảy, hết thấy thoát nhìn đều không tồi chút nào.

Hôm nay là buổi chiều chủ nhật, Trì Vị Phong cùng Tả Thụy Nham mỗi người cầm một cây kem, cả hai ngồi trên ghế đá trong hoa viên chỗ tiểu khu nhà Trì Vị Phong mà gặm.

Tả Thụy Nham đã đến đây vài lần, dân cư ở tiểu khu cũng dần thấy quen mặt. Một phần bởi vì có Trì Vị Phong đi cùng anh, trung hòa cường đại lãnh khí của anh nên người ở đây cũng dần dần bớt sợ anh hơn.

Các bác gái vốn bị Tả Thụy Nham làm đông lạnh chết hết, hiện tại đã khôi phục lại tâm tình, tuy vẫn không dám trực tiếp tiếp cận Tả Thụy Nham, nhưng vẫn có thể dùng chiến thuật gián tiếp: đưa ảnh chụp cho Trì Vị Phong.

Trì Vị Phong mới không có khả năng đem những bức ảnh này chuyển giao cho chính chủ đâu, cậu tự tình tể bình phẩm tất cả các mỹ nữ mỗi người một vẽ này, đem tất cả ảnh chụp nhét dưới gối ngủ. A di đà phật, tôi cũng chỉ bởi vì muốn tốt cho các cô thôi, gả cho Tả tiên sinh có nghĩa là tiến vào hầm băng, các cô da thịt mỏng manh nhất định là chịu không nổi nha.

Gió buổi chiều mùa hạ vẫn có chút nóng, kem trong tay bọn họ bị tan chảy thật nhanh, tuy rằng đã dùng lõi làm bằng gỗ nhưng phần kem chảy ra cũng lan tới trên tay.

Trì Vị Phong nghiêng đầu liếm sạch phần kem phía dưới, tạm thời giải quyết nguy cơ.

Tả Thụy Nham vẫn nhất nhất cẩn thận cẩn từ trên xuống, Trì Vị Phong nhin không được nói

“Ăn như vậy sẽ bị dơ tay, cần phải giống tôi đây này.” Trì Vị Phong làm mẫu một lần nữa.

Vì thế Tả Thụy Nham cũng nỗ lực nghiêng nghiêng đầu liếm từ phần kem phía dưới lên. Mặc dù là chính bản thân chỉ anh ta phương pháp ăn kem, nhưng chứng kiến Tả Thụy Nham thật sự làm theo, Trì Vị Phong lại nhin không được đem đầu xoay qua một bên.

Người này mặc áo sơ mi trắng hàng hiệu, hàng nút cài cẩn thận thành một hàng, lại học theo cách ăn kem của một kẻ bình dân phố chợ.

Tôi thật sự là đại ác ma dạy như trẻ nhỏ a, Trì Vị Phong nhin không được nghĩ như vậy.

Thật vất vả mới giải quyết xong trong cả cây kem, Tả Thụy Nham cầm lấy cây kem trong tay Trì Vị Phong đem bỏ vào thùng rác, sau đó trở về đứng trước mặt cậu.

“Cuối tuần cậu có rảnh đến nhà tôi?”

“A!” Tả Thụy Nham đứng đưa lưng về phía ánh mặt trời, Trì Vị Phong ngẩng đầu thấy không rõ khuôn mặt của anh, chỉ cảm thấy thực chói mắt. Cậu lại dùng toàn lực trừng mắt nhìn, cảm thấy được mắt có chút khô đi.

“Cuối tuần đến của tôi.” Tả Thụy Nham lặp lại một lần.

“Oh~, vậy được rồi.” Nếu đã là bạn bè, tiếp tục cự tuyệt sẽ không phải đi.

.....

Nhưng mà sự tình trước giờ đâu thể thuận lợi theo ý người.

Tối thứ năm, công ty đột nhiên truyền chỉ thị xuống, Tả Thụy Nham đến các công ty trực thuộc công tác năm ngày.

Trước đây Tả Thụy Nham đều đi công tác một mình, rất ít khi dẫn người theo, nhưng lần này anh lại gọi Trì Vị Phong “Chủ nhật đi công tác, cùng đi.”

Trên cơ bản, kêu công nhân đi công tác vào cuối tuần quả là vô nhân đạo, nhưng vì công ty muốn tiết kiệm thời gian, chủ nhật bọn họ đón xe xuất phát, ngày hôm sau là thứ hai vừa đúng lúc bắt đầu một vòng làm việc.

“Oh, được.” Là một nhân viên bình thường, Trì Vị Phong đã quen thuộc cách làm của công ty, không chút suy nghĩ đáp ứng.

Cậu vừa trở lại chỗ ngồi, mọi người liền sôi nổi vây quanh tỏ vẻ thông cảm

“Hi vọng năm ngày bốn đêm của cậu cùng Đại ma vương sẽ trôi qua thuận lợi a.”

Anh ta mới không phải là Đại ma vương! Tuy rằng trước kia cậu cũng từng gọi như vậy, bây giờ nghe lại cảm thấy chói tai. Trì Vị Phong bĩu môi.

“Yên tâm đi, chúng tôi ở cùng nhau rất ổn.”

Buổi tối thứ bảy, Trì Vị Phong bắt đầu rầm rì rầm rì sắp xếp hành lý.

Bởi vì là mùa hạ, quần áo mang đi cũng không cần nhiều, cậu tùy tiện lấy hai bộ công sở, thêm bút ghi chép và máy tính xách tay, cơ bản cũng không còn thiếu gì nữa.

Trước khi đi ngủ, Tả Thụy Nham gửi đến một tin nhắn: Mang áo khoác.

Loại thời tiết này không cần mang áo khoác đâu. Trì Vị Phong trước đó có coi dự báo thời tiết, các ngày đều nắng. Tuy nói chương trình này không đáng tin cậy, nhưng dù có mưa cũng sẽ không lớn đâu.

Trì Vị Phong thật sự không muốn mang theo túi lớn túi nhỏ, vì thế nhắn tin trả lời lại: Không cần đâu, trời sẽ nắng.

Bên kia không có hồi âm, phỏng chừng chỉ là nhắc nhở một câu thôi.

Sáng sớm hôm sau, Tả Thụy Nham tới chỗ Trì Vị Phong đón cậu cùng đi. Sân bay xây ở ngoại ô, đến đó tốn không ít thời gian, cho nên Trì Vị Phong không thể không dậy thật sớm.

Mắt buồn ngủ mông lung đứng lơ ngơ ngáp dài ở dưới lầu, mọi người đều có cảm giác để cậu đi chung liệu sẽ có vấn đề gì hay không a.

Không bao lâu sau xe Tả Thụy Nham tới, Trì Vị Phong tự giác mở cửa phía sau xe đem hành lý ném vào. Chỗ đó chứa quần áo Tả Thụy Nham cũng không nhiều, một cái túi du lịch cùng một túi đựng máy tính xách tay.

Sau khi ngồi xuống ghế phụ cạnh tay lái, cậu ngay cả dây an toàn cũng lười cài lại.

Tả Thụy Nham đưa qua một túi giấy của MacDonald, sau đó nghiêng người qua giúp cậu cài dây an toàn.

“Ăn sáng.”

Trì Vị Phong dựa lưng vào ghế ngồi để cho Tả Thụy Nham mang dây lưng giúp mình, còn bản thân mình thì vô cùng thoải mái lấy đồ ăn trong túi ra.

Bên trong là hai cái bánh bao nhân đậu đỏ, là món cậu rất thích ăn.

Rõ ràng là sếp cùng cấp dưới đi công tác, lại bị Trì Vị Phong biến thành như chuyến đi chơi dã ngoại. Hơn nữa sếp đại nhân lại vì cậu làm đủ mọi thứ khiến cậu vô cùng thoải mái dễ chịu.

Tính trì trệ đã hình thành bởi như vậy.

Lại nói hết thấy đều là do lỗi của Tả tiên anh, ai bảo anh lại chăm sóc người ta tỉ mỉ như vậy a. Trì Vị Phong cứ thế hưởng thụ ưu đãi, còn muốn trốn tránh trách nhiệm.

Hai người hùng hùng hổ chạy tới sân bay, thời gian chẳng còn bao nhiêu, lấy phiếu đăng ký kiểm tra hành lý xong rồi cấp tốc lên máy bay ngay.

18. Chương 18

Tâm thích cái đẹp người nào cũng có, bị vẻ ngoài mê hoặc cũng không ít người.

Cho dù Tả Thụy Nham có tản ra khí mùa đông lạnh giá dày đặc khiến cho trước sau ai cũng nhịn không được mà đắp một tấm chăn, nhưng vẫn có nữ tiếp viên hàng không xinh đẹp làm bướm bay vào băng a.

“Tiên sinh, ngài muốn dùng đồ uống gì? Chúng tôi có trà, café, hồng trà, và nước chanh.”

Đều giống nhau nhưng thật ra đầy đủ các loại.

Tả Thụy Nham không trả lời, liếc nhìn Trì Vị Phong một cái, Trì Vị Phong liền ngậm miệng, bắt đầu tự tác chủ trương

“Hai chúng tôi giống nhau, hai ly nước chanh.”

Người lãnh khốc hình như không chịu mở miệng, nữ tiếp viên hàng không vẫn không nhụt chí a

“Tiên sinh, ngài muốn dùng mấy ly?”

“Không cần, cảm ơn.”

Chị hai, chị phục vụ chu đáo chúng tôi rất vui, nhưng mà nơi này hình như là phi cơ chứ không phải quán café mà nước chanh có thể vô hạn dùng nhiều ly liên tiếp, chúng tôi cũng thực cao hứng, nhưng mà uống quá độ sợ bàng quang sẽ gánh không nổi, không cần sát hại nó a!

Nữ tiếp viên hàng không tới lần thứ ba, Trì Vị Phong rốt cuộc thấy khó chịu. Tả Thụy Nham từ đầu tới cuối không lên tiếng, nghe Trì Vị Phong cự tuyệt đành mở miệng

“Không cần.”

Hai chữ phun ra như băng lạnh ngàn năm, Trì Vị Phong cũng đã quen, nhưng nữ tiếp viên hàng không kia thì không, mặt cô ửng hồng, liền rời đi.

Ghét nhất là mấy người đẹp trai!

Trì Vị Phong phồng má ném cho Tả Thụy Nham một ánh mắt buộc tội, đối phương hình như lại không hiểu.

Tuy rằng máy bay chỉ chứa được một trăm người không tính là lớn, nhưng với tốc độ rất tốt thì khoảng hai giờ sau bọn họ đã đáp xuống vùng phía Bắc.

Công ty trực thuộc đã sớm an bài người đến tiếp đón ở cửa sân bay. Kỳ thật người này không phải là lần đầu tiên tiếp đón Tả Thụy Nham.

Thân phận Tả Thụy Nham tới đây cứ như một khâm sai đại thần, lần trước khi đến, sản phẩm của bọn họ xảy ra vấn đề, Tả Thụy Nham vừa đại giá quang lâm đã giơ tay chém xuống cách chức hết toàn bộ.

Vì thế mọi người trong công ty sợ tới mức về sau đều làm mọi việc thật cẩn thận, nhưng mà vẫn còn có chút sơ suất. Mới đây một người nhân viên ghi sai yêu cầu của khách hàng khiến cho toàn bộ lô hàng làm ra đều bị trả lại, vì thế anh ta đầy đáng thương mà đi nghênh đón vị thần mặt đen này a.

Nhân viên tiếp đãi không dám chậm trễ, lập tức dẫn hai người tới khách sạn đặt chỗ trước để gửi hành lý, sau đó dẫn họ đi ăn vài món.

Nói thật, cùng một người luôn im lặng nghiêm túc ăn cơm thật là một chết đi. Nhân viên tiếp đãi ngay cả rượu cũng không dám đụng.

Nhưng lần này có sự khác biệt, bên cạnh Tả Thụy Nham còn dẫn theo một tùy tùng nhỏ.

Người đã gặp qua nhiều loại người như anh rất có mắt quan sát, nhìn một chút liền phát hiện khi có tiểu tùy tùng này ở bên cạnh, hắc khí phía sau hắc diện thần cơ hồ trở thành hư không, tinh thần cũng trở nên thanh thản hơn.

Vì thế anh an tâm, bạo gan hơn.

“Đến đến, mời nếm thử món đặc sản của nơi đây.” Nhân viên tiếp đãi cười híp mắt chỉ vào các món ăn trên bàn nói với Trì Vị Phong.

Cậu không nghĩ mình sẽ được coi trọng như vậy, nhân viên tiếp đãi này cơ hồ là tự bu vào mình thôi. Nhưng anh ta tám phần là bởi vì không dám đối diện với Tả tiên sinh rồi, lấy lòng tôi cũng vô dụng, anh ta vẫn sẽ xử các người thôi a.

Trì Vị Phong cũng cười híp mắt gật đầu. Tả Thụy Nham mặc kệ bọn hắn đánh Thái Cực quyền trên bàn ăn, nghiêm túc ngồi ăn cơm.

Đậu phộng ngâm dấm Trì Vị Phong chưa bao giờ nếm qua, cậu không thích lắm những món ăn có vị chua, nhưng dấm nơi đây lại có hương thơm lan tỏa khắp nơi, hiện tại tận mắt chứng kiến quả nhiên không hề sai với danh tiếng a. Vì thế cậu quyết định nếm thử.

“A, thật sự không tồi a!” Cắn một hạt đậu phộng, hương vị từ bên trong tỏa ra thật sự đặc biệt

“Tả tiên sinh, anh cũng thử xem.” Cậu gấp một hạt đậu phộng bỏ vào trong chén của Tả Thụy Nham.

Tiên sinh tiếp đãi đầu đầy mồ hôi lạnh, vị tiểu ca này thật không tôn kính với hắc diện thần a, muốn dâng lên cũng không thể là mấy hạt đậu phộng bé xíu này a.

Nhưng hắc diện thần vẫn duy trì gương mặt vô biểu tình mà gật đầu gấp đậu phộng lên ăn.

Thật là kỳ tích a.

Tiên sinh tiếp đãi trong nháy mắt đã cảm thấy được như vậy.

Có lẽ nhờ phúc của vị tiểu ca này, sự việc sẽ không quá gian nan.

Người tiếp đón mừng rỡ trong lòng, vui tươi hơn hử gọi người phục vụ khai vài chai bia tốt nhất, trước nhất lấy lòng Trì Vị Phong đã rồi nói sau.

“Đến đến, Trì tiên sinh, khó lắm mới đến đây một lần, cần phải ở nơi này hảo hảo chơi đùa một chút a.”

Y vừa nói vài câu khen tặng, vừa rót rượu cho Trì Vị Phong.

Trì Vị Phong đắc ý vênh mặt, không cự tuyệt, hào sảng uống ngay.

Tả Thụy Nham không nói gì, anh ăn xong rồi im lặng ngồi một bên nhìn Trì Vị Phong nâng ly cạn chén.

“Tả tiên sinh, lúc trở về chúng ta mang vài hộp dấm này theo đi.”

Trì Vị Phong một bên còn uống, một bên đối với dấm chua kia nhớ mãi không quên.

“Trên máy bay hạn chế trọng lượng của chất lỏng.” Tả Thụy Nham nói ra làm Trì Vị Phong buồn rầu với sự thật.

“...Vậy a...” Trì Vị Phong nhai đậu phộng trong tiếc nuối nói.

Người tiếp đãi nhìn lần lượt hai người, lập tức chen vào: “A, nếu Trì tiên sinh thích, tôi có thể gửi theo đường bưu chính cho ngài.”

“A, thật tốt quá.” Trì Vị Phong lập tức cười như nở hoa.

Tả Thụy Nham nhìn về phía người tiếp đãi, thản nhiên nói một tiếng “Cám ơn.”

Vì thế tất cả đều vui vẻ, Trì Vị Phong càng uống rượu càng hăng, ngay từ đầu còn biết khống chế, về sau lại vui vẻ cầm cả chai tự rót cho mình.

Tả Thụy Nham muốn ngăn cản, dè lại chén rượu trong tay Trì Vị Phong nói,

“Cậu uống nhiều quá.”

“Không có việc gì, không có việc gì.”

Trì Vị Phong phồng chùng đã tự xem mình là đại hiệp giang hồ ngàn chén không say, tay vung vung chén rượu nói một câu đầy khí anh hùng.

Tả Thụy Nham rút cuộc phải rút tay về.

Trên bàn có rượu thời gian trôi qua đặc biệt nhanh, bữa cơm cứ như vậy kéo dài tới chạng vạng. Bên chân Trì Vị Phong lúc này đã chứa một đồng bình rượu, chân run rẩy bước đi, một cú đá lên sàn nhà.

Người tiếp đãi cũng đã uống say.

Hai mắt Trì Vị Phong mờ ảo như sương mù nhìn về phía Tả Thụy Nham, gianh hay tay ra bổ nhào vào trên người anh, ngây ngô cười nói:

“Chúng ta về nhà.”

Uống quá nhiều nên giọng đã có chút ngọng rồi.

Tả Thụy Nham trước mắt quan sát tư thế, muốn vòng qua dưới nách Trì Vị Phong để nâng cậu dậy, nhưng hai chân cậu lãi nhũn ra, không mặt dán trước ngực Tả Thụy Nham cứ như vậy trượt xuống.

Tả Thụy Nham nhanh tay lẹ mắt giữ chặt Trì Vị Phong, sau đó quyết định bế ngang cả người cậu ôm đi, cũng không quan tâm đến người tiếp đãi kia, xoay người trở về khách sạn.

Muốn nói đến trình độ uống rượu, Trì Vị Phong cũng không tệ lắm, cậu thuộc loại người nếu say thì sẽ trở thành người vui vẻ như lúc này đây. Sau khi uống say xong sẽ không vừa khóc hai nháo ba thất cổ, cũng sẽ không đỏ mặt tía tai gặp người liền chém. Bản thân Trì Vị Phong chỉ là tự một mình cười ngây ngô.

Cậu ôm cổ Tả Thụy Nham cứ ha ha bật cười, lúc ngồi trên xe taxi cũng không chịu buông tay ra.

Tả Thụy Nham đành phải cúi cúi người, để mặc Trì Vị Phong bám lấy cổ anh đu tới đu lui.

“Nóng quá!” Trì Vị Phong lẩm bẩm.

Kỳ thật thành thị trong lục địa có độ chênh lệch nhiệt độ trong ngày không lớn, hiện tại làm sao nóng được, chỉ là do Trì Vị Phong uống quá nhiều nên cơ thể bắt đầu nóng lên.

“Nóng chết rồi!” Cậu lớn tiếng hô lên, muốn đi ra mở cửa xe.

Tả Thụy Nham đè lại tay cậu, vì thế Trì Vị Phong đem lực chú ý lại quay lại trên người Tả Thụy Nham, ngốc nghếch cười hề hề ôm lấy cổ anh.

Trước ngực giống như mang theo một con gấu túi thật lớn, trước sự việc khó khăn như vậy mà gương mặt Tả Thụy Nham vẫn không biến đổi, chỉ nhanh nhẹn đè lại tay Trì Vị Phong đang múa may tùm lum, động tác kia nhanh gọn lẹ có thể so sánh với Đại thánh trộm đào a.

Qua biết bao nhiêu trắc trở, Tả Thụy Nham mới đem được Trì Vị Phong trở về khách sạn.

Vừa vào trong phòng, Trì Vị Phong vừa rồi còn như đồng bần nhào giờ lại đột nhiên hăng hái, cứ như đang nằm mơ ở trong tiệc khiêu vũ, còn kéo lấy tay Tả Thụy Nham

“Cùng nhau khiêu vũ a, cùng nhau khiêu vũ a, giảm béo a.”

Tả Thụy Nham hoàn toàn không có biện pháp ngăn cản, chỉ có thể đứng ở trên giường nỗ lực không để Trì Vị Phong té xuống giường.

Nhảy một trận, Trì Vị Phong lại cảm thấy nóng.

“Thực nóng...” Cậu nhìn về phía Tả Thụy Nham đang đỡ lấy mình, đột nhiên lộ ra nụ cười sáng lạn, “Chúng ta chơi thủy chiến nha?”

Cũng không đợi Tả Thụy Nham trả lời, cậu lập tức lôi kéo anh vọt vào phòng tắm, mở vòi hoa sen phun tung tóe khắp nơi, thẳng đến khi cả hai ướt nhẹp từ đầu tới chân. Tả Thụy Nham đem nhiệt độ chuyển sang nước ấm, kế tiếp chỉ có thể trơ mắt nhìn Trì Vị Phong càn quét cả phòng tắm.

Trước đó nói từ lượng của cậu tốt, thật sự là đã coi thường sức chiến đấu của Trì Vị Phong cậu rồi.

Chiến đấu hơn một giờ, năng lượng pin trong người cậu cuối cùng cũng cạn, cả người mềm yếu nằm úp trên người Tả Thụy Nham.

Toàn thân hai người đều toàn là nước, ngồi trên sàn nhà phòng tắm.

Trì Vị Phong cọ cọ lên ngực Tả Thụy Nham, mơ hồ ngậy ngô cười thì thào một câu,

“Ôm ấm ấm, tôi thích...”

Cậu lại dán sát trên người Tả Thụy Nham, lấy mặt cọ tới cọ lui, cuối cùng dừng lại ngay vị trí tim của đối phương, khuôn mặt theo hô hấp của Tả Thụy Nham mà nhấp nhô lên xuống.

“Tả tiên sinh, tim anh đập nhanh thật nha, đây là dấu hiệu chưa già đã yếu a...”

Sau đó cứ như vậy ôm thất lưng Tả Thụy Nham, ngủ quên cả trời đất.

Vứt lại sau lưng một đống hỗn độn như thiên cung vừa bị đại náo.

19. Chương 19

Những người uống say qua ngày hôm sau thường có những phản ứng khác nhau, có người sẽ vì sự điên rồ trước đó của mình mà đi tìm một cái hồ sâu hoặc chui xuống ống nước ngâm luôn cho rồi, còn có người lại quên sạch sành sanh, đem tất cả những hồi ức quảng cho đương sự kia nhớ một mình, còn bản thân thì vô tư giống như chuyện gì cũng chưa phát sinh.

Trì Vị Phong là một điển hình cho loại thứ hai.

Bất quá có một việc mà ai uống say cũng không thoát khỏi, đó chính là sáng hôm sau tỉnh dậy nhất định sẽ bị đau đầu.

Trì Vị Phong tất nhiên không hề may mắn thoát khỏi điều đó

Cậu xoa xoa thái dương đang đau kinh khủng ngồi dậy, ánh mắt trời lọt qua khe hở của bức màn cũng làm cậu cảm thấy thật chói mắt. Choáng váng hơn nửa phút mới có thể đem bộ não đã bị rượu ngâm thành tiêu bản hoạt động trở lại, cậu mới nhớ ra hiện tại mình đang đi công tác chứ không phải ở nhà.

Trì Vị Phong cúi đầu nhìn cả thân người khô mát, không hề có mùi rượu hay dấu vết nôn mửa, áo ngủ mặc lại rất chỉnh tề. Đoạn ký ức hôm qua hình như đã theo hơi rượu bốc hơi đi mất, cậu hoàn toàn không nhớ được tối hôm qua mình đã tắm rửa, thay đổi trang phục và lên giường ngủ bằng cách nào.

Không ngờ mình sau khi uống say vẫn còn khả năng kiểm chế tốt như vậy. Vậy mà Trì mẫu thân cả ngày mắng cậu nên ít uống rượu tránh ra ngoài gây phiền toái, thật sự là hiểu lầm cho người tốt a.

Trì Vị Phong gõ gõ đầu, lấy độc trị độc để cho cơn đau đầu bớt một chút, quay đầu thấy một bên giường có thứ gì nâng lên.

Một cái đầu đen tuyền nằm ở trên gối hướng về phía cậu.

Kỳ quái, Tả tiên sinh nhìn thế nào cũng như ông cụ non thân thể tốt luôn ngủ sớm dậy sớm, sao lại có thể dậy muộn hơn mình. Lòng hiếu kỳ của Trì Vị Phong nhất thời nổi lên quên luôn cả cơn đau đầu, rón ra rón rén bước về phía trước.

Sàn nhà của phòng khách sạn được lót bằng thảm lông thật dày, ngoài ra còn cung cấp thêm đôi dép khi đi sẽ không phát ra bất kỳ âm thanh nào.

Trì Vị Phong che miệng cười trộm, từ trong quần đặt trên ghế salon lấy ra điện thoại di động, sau đó chỉnh qua chế độ chụp hình.

Cứ như một tên trộm quần khăn đen che nửa mặt, cậu kiểng đầu ngón chân, thật cẩn thận vòng qua phía bên kia giường của Tả Thụy Nham.

Bên kia giường có một lối đi nhỏ sát tường, cũng không rộng lắm, cậu phải cố gắng lắm mới chen vào được.

Cho các bằng hữu khác đang coi trực tiếp hiện trường khuôn mặt Tả tiên sinh lúc ngủ.... Cậu nhếch môi, đem camera nhắm ngay hướng Tả Thụy Nham ấn nút chụp rồi nhanh chóng lưu lại.

Ảnh chụp này thật không tồi, gương mặt Tả Thụy Nham nhắm nghiền hai mắt tựa hồ không còn cứng nhắc nữa. Đôi môi nhàn nhạt, hơi hơi mở ra, hơi thở vững vàng mà yên ổn. Mái tóc không chải chuốt theo cái trán nghiêng xuống dưới, thoạt nhìn có cảm giác nếu sờ vào sẽ rất mềm mại.

Dùng cái máy ảnh cùi như vậy cũng chụp được một tấm ảnh đẹp như thế, cậu thật sự là thiên phú dị bẩm a. Vừa định phồng mũi, Trì Vị Phong đột nhiên cảm thấy trái tim đập nhanh một chút, gì đây? Uống rượu quá mức sao? Cậu ấn ấn ngực, bỏ đi động xuống, đi đến đối diện gương mặt của Tả Thụy Nham.

Có lẽ do màu sắc của di động không được rõ nét lắm, bây giờ nhìn lại cậu có thể thấy ở dưới khóe mắt lại có vết thâm quầng nhàn nhạt, bộ dạng thoạt nhìn thực mệt mỏi.

Tối hôm qua anh ta ngủ không ngon sao? Tả tiên sinh anh ngủ không quen giường ah? Trì Vị Phong vừa nghĩ vừa cúi người xuống, gương mặt ngày càng sát với mặt của Tả Thụy Nham. Mi mắt Tả Thụy Nham khẽ lay động, không biết đang nằm mơ thấy điều gì.

Mắt thấy mũi mình sắp đụng chóp mũi người kia, hơi thở của anh cũng nhẹ nhàng phả tới trên mặt mình, Tả Thụy Nham bỗng nhiên mở to hai mắt.

Mẹ a! Hai người cứ như vậy chóp mũi đụng chóp mũi, mắt to trừng mắt nhỏ. Trì Vị Phong sợ tới mức lập tức đứng thẳng lên, từng bước lui về sau.

Nhưng lối đi này vốn nhỏ xíu khiến cậu khó khăn lắm mới chen vào được, mới di chuyển được nửa bước gót chân đã đụng phải vách tường rồi.

Tả Thụy Nham giống như một chút cũng không có bị hù dọa việc vừa mở mắt liền bắt gặp một khuôn mặt phóng đại ngay trước mắt, bảo trì trạng thái không chút thay đổi ngồi dậy. Sau đó tầm mắt theo anh ngẩng đầu, đi từ chân Trì Vị Phong quét đến trên mặt cậu.

Trì Vị Phong cứng người không dám động, trên mặt phi thường dùng sức nặn ra chút tươi cười.

“Tả tiên sinh...”

Tả Thụy Nham không trả lời cậu mà nghiêng người qua, một tay ôm lấy thắt lưng cậu, sau đó cả nửa người trên đều dựa vào.

Chờ một chút, ấn nút tạm dừng trước mắt đã, tự hỏi có cần đi quảng bá hay không, loại tiến triển này thật là vượt ngoài mong đợi đi....

Trong đầu Trì Vị Phong còn chưa kịp phản ứng, suy nghĩ bắt đầu loạn thần bát táo, hô hồng hét hồng hét a.

Cánh tay Tả Thụy Nham vòng qua thắt lưng cậu thật chặt quyết không buông tay, đầu thì đặt trước ngực Trì Vị Phong.

Mới vừa rồi còn muốn sờ sờ mái tóc đen nhánh mềm mại này một chút, hiện tại gần sát ngay tay thì một chút cũng không dám động. Trì Vị Phong cắn cắn môi, dùng hết sức lực mở miệng

“Tả.... Tả tiên sinh....”

Tả Thụy Nham không trả lời, cũng không động đậy.

Cứ duy trì nguyên trạng như vậy qua ba phút, Trì Vị Phong đột nhiên phản ứng lại, uy anh sẽ không phải đang ngủ lại còn đem tôi trở thành cây đại thụ mà ôm đó chứ, con gấu Koala Úc này!

Đầu tiên cần giải quyết vấn đề khó khăn trước mắt.

Cậu đương nhiên không thể cường bạo kéo tay Tả Thụy Nham ra, như vậy nhất định sẽ làm anh tỉnh dậy. Nếu loại tình trạng này bị Tả Thụy Nham phát hiện nhất định sẽ game over, đây cũng không phải là đang luyện siêu cấp Mario, cậu cũng không có cái mạng thứ hai để chơi lại a.

Đầu tiên phải di chuyển một chút, làm cho anh ta tự nhiên buông tay ra. Vì thế Trì Vị Phong giống như con cua nhích nhích từ từ theo chiều ngang.

Từng chút từng chút, từng chút lại từng chút, nhưng mà Tả Thụy Nham ôm thật sự rất chặt.

A, đáng giận, nhịn không được phải mạnh tay, nếu anh không buông tay tôi sẽ gõ lên đầu anh bây giờ a, mặc kệ chuyện phải bảo vệ động vật quý hiếm đi chẳng nữa! Trì Vị Phong có điểm hấp tấp, cậu bước từng bước lớn hơn.

Lặp lại một lần nữa, nơi này cực kỳ nhỏ hẹp, cậu cứ đi như vậy, không cẩn thận đạp lên đôi dép lê vốn không vừa chân, thế là lập tức vấp ngã.

Cả người thẳng đơ ngã nhào về phía trước.

Tả Thụy Nham vẫn còn đang ôm Trì Vị Phong, cũng theo đà ngã ra phía sau, vì thế cả hai người cùng nhau quăng trở lại trên giường.

Trì Vị Phong đập một cái thật mạnh lên người Tả Thụy Nham.

Xong đời, tình huống này ngay cả con đa đa ngủ trong hốc cay cũng phải tỉnh, huống chi người trước mắt không phải loại động vật ngoan ngoãn đáng yêu kia, anh ta nhất định sẽ bày ra cả hàm răng sắt nhọn sáng loáng với mình a!

Trong lúc Trì Vị Phong thống khổ vô cùng hận, Tả Thụy Nham chậm rãi mở mắt.

Anh tựa hồ chưa thực sự tỉnh táo, không hiểu vật nặng đang đè trên người mình là gì. Vì thế buông tay chuyển sang sờ sờ trên lưng Trì Vị Phong.

Trì Vị Phong có một trăm cái túi mật cũng không dám buông Tả Thụy Nham mà đứng lên.

Tả Thụy Nham đụng đến vai Trì Vị Phong, sau đó là đầu, ở trên tóc của cậu xoa nhẹ vài cái, tựa hồ muốn xác định đây rốt cuộc là một con người.

Anh hơi ngẩng đầu lên, nhìn thấy trước ngực xuất hiện một gương mặt đang khóc không ra nước mắt

“Tiểu Phong?”

“Ha ha ha... Tả tiên sinh... Buổi sáng tốt lành a...”

Diêm Vương lão gia a, trong sổ sinh tử của lão vận mệnh Trì Vị Phong đây chỉ thọ ngắn ngủi hai mươi sáu năm hay sao, vậy phiền ngài kiếp sau cho ta đầu thai vào một gia đình phú quý, có như thế chết cũng không tiếc.

Tả Thụy Nham không nói gì thêm, cứ như vậy nằm, đồng thời rất tự nhiên trả lời,

” Buổi sáng tốt lành.” Sau đó buông tay ra để Trì Vị Phong đứng lên, mình cũng rời giường.

Trì Vị Phong nhất lại được cái mạng nhỏ, ần ần ngực hít sâu một hơi. Trên người vẫn còn lưu giữ hơi ấm từ Tả Thụy Nham, tuy nói rằng đã trải qua một vòng sinh tử kinh hồn, nhưng cậu thực ra không hề chán ghét.

Thời gian Trì Vị Phong đang đứng đó ngây ngốc, Tả Thụy Nham nhanh chóng mặc quần áo, đi vào phòng vệ sinh.

Trì Vị Phong quay đầu lại nhìn nhìn kia cửa phòng vệ sinh, trong đầu giống như mơ mơ hồ hồ nhớ ra điều gì đó.

Cậu đi về phía cửa gõ gõ, cao giọng hỏi

“Tả tiên sinh, ngày hôm qua có phải anh chiếu cố tôi hay không a?”

Tiếng nước chảy rào rào ở bên trong ngừng lại, cánh cửa mở ra.

Tả Thụy Nham xuất hiện trước mặt cậu với cái đầu đang ướt sũng.

Đúng là một bức tranh mỹ nam đang tắm a~. Trì Vị Phong cảm thán một chút, lại cảm thấy hình như đây không phải là lần đầu tiên chứng kiến.

Tả Thụy Nham không để ý từng giọt nước đang chảy dọc hai bên má, thẳng thắn trả lời vấn đề của Trì Vị Phong.

“Đúng.”

“Oh, tôi đây có phải là nháo lắm không?”

Nhìn anh mệt như vậy, phỏng chừng là do tôi gây sức ép không ít a. Điểm ấy thiết nghĩ Trì Vị Phong phải tự mình biết đi.

“Không có.” Tả Thụy Nham nói, “Cậu không nhúc nhích.”

“Oh.” Không quậy phá là tốt rồi, Trì Vị Phong yên lòng, giúp Tả Thụy Nham đóng cửa,

“Anh cứ tiếp tục, cứ tiếp tục.”

Sau đó cậu vui tươi hơn hớn chạy đi thay quần áo.

20. Chương 20

Thứ tốt là do hiếm lạ mới quý giá, thứ thường thấy sẽ bị giảm giá trị.

Cho nên lúc Trì Vị Phong mới dụi dụi mắt thức dậy đã nhìn thấy Tả Thụy Nham áo mũ chỉnh tề ngồi trên ghế sofa, mặc dù đã dự liệu trước nhưng cũng không tránh có chút tiếc nuối.

Ai, mỹ nhân ngủ không được nhìn thấy nhiều lần, cậu đã bí mật đặt tấm ảnh chụp kia làm màn hình nền, thỉnh thoảng có thể lấy ra xem lại.

Trì Vị Phong cười khúc khích đứng lên.

Trước đây chỉ bởi vì cậu tự đi tìm phiền toái nên gặp phải đại hỗn loạn, dù sao cũng chỉ như đoá hoa quỳnh, nở xong rồi lại đợi chờ sang năm sau. Tả tiên sinh đã nhanh chóng khôi phục lại cuộc sống của ông cụ non là ngủ sớm và dậy sớm, nhưng mà cậu coi như cũng đã có lời rồi.

Tả Thụy Nham vốn đang cúi đầu đọc sách, nghe thấy tiếng cậu động, đứng dậy rót một chén nước tới:

“Cám ơn.”

Trì Vị Phong giống như con chuột chiếm giữ hạt thóc, hai tay cầm ly nước thủy tinh, răng nanh gặm trên mép ly, hàm hồ nói cảm ơn.

Tả Thụy Nham không trả lời, mà là duỗi thẳng cánh tay, đem cái đồng hồ sáng loáng trên cổ tay tới trước mắt Trì Vị Phong.

Anh là đang khoe của hay sao, bọn trẻ các người gần đây xem phải cái gì trên mạng mà cá tính ngày càng bóp méo thế, có biết như vậy sẽ khiến người ta thật thương tâm không a.

Trì Vị Phong nhìn đồng hồ, lại chuyển tròng mắt nhìn Tả Thụy Nham

“Tám giờ rưỡi.” Tả Thụy Nham nói.

Hóa ra là ghét bỏ tôi chậm chạp, sao anh không gọi tôi dậy sớm một chút, cư nhiên lại dùng chiêu này, anh thấy trẻ nhỏ làm lỗi cũng không ngăn cản, thật giống như mấy bậc phụ huynh nhần tâm! Trì Vị Phong để ly nước lên cái tủ cạnh đầu giường, ôm quần áo, chân trần chạy vọt vào phòng tắm.

Tiếng nước ào ào phát ra, Trì Vị Phong mở cửa bước ra đã trở thành người có dáng vẻ thành thực hơn.

Tả Thụy Nham vừa lòng gật đầu, sau khi chuẩn bị xong, hai người đi ra ngoài.

Kỳ thật hôm nay đã là dậy sớm hơn rất nhiều so với ngày thứ hai rồi.

Buổi sáng hôm đó hơn 10 giờ người phụ trách đón tiếp mới gọi điện thoại tới. Vị tiên sinh xui xẻo này cùng Trì Vị Phong xưng huynh gọi đệ, uống rượu ly to ăn thịt miếng lớn, kết quả dĩ nhiên là sau đó nằm một chỗ, còn bị hai người kia không quan tâm vứt bỏ lại ở nhà hàng. Sáng sớm chịu đựng đau đầu như búa bổ, nằm ở trên giường ra sức giãy dụa muốn ngồi dậy đều không được, kết quả là đến muộn.

Anh ta đập đầu vào tay lái, gương mặt xanh mét. Cẩn cứ vào kinh nghiệm quá khứ tổng kết được, Tả Thụy Nham là người luôn dậy sớm, hiện tại mình lại dậy trễ như vậy....

Xong rồi.

Trong lòng vừa nghĩ đến chuyện phạm tội đã có điểm run run, anh ta ngay cả điện thoại cũng không dám gọi, mà là nhờ nhân viên tiếp tân của khách sạn báo giúp một tiếng, sau đó mình thì bỏ chạy vào trong xe.

Thật không ngờ rằng hai vị ở trên lầu chỉ vừa mới chuẩn bị xong bước vào thang máy.

Trì Vị Phong mới sáng sớm chỉ vì tự chuốc lấy tai họa mà phải chịu trận kinh hách thật lớn, ở trong thang máy rốt cuộc cũng ổn định lại, đau đầu vì say rượu lại nổi lên như xuân phong.

“Ồ, đau quá...”

Cậu đem phía sau ót dựa vào tấm kính bên trong thang máy, muốn dùng nhiệt độ mát mẻ của nó giảm đau một chút, những chuyện khác tạm thời cứ vứt qua một bên đi.

Tả Thụy Nham nhìn một hồi, hai ngón trở hai tay vương tới đặt lên huyệt thái dương của Trì Vị Phong “Xoa một chút.”

Hơi lạnh từ đầu ngón tay truyền đến, giống như máy hút bụi hút đi toàn bộ đau đớn. Đây so với cái loại lấy đầu cướp đất giết địch, quân ta một ngàn chết hết tám trăm hữu hiệu hơn nhiều.

Trì Vị Phong ngửa đầu hưởng thụ sự phục vụ của Tả Thụy Nham, miệng còn cần nhằn nguyên rửa người khác

“Vương bát dẫn chết tiệt, lần sau ai còn dám chuốc rượu tôi thì tôi sẽ đem người cạo da lột lông nấu chín bọn người, sau đó đem đi ngâm rượu thuốc để uống hết a.”

“... Uh.” Tả Thụy Nham lên tiếng, lại nghiêm túc cẩn thận nhắc nhở tội lỗi Trì Vị Phong ngày hôm qua, “Tôi đã bảo cậu đừng uống.”

Tả tiên sinh, tôi thật sự là nhìn lầm anh, rốt cuộc ai đã giáo dục anh thành cái dạng hiện tại này, thấy bộ dạng thương tâm của người ta lại còn đá tôi xuống giếng a!

Tròng mắt Trì Vị Phong vừa chuyển, con mắt như chỉ còn tròng trắng nhìn anh. Ở chung với nhau như vậy, cậu cảm giác Tả tiên sinh một chút cũng không giống với ấn tượng ban đầu của mình.

Giờ phút này nhân viên tiếp đãi đang ngồi trong xe lăm bằm lăm bằm. Anh ta vẫn còn chần nản, khóe mắt vẫn luôn chú ý tới cửa khách sạn, một lúc sau liền phát hiện hai người kia đã đi ra.

Rõ ràng là thấy được tiểu người hầu sắc mặt thật khó coi, không chừng so với mình chẳng kém là bao. Nhưng mà vị kia đâu có uống rượu, sao bộ dáng cũng không tốt mấy a. Tuy rằng tiên sinh tiếp đãi không phát hiện ra được gì từ gương mặt của Tả Thụy Nham, nhưng mà gương mặt anh hôm qua so với trước kia quả thật là ôn nhu hơn rất nhiều. Anh ta vừa mới cảm thấy may mắn một chút, tại sao bây giờ lại trở về nguyên dạng rồi?

Không đúng, hình như còn kinh khủng hơn a.

Người tiếp đãi quan sát cẩn thận, nghĩ đến mức ngay cả cơn đau đầu cũng bị áp chế.

Anh ta nhanh chóng xuống xe, chạy đến trước mặt Tả Thụy Nham và Trì Vị Phong

“Tả tiên sinh, Trì tiên sinh, buổi sáng tốt lành.”

Tả Thụy Nham giữ im lặng quét mắt nhìn anh ta một cái.

Người tiếp đãi trong nháy mắt hóa đá tại chỗ. Chỉ trong chốc lát, Tả Thụy Nham và Trì Vị Phong đã đi tới trước xe.

Người tiếp đãi lập tức chấn chỉnh là tinh thần, chạy tới giúp hai người mở cửa phía sau xe, còn mình thì ngồi vào vị trí lái.

Lộ trình ngày hôm nay là đi đến trung tâm công ty trực thuộc xem xét tình hình các sản phẩm, nhưng Tả Thụy Nham vừa ngồi xuống đã mở miệng

“Đi mua thuốc giải rượu.”

Người tiếp đãi cũng không phải là người ảo tưởng nghĩ rằng Tả Thụy Nham mua cho mình, tuyệt đối là vì người hầu nhỏ kia a. Suy nghĩ một hồi, anh ta cảm thấy mình thực đáng thương, nhưng mà ai bảo anh ngay cả vị trí trợ lý cũng không lấy được thì đành phải chịu số phận bất hạnh này thôi, vì thế đành tuân lệnh mà đi.

Sau khi uống thuốc xong thì đi thẳng tới công ty, đã tiêu tốn rất nhiều thời gian nên cả ba người cũng không dám chậm trễ nữa.

Kỳ thật đi công tác lần này Trì Vị Phong không có việc gì để làm. Chỉ duy nhất một mình Tả Thụy Nham đã đủ giữ vai trò quan ải vững chắc so với vạn người, vừa bước vào công ty đều làm tất cả mọi người trên dưới run rẩy không thôi.

Đơn giản mà nói, Trì Vị Phong chính là ăn không ngồi rồi, nhiều nhất chỉ là đi bộ một chút. Một khi đã như vậy, tại sao lại bảo mình tới đây? Trì Vị Phong vừa nhàn nhã uống tách trà trong tay, vừa nhìn Tả Thụy Nham lãnh đạo mọi người sứt đầu mẻ đầu trăn trở xử lý thủ tục làm hợp đồng công việc tiếp theo.

Nhìn sơ qua không có việc gì, vì thế cậu bắt đầu kiếm việc để làm.

Trì Vị Phong chống cằm quan sát Tả Thụy Nham, có lẽ sau năm ngày này cậu có thể viết nhật ký quan sát Tả tiên sinh, cam đoan sẽ bán chạy trong và ngoài nước, lượng tiêu thụ có thể điều kiện thậm chí vượt qua cả Slam Dunk của Inoue và Harry Potter của Rowling. Tuy rằng Trì Vị Phong luôn luôn tự phụ vô cùng, tự nhận trong thiên địa nhân gian này mình là anh chàng đẹp trai có một không hai, ngay cả ngoài vũ trụ cũng tìm không ra ai như cậu, thường ngày luôn đứng trước gương nhìn trái nhìn phải tự ki tự sướng, nhưng đối mặt với Tả Thụy Nham, cậu thường nhìn để mức thất thần.

Người đẹp trai quả thực rất đáng ghét a!

Tả Thụy Nham bị Trì Vị Phong nhìn chăm chú suốt hai ngày, ánh mắt ban đầu từ tinh khiết thưởng thức càng về sau càng phát ra oán niệm.

Đi công tác tức là chạy tới chỗ lấy hàng xong lại chạy về xưởng, kỳ thật tất cả mọi người đều mệt chết đi.

Tuy rằng Trì Vị Phong chỉ là do đi bộ mà mệt thôi.

Buổi tối, Tả Thụy Nham sau khi tắm rửa ngồi ở đầu giường. Khách sạn không cung cấp máy sấy tóc, chỉ có thể dùng khăn lau rồi lại lâu để cho khô thôi. Trì Vị Phong ôm quần áo lười nhác bước vào phòng tắm. Cậu thích nhường Tả Thụy Nham tắm trước, dùng phương ngôn của nhà cậu mà nói, thì thủ vĩ* của Tả tiên sinh tốt lắm, tắm rửa xong còn đem sàn nhà lau một lần có thể hạn chế nguy cơ bị trượt chân té, Trì Vị Phong thường xuyên bị Trì mẫu thân nói cái đuôi của cậu đặt trên cửa mất rồi.

Tả tiên sinh, cái đuôi của anh thật tốt, good job! Trong lòng khen ngợi một chút, cậu nhanh chóng hoàn thành công cuộc chiến đấu tắm rửa của mình.

Lúc đi ra Tả Thụy Nham vẫn còn đang xem tài liệu, trên trán vẫn còn vài sợi tóc ướt rũ xuống, anh thỉnh thoảng phải lấy tay để hất lên. Sự việc đại khái vẫn là có chút khó có thể xử lý, buổi tối anh cũng không được thả lỏng.

Nhưng mà anh ta có bao giờ thả lỏng sao? Trì Vị Phong phát phát tay đuối đi ý nghĩ nhàm chán trong đầu, đảo tròn mắt một vòng, thêm ý tưởng ngu ngốc khác lại xuất hiện.

Trì Vị Phong cười hì hì đi đến “Tả tiên sinh, tôi giúp anh lau tóc nha.”

Tả Thụy Nham buông tài liệu, im lặng nhìn cậu một hồi, “Được.”

Hắc hắc, ai bảo mỹ nam anh phạm quy, tự tiện sử dụng mỹ nhân kể như vậy, đợi đại gia tôi tới hảo hảo tiếp đón anh nga. Trì Vị Phong nhếch miệng, vui vẻ cầm khăn lông kho tới trước mặt Tả Thụy Nham, trên đầu anh thô lỗ dùng sức lau lại lau.

Trì Vị Phong một chút cũng không thêm nương tay, Tả Thụy Nham bị cậu làm cho hết nghiêng đông lại nghiêng tây, sau ót còn bị chà sát hết sức, khăn mặt che mắt chỉ chừa lại cái mũi để hít không khí, thật sự chịu không nổi dày vò phải hừ một tiếng.

Trì Vị Phong nghe được rõ ràng, cười đắc ý khoe cả hàm răng, đôi mắt híp lại,

“Làm sao vậy? Tả tiên sinh, không thoải mái sao?”

“Không có.” Tả Thụy Nham bị che mặt, ngữ khí trả lời vẫn bình tĩnh nhưng đã có điểm ồm ồm.

Trì Vị Phong chơi cho đã mới chịu buông tay ra, đem khăn lông nhét vào trong tay Tả Thụy Nham,

“Có qua có lại mới toại lòng nhau, đến phiên anh giúp tôi lau.”

Trên thế giới này chắc là sẽ không có ai ăn cơm mà không trả tiền, cho dù là cơm người ta đổ vào trong miệng cũng vậy, hay là cơm có hạ độc đi chăng nữa bạn vẫn phải trả tiền a.

Tả Thụy Nham hình như đồng ý với quan điểm công bằng này của Trì Vị Phong, đứng dậy đi vào phòng vệ sinh đổi lấy một cái khăn lông khô khác giúp cậu lau đầu.

Độc tác của anh với trò đùa dai của người nào đó hoàn toàn bất đồng, một tay đỡ lấy đầu Trì Vị Phong, một tay chậm rãi lau tới lau lui.

Giống như một tiểu miêu được vuốt ve bộ lông, Trì Vị Phong mãn nguyện ngồi yên.

Cậu ngồi xếp bằng trước mặt Tả Thụy Nham, đầu càng lúc càng nặng trĩu, dứt khoát ngã đầu ra phía sau, đem cả đầu dựa vào trên tay Tả Thụy Nham.

“Tả tiên sinh, tôi mệt rồi, anh cứ tiếp tục nha.” Sau đó lách mình qua, nằm úp sấp trên đùi Tả Thụy Nham mà đi gặp Chu công.

Xem ra vẫn là một ngày tốt đẹp bình thản như trước.

21. Chương 21

Gần mực thì đen, gần đèn thì sáng, cùng ngủ với người hay dậy sớm, bản thân cũng sẽ tự mình dậy sớm theo.

Trì Vị Phong cả đêm ngủ ngon một giấc thẳng đến khi mặt trời ló dạng, mơ màng mở mắt, quơ tay lấy di động đặt trên đầu giường nhìn giờ, xem ra mới hơn bảy giờ thôi. Cậu là đang đường đường chính chính nằm trên giường mình, xem ra tối qua là Tả Thụy Nham đã bế cậu qua.

Sáng sớm chim chóc có côn trùng ăn, còn con người thì sao a? Có lẽ sẽ được chứng kiến một bí mật nào đó.

Trì Vị Phong ngáp một cái, mắt nửa nhắm nửa mở, một tay gãi gãi bụng bước vào phòng vệ sinh.

Mới vừa mở cửa đã chứng kiến một người đang trước cái gương to dùng.

Tả tiên sinh trong áo somi cavat chỉnh tề, bản thân không chút nhúc nhích nhìn hình ảnh mình đối diện trong gương.

Tả tiên sinh, anh đã đẹp trai lắm rồi, sáng sớm còn phải đứng trước gương tự kỷ sao....

Tuy rằng cậu hiện tại tràn ngập lòng oán hận, nhưng sau này sẽ có một ngày khi nhớ lại, cậu sẽ phát hiện có lẽ chính mình từ ban đầu đã luôn bị sự đẹp trai của Tả Thụy Nham lôi cuốn.

Trì Vị Phong bĩu môi,

“Tả tiên sinh, anh là đang làm gì a?” Vừa nói còn vừa ngáp thêm một cái.

Tả Thụy Nham quay đầu lại nhìn Trì Vị Phong, thuận tay giúp cậu đem áo ngủ đang bị cuốn lên tận bụng kéo xuống, sau đó nói,

“Bài tập sáng sớm.”

“Ách?” Soi gương sao? Có loại bài tập này sao? “Để làm chi a?”

Tả Thụy Nham thật sâu sắc liếc mắt nhìn Trì Vị Phong một cái, thời gian dừng lại còn lâu hơn những lần trước.

Trì Vị Phong bị nhìn đến mức khấn trương lên, sao lại thế này, sẽ không lại liên quan tới tôi chứ, mau nói cho tôi biết đây là do tôi tự ảo tưởng thôi đi a.

Tả Thụy Nham nói ra đáp án,

“Luyện tập mỉm cười.”

Ông trời ơi, chuyện này tôi đã quên rồi, Tả tiên sinh sao lại còn nhớ rõ a. Tất cả đều là lỗi của tôi, họa cũng là do tôi gây ra, là tôi khiến anh nhớ mãi không quên, là tôi làm tổn thương đến nỗi đau thâm kín của anh a~....

Cho dù trong lòng đã tự dập đầu giải thích một trăm lần, nhưng những lời nói vô vị trước kia cũng đã thành sự thật.

“Nga nga, như vậy a...” Trì Vị Phong ngoài cười nhưng trong không cười nói, “Thành công không?”

Vì thế gương mặt Tả Thụy Nham đi tới phóng đại trước mặt cậu, thân thể Trì Vị Phong không khỏi co rút lại, bước chân lùi về đụng phải cánh cửa sau lưng..

“Thành quả.” Tả Thụy Nham chỉ đầu ngón tay về phía khóe miệng của mình.

Đây là cái gì, cái này gọi là cười sao, rõ ràng là một đường thẳng tắp mà, chẳng lẽ bảo tôi dùng kính hiển vi để soi hay sao a? Không được không được, nếu người ta đã có tâm muốn khôi phục dây thàn kinh trên mặt trở lại bình thường, mình tuyệt đối không thể gây đả kích thêm cho anh ta.

Dựa vào chút lương tâm còn sót lại, Trì Vị Phong dùng sức gật đầu như chày giã tỏi:

“A~, đúng vậy, đúng vậy, đúng vậy, thực sự thành công a. Không ngừng cố gắng đi nha Tả tiên sinh ha ha ha.”

“Uh.” Tả Thụy Nham được cổ vũ, thân thể đứng thẳng đi ra toilet, “Phòng tắm cho cậu dùng.”

“Nga nga nga cảm ơn cảm ơn.” Trì Vị Phong lộ ra nụ cười ngọt ngào tiếp tục gật đầu.

Tiếng cửa đóng lại, Trì Vị Phong lập tức suy sụp. Mẹ ơi, đời này con chỉ làm toàn chuyện xấu, có phải hay không kiếp sau sẽ bị đầu thai làm heo?

Vài ngày sau, chuyện ở đây đại khái đã được giải quyết gần xong, phần việc còn lại giao cho nhân viên của công ty tự làm cũng không có vấn đề. Vé máy bay hai người đặt mua cất cánh vào thứ bảy, vì thế buổi chiều thứ sáu khó tránh phải tiệc tùng một chút.

Tuy rằng cùng Tả Thụy Nham dự tiệc một chút cũng không đáng chờ mong, nhưng hiện tại vẫn còn đang trong giờ làm việc không được uống rượu. vì thế vẫn là đi đến quán ăn.

Rượu tất nhiên là không tránh khỏi. Nếu có người bởi vì say rượu đau đầu mà thề sẽ không bao giờ... uống nữa, đó nhất định là nói dối, bằng không tất cả các quán rượu đã sớm đóng cửa rồi.

Vết sẹo của Trì Vị Phong đã lành nên không còn đau, trong lòng đầy vui mừng đón nhận chén rượu người khác đưa tới.

Lãnh đạo của công ty trực thuộc dù sao cũng đã ở trên thương trường nhiều năm, dĩ nhiên sẽ biết nên lấy lòng người nào, Tả Thụy Nham tuyệt đối không thể giấu mặt được a, anh ta ngay cả cái ly cũng để úp ngược lại, vì thế đem hảo lực ngắm thẳng vào người Trì Vị Phong.

Ai ngờ được ly rượu vừa mới được đặt vào trong tay Trì Vị Phong, một đôi đĩa từ trên trời rơi xuống, nhanh chóng kẹp lấy thành ly.

Cánh tay của Trì Vị Phong và vị lãnh đạo công ty đều đột ngột dừng lại giữa không trung, mọi âm thanh trên bàn đều ngừng lại, một mảnh im ắng bao trùm.

Chỉ thấy Tả Thụy Nham chậm rãi thu đĩa, đứng dậy tiếp nhận ly rượu kia, ngửa đầu một hơi cạn sạch.

Trì Vị Phong cảm thấy sợ ngây người, thân thể giống như máy móc thiếu dầu mỡ tạm ngừng hoạt động ở đây, đầu theo cổ quay vòng lại.

Nhớ ngày đó Trì phụ thân mời anh ta uống rượu, anh ta đều kiên quyết từ chối, như thế nào hôm nay lại rộng rãi vậy? Hiện tại mới nhớ đến một chút lễ nghi trên bàn rượu có phải là quá muộn rồi không a.....

“Tả tiên sinh, anh muốn uống rượu sao?” Trì Vị Phong thật sự không dám tự tiện đoán bừa thánh ý.

Chỉ thấy Tả Thụy Nham gật gật đầu, “Tôi uống, cậu không cần.”

Chúng ta hai người cùng uống thì có mâu thuẫn gì đâu, với lại cũng đâu có giấy tờ nào quy định việc người này làm người kia không được làm.....

“Nhưng mà...” Trì Vị Phong còn muốn chống đối một chút, bị ánh mắt Tả Thụy Nham quét tới, lập tức câm miệng.

Được rồi, ăn cơm ăn cơm, uống trà uống trà. Dù sao cũng không tệ a.

Trì Vị Phong khóa miệng ngồi yên, gắp một miếng xương sườn hun hăng cắn xuống.

Nhân vật tối quan trọng đồng ý uống rượu, tình huống này không thể nào tốt hơn, tiên sinh lãnh đạo lập tức đem chai rượu đổi hướng tấn công sang Tả Thụy Nham.

Nhóm đồng chí vì một tương lai tươi sáng cũng bắt đầu nổ súng.

Buổi tối như bình thường cũng đã tới.

Những chai rượu chất đầy dưới gầm bàn, số lượng có thể xây thành cả một cái tháp, trên bàn thì xác chết la liệt, vô cùng thê thảm.

Chỉ có Trì Vị Phong – cả người một giọt rượu cũng không dính vào, cùng với Tả Thụy Nham ngồi vững như núi Thái Sơn, thân thể thẳng挺 sừng sững không ngã, mặt không chút đổi sắc.

Oa, Tả tiên sinh anh quả thực là chân nhân bất lộ tướng, lộ tướng phi chân nhân lại chính là thùng rượu lớn nha.

Nhưng mà...

“Tả tiên sinh, vì sao lần trước ở nhà tôi anh lại không uống rượu vậy?”

Tả Thụy Nham lắc lắc đầu, “Sợ say.”

Anh sao lại sợ say được, loại rượu nếp nhà tôi đối với anh còn không phải như các đại tỷ ăn một hơi hết sạch một cái bánh kem socola a~.

“Tôi đi toilet.” Tả Thụy Nham đứng lên, thân vẫn thẳng tiêu sái rời đi.

Trì Vị Phong cầm lấy túi xách của cả hai, chờ Tả Thụy Nham trở về, hai người liền cứ thế trở về khách sạn.

Đồng thi thể kia thế nào cũng có người xử lý, bọn họ không cần rảnh rỗi nhiều chuyện.

Lúc đi có người trong công ty tới đón, hiện tại đám gia hỏa kia đã nằm xụi lơ hết, hai người chỉ có thể tự giải quyết về vấn đề giao thông thôi.

Trì Vị Phong chạy đến ven đường tính kêu một chiếc taxi, Tả Thụy Nham lại ngăn cản,

“Đi bộ về.”

“Được rồi.”

Ổ trong phòng kín đầy mùi rượu và thuốc lá đã hơn nửa ngày rồi, quả thật cũng nên hít thở một chút không khí trong lành.

Hai người cứ như vậy chậm chậm đi dọc trên vỉa hè.

Mặc dù ban ngày mặc áo tay ngắn là không thành vấn đề, nhưng về đêm độ ẩm bắt đầu giảm dần. Cũng may Trì Vị Phong mới vừa ngồi ăn uống no nê nên nhất thời cũng không cảm thấy lạnh.

Cũng giống như những lần tản bộ tại tiểu khu gần nhà cậu, hiện tại bọn họ cũng chậm rãi im lặng dạo bước.

Im lặng cũng có thể làm cho người ta ngại ngùng trầm mặc.

Đối với Trì Vị Phong mà nói, cùng với người khác đi bộ trên đường mà không nói được một lời nhất định là khó khăn muốn chết, nhưng nếu người bên cạnh là Tả Thụy Nham thì đó là việc đương nhiên.

Đường về khách sạn có chút xa, lúc đang đi trên đường, không trung lại vang lên tiếng sấm rền.

Trì Vị Phong dừng bước nhìn không trung đen như mực.

Sẽ không xui xẻo như vậy đi? Dự báo thời tiết quả nhiên chỉ đúng được có ba ngày. Lúc ở nhà cậu đã xem dự báo thời tiết, còn nghĩ trời sẽ nắng tới lúc về.

“Trời sắp mưa.”

Lời Tả Thụy Nham chưa dứt, từng hạt mưa to như hạt đậu bắt đầu rơi xuống lộp bộp.

Đây sẽ là một trận mưa to đấy.

22. Chương 22

trở tay không kịp.

Các học sinh nữ đều có một chiếc ô xếp nhẹ nhàng trong túi để phòng ngừa nguy cơ, nhưng hai lão gia này làm sao có thể mang theo cái thứ đó được. Ngay cả trên đường cũng không tìm thấy mặt tiền cửa hàng nào để trú mưa, cũng may phía trước cách đó không xa còn có một trạm dừng xe bus.

“Tả tiên sinh, qua bên kia tránh một chút đi.”

Trì Vị Phong đem hai cánh tay che trên đỉnh đầu một cách phí công, mưa tạt vào mặt khiến cho cậu mở mắt thực khó khăn.

Chính là Tả Thụy Nham không chịu đuổi theo, ngược lại tiếp tục không nhanh không chậm tiêu sái đi trong mưa to.

“Tả tiên sinh, anh làm gì thế?” Trì Vị Phong chạy vài bước rồi quay lại đầu, nhảy đến trước mặt Tả Thụy Nham, “Chạy mau a, một hồi nữa sẽ ướt hết đó.”

Tóc Tả Thụy Nham bị nước mưa thấm ướt từ từ rũ xuống, bộ dáng chật vật không chịu nổi, nhưng mà anh ta lại đơn giản nghiêng đầu một chút.

“Dưới mưa nên đi chậm.”

Đi chậm cái đầu anh! A nhìn không được thật muốn mắng những lời thô tục. Trì Vị Phong một phen túm lấy tay Tả Thụy Nham.

“Đi nhanh đi.”

Cậu cố gắng dùng sức kéo tên gia hão không có não này chạy đến đứng trong trạm xe bus.

Vỗ vỗ bọt trên người đi, Trì Vị Phong vừa quay đầu lại thì phát hiện Tả Thụy Nham đang đứng im lặng, trên mặt từng giọt nước mưa ngưng tụ đang tí tách tí tách rơi xuống.

Trì Vị Phong cảm thấy có điểm gì đó là lạ, nương theo ánh đèn mờ mờ tiến gần hơn quan sát, khuôn mặt đơ không chút biểu tình của Tả Thụy Nham sao bây giờ lại có chút ngẩn ngơ a.

“Tả tiên sinh, anh không phải là say rượu rồi chứ?”

“Không có.” Tả Thụy Nham trả lời.

Trên thế gian này không kẻ say nào thừa nhận mình say cả.... Nhưng ngoại trừ điểm chung này, về mặt Tả Thụy Nham tuy có chút ngẩn ngơ nhưng cơ hồ không có gì thay đổi. Thỉnh anh có thể xuất ra một chút biểu hiện của người say hay không, vì cái gì vẫn như vậy a....

Trì Vị Phong rất nhanh sẽ hối hận vì đã sinh ra cái suy nghĩ này, nhưng hiện tại thì không ai biết được, dù sao chẳng ai có năng lực đoán trước tương lai cả.

Cậu giơ tay lên giúp Tả Thụy Nham lau đi bọt nước dính trên mặt.

“Lau đi thôi, bằng không sẽ bị cảm lạnh.”

“Tay cậu lạnh.”

Tả Thụy Nham như đang chu du vào chốn thần tiên đột nhiên tỉnh lại, chụp lấy cánh tay trên mặt mình.

“Không có biện pháp, đột nhiên trời mưa thôi.”

Hiện tại ngẫm lại, đáng lẽ ra cậu nên nghe lời anh đem theo áo khoác a, người ta dù sao cũng đã có kinh nghiệm tới nơi này nhiều lần, thật sự không nghe lời người già thì sẽ chịu thiệt mà, a , không đúng, Tả tiên sinh không phải người già nha.

Trì Vị Phong muốn rút tay về, “Được rồi, để tay trong túi quần một chút sẽ ấm lại.”

Nhưng Tả Thụy Nham nắm thật sự rất chặt, Trì Vị Phong không rút lại được, cậu kỳ quái nhìn Tả Thụy Nham.

Tả Thụy Nham chính là im lặng nhìn cậu, sau một lát nói,

“Ý kiến hay.”

Loại kiến thức đơn giản này mà cũng phải suy nghĩ lâu như vậy, mạch máu não của anh bị cùn làm cho tắc nghẽn hết rồi ư, nếu đã biết thì nhanh chóng buông tay ra a.

Trì Vị Phong lại kéo kéo cổ tay, thế nhưng cổ tay vẫn bất động.

Thiệt là, đây là đang mượn rượu làm càn sao?

Chỉ thấy Tả Thụy Nham nắm lấy tay cậu, một phen đem tay hai người kéo vào bên trong túi áo anh.

Này! Tôi nói ở đây chính là túi áo của tôi, không phải là của anh nha, mau buông ra cho tôi.

Trì Vị Phong giãy ra không được, đành phải từ bỏ. Nhấn nhin chiều anh ta đi, dù sao cũng đâu có mất miếng thịt nào, hơn nữa có bàn tay ấm áp của người kia, cậu rất nhanh cũng liền thấy ấm.

Mưa một hồi cũng giảm, xe taxi chạy trên đường đều dừng lại trước đèn đỏ. Trì Vị Phong vốn tính đi xe bus, nhưng đứng ở trạm hồi lâu mới nhớ tới, mấy ngày nay đều là người khác đưa đón, tuy rằng nhớ được đường nhưng lại hoàn toàn không biết phải bắt chuyến xe nào đi cho đúng.

Người đi trên đường đều ra sức chạy thật nhanh, không bao lâu bóng người đều mất tăm hết, chỉ có vài chiếc xe phóng nhanh qua trước mắt, muốn hỏi thăm một chút cũng không được.

Hướng chỉ hiện tại tay cậu lại bị người khác gắt gao giữ lấy, đi thế nào cũng phải vác theo cái gánh nặng này, làm gì cũng không có cách. Cũng may là Tả Thụy Nham không có nháo, chỉ là giữ chặt tay cậu, Trì Vị Phong bước từng bước, anh cũng bước theo từng bước.

Không có biện pháp, chỉ có thể đợi mưa tạnh.

Mưa to mùa hạ chưa bao giờ kéo dài, rất nhanh lúc sau liền nhỏ dần, thế nhưng vẫn chưa có dấu hiệu dừng hẳn đi.

Tiếng mưa rơi tí tách trên mái trạm xe cùng với tiếng xe bắt chợt phóng ngang qua làm cho không khí trở nên an bình một cách lạ thường.

“Hắt xì!”

Câu hít hít mũi, vẫn không nói gì, Tả Thụy Nham lơ mờ quay đầu qua hỏi

Có lẽ là do cồn quấy phá, có lẽ không khí an bình lại đang giở trò quỷ, hoặc có thể là do bản thân lạnh sinh ra chóng mặt nhức đầu. Chỉ một câu hỏi ngắn gọn nhưng khi nghe lại cảm thấy vô cùng ôn nhu nhẹ nhàng. Rõ ràng vẫn là ngữ khí thường ngày của Tả tiên sinh, câu sao lại có thể sinh ra ảo giác như vậy.

Tả Thụy Nham đang muốn cởi áo khoác ngoài ra đưa cho cậu, Trì Vị Phong nhanh chóng lắc đầu, quần áo
Tả Thụy Nham cũng ướt không ít, cởi ra hai người cùng nhau đông lạnh hết thì sao.

Anh là con nít sợ mất mẹ hay sao, nắm tay như vậy thật khoa trương rồi, cho dù anh không giữ chặt như vậy tôi cũng không chạy trốn đâu.

Trì Vĩ Phong thở dài, ngẩng đầu lên, liền nhìn thấy gương mặt Tả Thụy Nam không biết từ khi nào đã chuyển tới đối diện mắt cậu.

Kia tám phần là do uống rượu...

“Uh.” Tả Thụy Nham gât gât đầu, đại khái vẫn có chút không thoải mái, đầu gục xuống.

Tả Thụy Nham ánh mắt không nhắm lại, hai người cứ duy trì tư thế không tư nhiên này mà nhìn nhau.

Đôi mắt ngà ngà say đường như trở nên sâu thẳm hơn, ánh sáng vàng ảm áp từ ngọn đèn đường bên cạnh hắt tới, lóe ra tia nhìn quang mang, giống như tinh tú trong bầu trời đêm. Trì Vị Phong nhất thời quên mất mình cần phải làm gì.

Tả Thụỵ Nham chớp chớp mắt, cúi đầu.

...

.....

.....

Bộ não đã chết đứng của Trì Vị Phong lúc này chỉ có thể tự hỏi như vậy, nhưng mà cậu mới vừa động, đã bị người kia giữ chặt lại.

Đúng rồi, hôn môi, câu là đang hôn.

63

Vì cái gì lại cùng Tả Thụy Nham hôn môi? ! ! !

Miệng Trì Vị Phong bị lấp kín không thể phát ra bất kỳ âm thanh nào, tiếng thét vừa định bật ra lại biến thành một tiếng hừ nhẹ.

Tả Thụy Nham vẫn coi như không có chuyện gì xảy ra, thừa dịp Trì Vị Phong hé miệng, đem đầu lưỡi trượt vào bên trong miệng cậu.

Đầu lưỡi trơn mềm nhẹ nhàng lướt qua hàm răng cậu, cánh môi mềm mại khẽ mút lấy môi dưới Trì Vị Phong. Tả Thụy Nham hôn đến thực cẩn thận.

Trong miệng còn có hương rượu nhàn nhạt, trên gương mặt Tả Thụy Nham mà cậu vừa lau qua vẫn còn lưu lại hơi nước, điểm chết người chính là hai chiếc răng nanh đang nhẹ nhàng cắn cắn lấy môi cậu, mỗi một việc đều giống như một lọ thuốc mê đánh tan tất cả sức lực của Trì Vị Phong, khiến cho cả người cậu nhũn ra, yếu ớt dựa vào người đối phương, hoàn toàn vô lực giãy dụa.

Cánh tay vốn bị nắm chặt kia không biết từ khi nào đã dùng sức rút trở về, tay kia thì đặt sau lưng Tả Thụy Nham, nắm chặt lấy quần áo Tả Thụy Nham, chặt đến mức sắp đem góc áo kia vắt thành nước.

Rõ ràng không hề uống rượu, nhưng sao lại hôn lạc hướng hơn cả người đã uống rượu kia.

Thời gian hôn tắt nhiên không thể dùng đồ hồ bấm giờ để mà đo được. Đồng hồ sinh học vốn luôn đúng, giờ phút này cũng đã chết toàn bộ.

Tả Thụy Nham không biết từ khi nào đã rời khỏi môi Trì Vị Phong, hướng cổ của cậu hôn tới.

Cái gì cái gì, tiếp tục.... tiếp tục như vậy hôn xuống là không được a, dừng ngay cho tôi a! Miệng Trì Vị Phong cứ như bị liệt không kêu ra thành tiếng, chỉ có thể trơ mắt nhìn Tả Thụy Nham liếm cổ của mình.

Thân thể Trì Vị Phong cũng nhện không được mà run rẩy. Đôi môi chậm rãi di động kia căn bản không để cho cậu có cơ hội kháng cự.

.

Nhưng mà bỗng nhiên ngừng lại, Tả Thụy Nham cứng đờ bất động.

Ấn? Làm sao vậy? Lương tâm đã phát hiện sao? Trì Vị Phong vẫn chưa thể nhanh chóng hoàn hồn lại, một lát sau mới nhớ ra động tác, hơi đẩy đẩy đầu Tả Thụy Nham.

Anh ta cứ nhiên dựa vào người Trì Vị Phong nhắm mắt lại mà ngủ!

Anh hôn xong rồi ngủ, anh là cái tên hỗn đản bội tình bạc nghĩa!

23. Chương 23

Mặt trời đã lên cao.

Vé máy bay đi vào lúc hai giờ chiều, thế nhưng trả phòng phải trước mười hai giờ, vô luận như thế nào thì bây giờ cũng là lúc phải rời giường rồi.

Vậy mà vẫn có người nằm chui rúc trong chăn không chịu đi ra.

Trì Vị Phong dùng mền trùm kín cả người, ngay cả một cọng tóc cũng không lộ ra ngoài.

Tuy rằng từ nhỏ đến lớn cậu vốn lười biếng, nhưng bây giờ nói như vậy với cậu thật sự là hiểu lầm người tốt. Trì Vị Phong cả đêm không ngủ, rạng sáng mới nằm được một ít, sáng sớm tỉnh lại, đầu óc lại vô cùng tỉnh táo, nhưng bây giờ cậu không còn mặt mũi nào đối mặt với Giang Đông phụ lão, không đúng, là cậu không biết nên lấy diễn cảm gì đi đối mặt với Tả Thụy Nham, cuối cùng đành dứt khoát nằm ngay đơ trên giường.

Trì Vị Phong vênh tai nghe động tĩnh bên ngoài, nghe được tiếng Tả Thụy Nham rời giường, đi tới đi lui dọn đồ đạc. Trì Vị Phong cố gắng dùng mũi thở pho pho như đang ngáy.

Tả Thụy Nham hình như có nghe thấy nên dừng lại một chút, lại tiếp tục công việc của anh.

Anh ta hiện tại đang làm gì? Hiệu suất hấp âm của thảm trải trong phòng này thật tốt quá đi, cả chó nghiệp vụ cũng không nghe được tiếng chân người đi a, các người đây là đang coi thường kĩ thuật nằm úp sấp nghe tiếng vó ngựa trên mặt đất của cổ nhân sao? Trong lòng Trì Vị Phong có quỷ, đương nhiên thấp thỏm bất an, cuối cùng nhịn không được, đành phải trộm vén góc chăn thò đầu ra nhìn.

Con chuột mới ló đầu ra khỏi động đã gặp một con mèo cỡ bự với khuôn mặt lạnh lùng không chút biểu tình.

Oa! Nội tâm nói nhiều quá đi, Trì Vị Phong nuốt một ngụm nước bọt, đem tiếng thét nuốt trở lại vào trong bụng. Hai tay theo bản năng túm chặt lấy góc chăn, đem kính hách phát tiết ra.

“Tả tiên sinh...”

Đỉnh Chân Tự anh ở nơi nào nếu đụng phải phong ba đại thần không biết sẽ có biểu cảm gì!

Tả Thụy Nham thu lại cánh tay vốn định nâng chăn lên, đứng thẳng người, xem ra vừa rồi là muốn đánh thức cậu.

“Thời gian không còn nhiều.”

“...” Trì Vị Phong không biết đang có tư vị gì mà mấp máy môi.

Tả Thụy Nham anh đã quên rồi sao, anh như thế nào lại quên không còn một mảnh, cứ như thể chưa từng có việc gì xảy ra, cho dù đó không phải nộ hôn đầu tiên của lão tử đây, nhưng cũng là lần đầu tiên thân mật cùng nam nhân a, xét về mặt ý nghĩa nào đó là chuyện vô cùng trọng đại như nộ hôn đầu tiên, anh không được phép quên a!

Tâm tình của cậu cực kỳ phức tạp, trừng mắt nhìn Tả Thụy Nham, người bị nhìn trước sau vẫn như một, chỉ là yên lặng nhìn cậu.

Nếu so với bình thường, trong trò chơi ngu xuẩn dùng ánh mắt giết người này, người thua luôn luôn là Trì Vị Phong, nhưng hiện giờ trong lòng cậu oán niệm dâng trào, gắt gao trừng mắt to nhìn Tả Thụy Nham, hai mắt bắn ra dao quang kiếm binh binh bang bang.

Ngược lại, Tả Thụy Nham nhìn cậu một hồi, sau đó đem tầm mắt dời xuống.

Nhìn từ góc độ này có thể thấy được, Tả Thụy Nham đang nhìn không phải là mũi mà chính là miệng của mình. Không khí trở nên có điểm xấu hổ, Trì Vị Phong há miệng thở dốc muốn phá tan sự im lặng, nhưng một chữ cũng không phun ra nổi.

Tả Thụy Nham dường như đang thật sự nhìn môi cậu, lúc cậu hé môi, nhãn cầu anh cũng tự nhiên di động theo.

Oa anh là nhớ rõ đúng không, nhất định là chi tiết mọi chuyện từ đầu tới cuối anh đều nhớ rõ rành mạch, anh mượn rượu khinh bạc người khác, anh là tên vô tình vô sỉ, anh cố ý gây sự anh đều nhớ rõ nha, anh mau đi mua một cái cân biết thẹn là gì cho tôi ngay a!

Nhưng mà Trì Vị Phong lại không có biện pháp khởi binh vấn tội.

Đêm qua, tuy rằng nói là Tả Thụy Nham say rượu trở nên điên điên, nhưng mà nói cho cùng cũng phải kể đến khả năng kháng cự của Trì Vị Phong. Đến cuối cùng từ cưỡng hôn trở thành ôm hôn, cường X biến thành cùng X (tuy rằng còn chưa phát triển tới mức này), cậu một chút lập trường để chỉ trích đối phương đều không có.

Sau đó, cậu khiêng Tả Thụy Nham từ trong cơn mưa gió bắt được một chiếc taxi, cùng với tài xế lái xe lôi Tả Thụy Nham ngủ say đến nỗi thiên lôi đánh cũng không màng lên trên khách sạn.

Đem anh thả lên giường, Trì Vị Phong mệt đến thở dốc, thở hồng hộc như trâu.

Tả Thụy Nham dán người lên giường, cọ qua cọ lại trên chiếc nệm mềm mại, nghiêng người tiếp tục lăn ra ngủ.

“Dậy đi! Anh còn phải đi tắm rửa thay quần áo!”

Tuy rằng phát sinh sự tình ngoài ý muốn, Trì Vị Phong vẫn rất có lương tâm không đem xác Tả Thụy Nham vứt trên đường lớn, hiện tại cũng cố gắng lay tỉnh Tả Thụy Nham.

Tả Thụy Nham lại trở mình nằm ngửa trên giường, hai mắt nhắm nghiền, hơi thở đều đặn.

Một lần nữa bắt gặp gương mặt lúc ngủ của Tả Thụy Nham thật khiến cho người ta cao hứng, nhưng mà hiện tại Trì Vị Phong không có tâm trạng để nhàn hạ thưởng thức. Ánh mắt của cậu dừng lại trên đôi môi nhạt màu của Tả Thụy Nham.

Chính là đôi môi này, vừa rồi... Cảnh tượng ban nãy hiện rõ mồn một trước mắt, rõ ràng đến mức không thể rõ ràng hơn, giống như dùng Imax chiếu phim 3D Avatar vậy.

Tả tiên sinh anh nguyên lai khi uống say trở thành con ma cuồng hôn môi, tôi sẽ không chịu ngậm bồ hòn như vậy đâu!

Cậu giơ hai tay lên nhanh như hổ đói vồ môi, nghiêng người qua

“Dựa vào cái gì tôi bị anh hôn không công như thế, tôi cũng muốn hôn lại!”

Mắt thấy sắp áp tới thân thể Tả Thụy Nham, Trì Vị Phong đột nhiên nhớ ra mình là đang làm cái chuyện điên rồ gì a.

Bị anh ta hôn hay là hôn anh ta thì có khác gì đâu a!

Trì Vị Phong vỗ vỗ hai má, trút cảm phần bắt lấy bả vai Tả Thụy Nham, dùng sức lắc tới lắc lui

“Đứng lên, đứng lên, đứng lên, tôi không thể tắm rửa cho anh, anh tin tôi đem anh bỏ vào bồn tắm ngâm thành xác chết luôn hay không hả?”

Lắc lắc một hồi, Tả Thụy Nham vẫn không chút phản ứng. Trì Vị Phong chẳng còn biện pháp, đành vào phòng tắm lấy ra một chậu nước ấm và khăn mặt.

“Anh không nên trách tôi nga, chính là do anh không chịu tỉnh, tôi đành phải miễn cưỡng sử dụng đôi tay tôn quý của mình thôi...”

Trong miệng cậu lầm bầm cần nhẫn, giống như đang giải thích với Tả Thụy Nham, lại giống như đang tự tiếp can đảm cho bản thân, tay run run cởi từng cúc áo sơ mi của Tả Thụy Nham.

Bình thường thì loại chiếu cổ người say này không có gì đáng để nói, thế nhưng người trước mắt chính là người vừa mới cùng mình hôn môi, hiện tại lại đi cởi quần áo của người ta, sự tình trở nên cực kỳ quái dị, nếu Tả Thụy Nham tỉnh lại ngay lúc này, cậu nhất định sẽ tự nhảy xuống sông Hoàng Hà tự tử để chứng minh sự trong sạch.

Trời tính không bằng người tính, Tả Thụy Nham vừa rồi còn như đang chết bỗng nhiên mở mắt ra, anh quét mắt liếc một cái đến Trì Vị Phong đang ép trên người mình cùng cánh tay đang cầm lấy cổ áo sơ mi của anh.

“Tỉnh rồi thì nói một tiếng đi!” Trì Vị Phong giống như bị điện giật lập tức buông tay.

“Tỉnh.” Tả Thụy Nham nghe theo.

“Vậy đừng gây phiền toái cho tôi nữa, đi tắm rửa đi.”

Trì Vị Phong nhìn cũng không dám nhìn anh, đem chậu trở về cất, sau đó đem con người còn đang đứng sững sờ đẩy vào phòng tắm, giúp anh mở nước nóng, đem vòi hoa sen nhét vào trong tay Tả Thụy Nham, còn thuận tay giúp anh đóng cửa.

Cậu vẫn có chút lo lắng, sợ Tả Thụy Nham sẽ ngủ quên trong đó, vì thế cứ ở ngoài đi tới đi lui.

Cũng may tất cả đều thuận lợi, tiếng nước bên trong rất nhanh dừng lại, Tả Thụy Nham đi ra, thế nhưng giống như anh không nhìn thấy cậu, đi thẳng đến giường, kéo mền qua đắp kín người rồi bắt đầu lăn ra ngủ.

Nói như thế nào đây.... Uống rượu say mà vẫn còn trật tự cũng khiến người khác sinh khí. Quan trọng nhất là anh còn biết ngủ, vậy sao còn ở giữa đường loạn hôn hả?!

Chỉ chốc lát sau tiếng hô hấp vững vàng của Tả Thụy Nham truyền đến, Trì Vị Phong mới nhớ mình cũng phải đi tắm.

Sau khi tắm rửa xong, mặc dù cậu mệt muốn chết nhưng lại không thoát khỏi những suy nghĩ lung tung, ở trên giường trần trọc đến khi trời sáng, còn bất chợt quay đầu xem Tả Thụy Nham đang ngủ thực ngọt ngào, trong lòng buồn bực vô cùng.

Mãi cho đến khi bên ngoài bắt đầu vang lên tiếng xe cộ, cậu vì mệt đến cực hạn mới ngủ được, lúc tỉnh lại thì chợt nghe thấy tiếng động từ phía bên Tả Thụy Nham.

Nếu Tả Thụy Nham còn nhớ rõ, vậy chuyện mình cởi quần áo anh ta, anh ta tám phần cũng còn nhớ rõ.

Không, anh vẫn là quên đi, quên không còn một mảnh nào là tốt nhất, ngay cả họ tên tôi là gì anh cũng quên đi nha! Nội tâm Trì Vị Phong phi thường mâu thuẫn, nhưng cậu cũng không muốn tính toán chuyện này nữa, chỉ hận không thể đem tất cả chuyện vừa rồi coi như sổ sách đem đi đốt sạch không còn chứng cứ.

Đối với tâm rối rối rắm này của cậu, người vốn không có khả năng đọc suy nghĩ như Tả Thụy Nham cơ bản không tài nào biết được.

Anh chẳng qua là đang nhìn mặt đất, sau đó lại sờ sờ đầu Trì Vị Phong, “Rời giường.”

“Được rồi được rồi.”

Dù sao cũng đã như vậy, cùng lắm đập chút đồ để hả giận! Giặt đến thì đánh, nước đến thì đắp đê, luôn có biện pháp, cứ thuận theo tự nhiên đi.

Trì Vị Phong chỉ có thể khóc không ra nước mắt, tự an ủi mình như vậy.

24. Chương 24

Mọi chuyện đã xảy ra, muốn giả vờ ngu ngốc cũng không được. Càng muốn quên lại càng nhớ tới, càng nhớ lại nhện không được phải để ý đến.

Mà chuyện Trì Vị Phong để ý lại là một chuyện cực kỳ khó hiểu.

Trên đường ngồi trên máy bay trở về, Trì Vị Phong cả một đêm không ngủ sức cùng lực kiệt lại không có cách nào ngủ đầu xuống nằm ngủ, bởi vì Tả Thụy Nham ngồi kế bên cạnh cậu, loại máy bay nhỏ này chỗ ngồi không đủ rộng rãi, nên việc đụng chạm là không thể tránh khỏi.

Cánh tay đặt trên chỗ vịn thỉnh thoảng chạm vào nhau, hai người đều mặc áo tay ngắn, đụng một chút có thể cảm nhận được làn da ấm áp của đối phương. Quả thực giống như bị điện cao áp giựt trúng, khiến cho Trì Vị Phong từ một chỗ tiếp xúc nhỏ mà cả người bắt đầu run lên cho đến khi lan ra đến từng đầu ngón tay.

Cậu xấu hổ thu tay về đặt lên đùi mình, kiên trì ép bản thân phải nhắm mắt lại định thần, nhưng người bên cạnh lại khiến cậu để ý vô cùng. Cho dù nhắm mắt lại vẫn có thể cảm nhận rõ ràng.

Bộ dáng anh ta ngồi, bộ dáng anh cúi đầu xem báo, quay mặt qua có thể nhìn thấy hàng lông mi thật dài, hô hấp bình tĩnh của anh ta, còn có....đôi môi mềm mại quyến rũ chết người nữa. Đúng vậy, cậu chính là không có biện pháp không thể nghĩ tới đôi môi của Tả Thụy Nham, đôi môi đã hôn mình tới điên đảo lý trí.

Cẩn thận ngẫm lại, nguyên lai chính mình không biết tiết chế, bị hôn đến cao hứng còn đáp lại người ta, hiện tại còn thấy rung động sau nụ hôn đó, nam nhân quả nhiên là loại dễ sinh cảm giác. Mẹ a, con thực xin lỗi tâm huyết giáo dục mà mẹ đã dạy con từ nhỏ tới lớn.

Trong đầu suy nghĩ lung tung, tinh thần trên người cậu còn phải dưỡng cái mông a!

Trì Vị Phong dứt khoát mở to mắt nhìn Tả Thụy Nham.

Không đúng, ngữ âm, ngữ điệu Tả Thụy Nham nói đều giống như thường ngày không có chút thay đổi, hiện tại cậu có nghĩ như vậy. Thế nhưng trong lời nói của Tả Thụy Nham vốn luôn mang theo sự quan tâm ôn nhu, đáng tiếc cậu chưa nhận thấy mà thôi.

Càng nghĩ càng cảm thấy tâm tư mình không thể khống chế, Trì Vị Phong nhanh chóng quay đầu đi
“Không có gì, chỉ thấy hôm nay thời tiết không tồi, anh xem bầu trời bên ngoài rất xanh nha.”

Cậu quay đầu nhìn ra ngoài cửa sổ.

Ánh mặt trời xuyên qua cửa sổ nhỏ của máy bay, dừng lại trên đầu gối hai người, chân trời xanh ngắt không một gợn mây làm cho máy bay vững vàng lướt đi.

Tả Thụy Nham cũng nhìn theo rồi lên tiếng “Uh.”

“Không biết về đến nhà có nóng hay không?” Tuy rằng Trì Vị Phong cùng anh nói chuyện, nhưng không quay đầu nhìn lại.

“Sẽ nóng.” Tả Thụy Nham nghĩ nghĩ rồi trả lời, không để ý đối phương vì cái gì đối phương không nhìn mình.

Không khí thật khó chịu như có rận trên người làm cho Trì Vị Phong đứng ngồi không yên, gian nan qua hai giờ cũng kết thúc.

Máy bay từ từ hạ cánh.

Đứng ở trên mặt đất quê nhà, hơi nóng liên tục phủ vào mặt.

Tả Thụy Nham lái xe đưa Trì Vị Phong trở về nhà.

Dọc trên đường về, Trì Vị Phong không nói gì, ngồi dán người sát vào ghế bên tay lái mà hai mắt vô thần, bị gâp sức ép lâu như vậy quả thực rất mệt mỏi. Tả Thụy Nham chuyên tâm lái xe cũng không có lên tiếng.

Cả hai cứ như vậy im lặng tới khi về nhà của Trì Vị Phong, Trì Vị Phong mang theo hành lý, khó khăn cười với Tả Thụy Nham một cái liền vọt lên lầu.

Trì Vị Phong phờ phạc mở cửa đi vào, đem vali trong tay vứt qua một góc, người như mất hồn phiêu đảng đi về phòng.

Trì mẫu thân thấy vậy không khỏi phải nói một chút

“Đã về rồi sao? Trên đường đi có thuận lợi không? Tại sao lại vứt đồ lung tung ở đây? Mang vào phòng đi.” Nói vậy nhưng vẫn giúp Trì Vị Phong mang hành lý vào trong phòng.

Đầu óc Trì Vị Phong lộn xộn, nằm lỳ ở trên giường hàm hàm hồ hồ dạ dạ vài tiếng, ánh mắt mở cũng không nổi.

Trì mẫu thân dò xét hỏi “Sao lại mệt mỏi như vậy a?”

“Àn...” Gương mặt Trì Vị Phong dán sát lên giường, khẽ gật một cái.

Đúng vậy a, quả thực mệt mỏi, dù có trải qua sinh tử cũng chưa mệt đến như vậy, mẹ không thể tưởng tượng nổi con của mẹ đã trải qua một hồi nguy cơ về vấn đề trình tiết đáng sợ như thế nào đâu a.

Nói không để ý là không có khả năng, nhưng mà kêu cậu đi nói với Tả Thụy Nham là “Anh cưỡng hôn tôi, lão tử đây quyết định tuyệt giao với anh”, Trì Vị Phong thật sự không thể. Nói thật, cậu không ghét Tả Thụy Nham, tuy rằng quen biết chưa được bao lâu nhưng người không biết tự bao giờ đã trở thành một phần trong cuộc sống của cậu.

Cứ như thế tự nhiên xảy đến, không thể thiếu mất được. Thế nên từ đầu cho tới cuối, cậu hoàn toàn không hề tức giận.

Nhưng lại có một chút....phiền muộn. Ở nhà nghỉ ngơi hai ngày, Trì Vị Phong đã khôi phục tinh thần, cũng đã suy nghĩ rất nhiều chuyện, thế nhưng mọi thứ đều rối như tơ vò, đầu sợi này bắt chéo với sợi kia nhiều đến mức cậu không thể nghĩ được gì.

Buổi sáng thứ hai chính thức đi làm lại. Đồng hồ báo thức như thường ngày vang lên, cậu mở to mắt nhưng lại do dự.

Hiện tại cậu đã là rời giường, đi đến quán ăn chiếm chỗ ngồi hạng nhất chờ Tả Thụy Nham đến cùng ăn sáng, sau đó cùng nhau đi làm.

Nhưng mà, Trì Vị Phong vẫn chưa thoát khỏi tâm tính của mình, thầm nghĩ nếu có thể thì tạm thời dừng để tôi đối mặt với Tả tiên sinh đi.

Nói cho cùng vẫn đành phải trốn tránh sự thật.

Trì Vị Phong nằm ở trên giường nhây tới nhây lui, mặc quần áo cũng nhây, lấy đồ đạc cũng nhây, cho đến khi cậu nhây quá thời gian ăn sáng thì mới vội vã chạy đi làm.

Đến công ty, mọi người đều đã có mặt đầy đủ. Cửa văn phòng Tả Thụy Nham còn đóng, không biết có đi làm hay không.

Trì Vị Phong gương mặt đầy ủ rũ mới vừa đặt mông ngồi xuống ghế, thì cả đám người nhiều chuyện liền lập tức vây lấy.

“Oa, nhìn cậu mệt như vậy, Đại Ma Vương nhất định đã hung hăng chà đạp cậu rồi.”

“Ha ha, buổi sáng hôm nay Đại Ma Vương còn chưa tới, nhất định là do đã tra tấn cậu đến mệt mỏi.”

Hôm nay Trì Vị Phong thật sự không có tâm tư cùng bọn họ nói giỡn, khoát tay nói

“Được rồi được rồi, để tôi yên một chút đi.”

Nghe thấy Tả Thụy Nham còn chưa tới, trong lòng Trì Vị Phong chợt nảy lên.

Cậu thật sự không dám nghĩ Tả Thụy Nham có phải là vẫn đang ở quán ăn chờ cậu hay không. Cậu đã dần dần hiểu được con người Tả Thụy Nham, người này luôn vô thanh vô tức, cũng không miễn cưỡng người khác, cho nên nếu cậu không đi, anh ta nhất định cũng không gọi tới hỏi.

Có lẽ cậu nên nhắn tin nói với anh một tiếng.

Không nói một tiếng mà bỏ rơi người ta thì thật quá đáng.

Mọi người còn đang nhao nhao ồn ào thì Tả Thụy Nham bước vào phòng.

Những đồng nghiệp đang đùa giỡn kể bên Trì Vị Phong là người đầu tiên nhìn thấy, nháy nháy mắt với nhau vài cái, lui về chỗ ngồi của mình.

Đây là tín hiệu bắt đầu làm việc.

Nhưng mà Trì Vị Phong vẫn còn gục mặt trên bàn thở thoi thóp, quả thực là không khí hít vào thì nhiều mà thở ra lại không bao nhiêu.

Vì thế Tả Thụy Nham trực tiếp hướng cậu đi tới.

Đồng nghiệp bên cạnh rất có nghĩa khí dùng bút chọc chọc cậu, “Này, ngồi dậy đi.”

Trì Vị Phong khó chịu nhíu mày, muốn quay qua mắng người kia, lại thấy Tả Thụy Nham đang đứng ở trước mắt mình.

“Tả tiên sinh...”

“Vào văn phòng.” Tả Thụy Nham nói xong thì cũng bước vào văn phòng trước.

Mọi người liền đổ dồn ánh mắt vô cùng thông cảm đến, Trì Vị Phong thả lỏng người chậm chậm đứng lên, đi theo anh vào phòng.

Bóng lưng Tả Thụy Nham ngay thẳng trước mặt cậu, Trì Vị Phong nghĩ một hồi khi anh quay đầu lại thì làm thế nào mới tốt. Tả Thụy Nham mở cửa, nghiêng người nhường Trì Vị Phong bước vào phòng rồi mới đóng cửa lại.

“Cậu không ăn sáng.”

“Ách, ừ... Mệt quá nên ngủ quên.” Trì Vị Phong đành phải bịa chuyện. Kỳ thật dạ dày đã quen ăn sáng, đột nhiên “rột” một tiếng, bụng bắt đầu đói kêu lên tiếng phản đối.

Tả Thụy Nham không hỏi thêm, chỉ đơn giản đưa cho cậu một túi xốp.

Lớp đường trắng mang theo hương thơm của thảo mộc, bên trong là từng lớp kem tươi, chỉ ngửi thôi đã thấy hương vị hạnh phúc ngập tràn, lúc cầm lấy còn cảm nhận được hơi ấm lan tỏa.

Thế nhưng Trì Vị Phong cầm lấy túi xốp lại cảm thấy như trong tay đang bưng một chén thuốc đông y đắng thật nóng.

Cậu để anh chờ từ sáng sớm, bây giờ còn đi nói dối với anh....

25. Chương 25

Nếu đem từng sự việc từ đầu tới cuối sắp xếp thành một danh sách, thêm thêm giảm giảm lại, Trì Vị Phong có thể khẳng định mình là người bị hại.

Nhưng mà với tình huống trước mắt, cậu đối với Tả Thụy Nham không hề phần nộ, ngược lại còn thấy có chút áy náy.

Mình thật sự là có lương tâm lắm rồi, chẳng qua chỉ là cậu lừa dối người ta nên mới cảm thấy có lỗi thôi.

Trì Vị Phong ghé vào đầu giường, dùng ngón tay chọt chọt trên mặt đồng hồ báo thức.

Cậu dậy sớm hơn so với thời gian đã đặt cho đồng hồ, cứ nhìn chăm chăm cây kim giờ nhích từng chút từng chút tiếp cận đến cây kim báo thức màu vàng.

“Tiểu thiếu niên dậy sớm rời giường, lưng mang túi sách đến trường đi học....”

Tích tắc, khi kim giờ trùng với kim báo thức, tiếng nhạc chuông lập tức vang lên.

Rốt cuộc là người ngu ngốc nào đã sản xuất ra đồng hồ báo thức có tiếng chuông như vậy. các người thật không có kế hoạch, chỉ chú ý đến thị trường nhỏ hẹp bao gồm các em nhỏ còn đi học, còn bọn nhân viên đi làm như tôi thì sao!

Trì Vị Phong ấn nút tắt, cắn răng rời giường.

Cậu thật sự không muốn để Tả Thụy Nham một mình im lặng đứng trong quán ăn, dùng ánh mắt tìm kiếm cậu giữa biển người kẻ đến người đi.

Chỉ cần nghĩ đến hình ảnh đó đã khiến cậu chịu không nổi.

....

Vẫn ngồi ở vị trí bên cạnh cửa sổ như trước, Trì Vị Phong cũng không vội gọi món ăn, chỉ cầm lấy một đôi đũa dùng một đầu gõ gõ lên mặt bàn.... Ai.... Làm người có đến ba ngàn phiền não a, không bằng đi làm hòa thượng ngày ngày gõ mõ cho rồi, chỉ cần cho mình ăn thịt là được....

Nếu như đi quy y tu hành vậy cũng chỉ có thể làm một hòa thượng rượu thịt, hơn nữa Tế công đại tiên cũng không rảnh đi từ Ngân Hà tới tận nhà cậu đâu.

“Gỗ bàn không tốt.” Tả Thụy Nham không biết đã đến khi nào.

Anh đến sớm hơn so với thường ngày.

Trì Vị Phong ngẩng đầu nhìn anh, cố gắng tươi cười, “Buổi sáng tốt lành.”

“Buổi sáng tốt lành.” Tả Thụy Nham gật gật đầu ngồi xuống, sau đó nhắc tay bảo người phục vụ tới, ít người như vậy thì không cần phải tự mình tới quầy để gọi món nữa.

Hai người hai chén cháo trắng cùng với đĩa rau cải. Sáng sớm không nên thức ăn quá nhiều dầu mỡ, những món nhẹ nhàng ngon miệng lại thích hợp hơn.

Trì Vị Phong tay cầm đũa chống cằm nhìn thức ăn được dọn lên.

Vì cái gì Tả Thụy Nham có thể xem như không có chuyện gì, chẳng lẽ anh ta một chút cũng chẳng thêm để ý sao? Như vậy khác nào đã nhớ rõ tất cả. Hoặc là anh ta mỗi khi say rượu đều hôn người khác nên thành thói quen? Vậy thì đó quả thật là một thói quen không tốt chút nào.

Trì Vị Phong hoàn toàn không có khả năng biến thành con sâu trong bụng Tả Thụy Nham, nghĩ mãi nghĩ mãi cả trăm lần cũng chẳng thể giải thích nổi. quên đi, vẫn là nên ăn cơm trước.

Ngủ chính là hoàng đế, vậy ăn cơm chính là Bát vương gia.

Thường ngày khi hai người ngồi cùng một chỗ, trước sau đều là Trì Vị Phong mở miệng ba hoa không ngừng đến mức nước miếng văng khắp nơi, cứ như vậy trôi qua một buổi sáng. Nhưng hôm nay, ngoại trừ ngẩng đầu chào hỏi ban đầu cậu hầu như không hề mở miệng. Tả Thụy Nham có lẽ đã phát hiện có điểm gì là lạ, ngừng đùa lại.

“Cậu gần đây làm sao vậy?”

“Ách?” Trì Vị Phong không ngờ anh ta sẽ hỏi mình như vậy, ngạc nhiên ngây người.

Anh còn hỏi tôi làm sao vậy? Anh là đang lựa chọn cách mất trí nhớ sao, nguyên lai kẻ trốn tránh sự thật chính là anh!

Quên đi, một khi đã như vậy còn không bằng trực tiếp hỏi, làm huynh đệ hay làm kẻ thù cũng chỉ là khác nhau ở chỗ sống dao hay lưỡi dao thôi, đến lúc đó hai người đem dao cắm ở hai bên sườn rút ra chém xướng, cổ ai bị chặt đứt xem như là người thua cuộc.

“Tả tiên sinh, tôi hỏi anh.” Trì Vị Phong để đùa xuống, hai tay đan lấy nhau, thật sự nghiêm túc hỏi.

Vì thế Tả Thụy Nham cũng để đùa xuống, ngẩng đầu nhìn thẳng vào cậu chân thành lắng nghe.”Uh.”

“Chúng ta... có còn như trước kia không?”

“Cái gì?” Tả Thụy Nham nghe không hiểu.

“Chính là mối quan hệ của chúng ta a? !” Trì Vị Phong quýnh lên nên nói có phần cao giọng, tất cả mọi người trong quán đều nghe được rõ ràng, không khỏi ghé mắt quay lại nhìn.

Trì Vị Phong quay đầu trừng mắt nhìn cả đám người đang căng tai ra nghe ngóng, khiến cho bọn họ phải rụt cổ quay về.

Tả Thụy Nham cúi thấp đầu một chút, có lẽ do thắc mắc tại sao Trì Vị Phong lại đột nhiên hỏi vậy, nghiêm túc trả lời

“Vẫn như nhau.”

Đây đương nhiên là đáp án mà cậu kỳ vọng, nhưng thời điểm chính tai mình nghe được, Trì Vị Phong lại thấy tim giống như bị ong vò vẽ đâm một cái, sưng lên y như quả kính khí cầu, trông mắt lại càng mở rộng hơn, cố gắng đè nén chua xót trong đó, hình như còn phải chớp chớp vài cái để ngăn lại những giọt nước mắt chực rơi xuống.

Đáng giận, tôi đã biết chỉ có một mình tôi lo nghĩ, nếu anh đã coi như không có việc gì thì tôi cũng sẽ quên sạch sẽ hết đi!

Trì Vị Phong không chịu thua mà đem toàn bộ tâm tư phức tạp này bỏ vào trong bao rồi gói lại đem chôn cho mất tích đi, cho dù là không thể phân hủy bao nylon nhưng ít ra cũng phải chôn nó ở nơi sâu nhất trên Trái đất.

Trì Vị Phong đã trấn định lại tất nhiên sẽ quay về với cuộc sống thường ngày, ngoại trừ không quản được việc cứ ngẫu nhiên đưa mắt mình dừng lại trên môi của Tả Thụy Nham.

Vài ngày sau đến công ty, có một kiện hàng thật lớn chờ Trì Vị Phong cùng Tả Thụy Nham ký nhận.

Người tiếp đãi trong đợt công tác vừa rồi thật hảo tâm, hai thùng dấm chua sáng sớm được gửi đi, trên đường rất vui vẻ vì cơ hội lần này.

Anh ta suy nghĩ cũng rất chu đáo, tuy rằng Tả Thụy Nham không có mở miệng nhưng anh ta vẫn chuẩn bị một thùng cho anh, cho nên người đưa hàng viết tên cả hai người.

Ghi chú viết: Tả, Trì mỗi người một thùng.

Trì Vị Phong ký tên xác nhận, vỗ vỗ cái thùng rất chi là to kia.

Tả Thụy Nham nhìn hai kiện hàng, quay qua Trì Vị Phong nói “Hai thùng đều cho cậu.”

“Anh không cần sao?”

“Àn.”

Trì Vị Phong dĩ nhiên sẽ không khách sáo với Tả Thụy Nham, đương nhiên không chút do dự nhận lấy hết.

Tạm thời đem hai thùng dấm gởi lại cho phòng bảo vệ dưới lầu, tới lúc tan giờ làm sẽ đi lấy, tuy rằng thùng không lớn nhưng lại nặng, Trì Vị Phong đành phải nhờ Tả Thụy Nham chở cậu về.

Ở chung cư cũ kỹ của Trì Vị Phong không có thang máy, hai người bê hai thùng hì hục leo lên tận lầu sáu.

Đến trước cửa nhà, Trì Vị Phong ngay cả khí lực lấy chìa khóa cũng mất hết, lấy một ngón tay lên ấn chuông cửa, bên trong vang lên tiếng đing đong đing đong không ngừng.

“Đến đây đến đây, kêu một lần là đủ rồi, cứ đing đong đing đong mãi như muốn đòi mạng không bằng.”

Trì mẫu thân hung hăng đi ra mở cửa, liếc mắt một cái liền thấy Tả Thụy Nham đứng phía sau Trì Vị Phong
“A, Tiểu Tả tới rồi.”

Tả Thụy Nham gật gật đầu, Trì Vị Phong thay anh trả lời,

“Đúng vậy a, đến giúp con mang thứ này vào nữa.”

Cậu dùng chân đạp hai cái thùng trên mặt đất.

“Vừa gặp con đã thấy phiền toái rồi.”

“Con không có!” Trì Vị Phong ủy khuất kêu lên.

Hiện tại khiến cho người khác phiền toái chính là ai a, là người đang đứng bên cạnh con này, mặc âu phục đi giày Tây, khuôn mặt thoát nhìn nghiêm túc lịch sự nhã nhặn, kỳ thực chỉ là ra vẻ đạo mạo – Tả tiên sinh a!

“Dạ, cậu ấy không có.” Tả Thụy Nham đáp lại, không ngại giúp đỡ cậu

“Tiểu Tả, con không cần dung túng thằng nhóc này, phải có nguyên tắc, nếu không nó nhất định sẽ càng ngày càng làm càn, cuối cùng sẽ leo lên đầu cháu mà hét bấy giờ.” Trì mẫu thân khuyên nhủ.

Tả Thụy Nham lắc lắc đầu, xem chừng không sao cả.

“Được rồi được rồi, đi vào trước đã.” Trì Vị Phong không kiên nhẫn phát tay.

Sau khi hai người đem hai thùng đi vào, hai ông bà Trì gia đương nhiên phải lưu Tả Thụy Nham lại ăn cơm chiều.

Thấy anh đã giúp mình rất khổ cực, Trì Vị Phong cũng nói một câu

“Ăn cơm xong hãy về.”

“Được.” Tả Thụy Nham liền đáp ứng.

Cũng không phải là lần đầu tiên tới đây ăn cơm đi, Tả Thụy Nham cũng chẳng cần phải câu nệ tiểu tiết.

Trên bàn cơm, hai vị lão nhân gia cười cười nói nói anh cũng sẽ theo đó lên tiếng đáp lại, tuy rằng lời nói ra không nhiều.

Sau bữa cơm, Trì Vị Phong bị đuổi xuống lầu tiễn Tả Thụy Nham.

Hai người như cũ đi tản bộ một vòng trong hoa viên của tiểu khu.

Tháng chín vẫn là nắng gắt đầu thu, chạng vạng có rất nhiều người lấy ghế dựa ra ngồi cầm quạt phe phẩy, cùng nhau nói chuyện phiếm.

Hai ngày không mặt không nhật trôi qua, ai cũng không nói về chuyện hôn môi đi nữa, Trì Vị Phong quyết định vứt chuyện đó sau sau đầu, bắt đầu khôi phục bản chất, vừa tản bộ vừa tán gẫu, Tả Thụy Nham thỉnh thoảng lại lên tiếng trả lời.

Cuối cùng quay về bên cạnh xe Tả Thụy Nham.

Trước khi mở cửa xe, Tả Thụy Nham dừng bước lại nghĩ nghĩ một chút

“Cuối tuần này có thể đến nhà của tôi.

26. Chương 26

Nếu đã đi công tác trở về, thì chuyện đến nhà Tả Thụy Nham cũng nên lên kế hoạch rồi.

Nhà của Tả Thụy Nham cũng như nhà tranh của Chu Cát Lượng, không phải, là biệt thự mới đúng, không phải ba lần đến thăm thì không thể bước vào nhà. Tính từ lần đầu tiên nhắc đến chuyện này cho tới hiện tại đã qua một thời gian khá dài rồi.

Trì Vị Phong cảm thấy Tả Thụy Nham đối với việc mời cậu qua nhà luôn cố chấp một cách kỳ lạ, đâu phải qua nhà đối phương chơi mới được tính là quan hệ tốt đâu. Có nhiều người quen biết nhau nhiều năm còn không biết nhà đối phương là ở đâu.

Thế nhưng trước đó cậu đã đồng ý, vậy bất luận chuyện gì xảy ra cậu cũng nên đi thôi.

Vì thế Trì Vị Phong vô cùng sẵn sàng gật đầu.

Tả Thụy Nham không lập tức rời đi, trầm mặc nhìn cậu một hồi.

“Còn có chuyện gì?” Trì Vị Phong kỳ quái hỏi.

“Cười, tôi thật vui vẻ.” Tả Thụy Nham chỉ vào quai hàm của mình nói.

Tả tiên sinh anh yêu cầu tương đối hơi cao rồi, mắt tôi kém nên nhìn không ra được a, nhưng mà anh rất cố gắng, đây là chuyện tốt, là chuyện tốt nha....

Lương tâm không cho phép đã kích người khác, Trì Vị Phong cười đến sáng lạn nói

“Ừ, tôi cũng rất vui.”

Sau đó Tả Thụy Nham lên xe trở về.

Trì Vị Phong từng thử tưởng tượng về gia đình của Tả Thụy Nham, nhưng mà chuyện đó quả thực khó khăn đi.

Theo như lời giới thiệu của Tả Thụy Nham, nhà anh ta là một đại gia đình rất nhiều người.

Vậy thì gia đình anh ta như thế nào mới dưỡng thành một Tả tiên sinh như hiện tại, từ bộ dáng với cách ăn nói đều cực kỳ nghiêm túc a? Sinh trưởng trong một gia đình ba người cực kỳ bình thường như Trì Vị Phong thì đó là hết sức thiếu thốn.

Chẳng lẽ toàn bộ người nhà Tả tiên sinh đều như vậy sao? Là do di truyền chăng?

Tuy rằng hiện tại cậu đã phần nào hiểu được tâm tình của Tả Thụy Nham, nhưng thật sự không tự tin đối mặt với gia đình anh lấy bài tú lơ khơ ra chơi như bình thường.

Vì vậy bữa sáng hôm sau cậu đã hỏi Tả Thụy Nham

“Người nhà anh là người như thế nào a?”

“...” Tả Thụy Nham ngửa mặt suy tư một chút, đưa ra kết luận, “Đều là người tốt.”

Tôi đương nhiên biết là người tốt, anh cũng là người tốt a...

Một chút tình hình thực tế hữu dụng cũng không hỏi ra được, Trì Vị Phong bĩu môi.

Cậu cứ thế thả hồn trôi theo những tưởng tượng của mình, thẩm thoát đã tới tới thứ sáu.

“Mẹ, ba, ngày mai con tới nhà Tả tiên sinh chơi.” Sau khi ăn cơm xong, cả nhà ba người cậu ngồi trên ghế salon ăn trái cây xem tivi, Trì Vị Phong mở miệng thông báo.

Tuy rằng cậu đã hơn hai mươi tuổi, cho dù có đi chơi suốt đêm cũng không có vấn đề gì, nhưng đã ở nhà thì cậu cũng có thói quen thông báo một tiếng.

“Con với sếp quan hệ cũng không tồi nha, có được tăng lương không?” Tư tưởng Trì phụ thân rất chi là thực tế.

“Ba suy nghĩ nhiều quá.” Trì Vị Phong mở to hai mắt.

Không phải chỉ là không tồi đâu, ngay cả chuyện không nên làm cũng đã làm rồi.

“Con tới nhà người ta có mang theo quà hay không a?” Trì mẫu thân so ra vẫn chu đáo hơn.

“A, phải có quà sao?” Trì Vị Phong tròn tròn mắt.

“Nào con bị lồm ah!” Trì mẫu thân dùng tiếng địa phương mắng cậu.

“Lần trước Tiểu Tả đến chơi cũng mang theo quà đó.” Trì phụ thân nhắc nhở Trì Vị Phong.

Vì thế một nhà ba người đồng loạt đem tầm mắt chuyển đến hai chiếc hộp tinh tế nằm trên kệ kia.

Quà Tả Thụy Nham tặng chính là hai hộp trà đồ Kỳ Môn. Một ly Hồng trà tốt nhất của kỳ môn giá cũng hơn trăm đồng, đây lại là hai chiếc hộp xa xỉ, Trì Vị Phong thật không dám nghĩ tới giá trị thực của nó a. Trì phụ thân còn luyến tiếc không dám uống, chỉ để có để trưng.

“Nhà anh ấy giàu như vậy sẽ không để ý đến chuyện quà cáp này nọ đâu.” Trì Vị Phong nghiêng đầu nói.

“Như vậy sao được? Giá trị không quan trọng, quan trọng là lễ nghĩa, hơn nữa theo lễ thì nhất định phải có.” Trì mẫu thân phản đối.

“Vậy có thể làm gì a? Hiện tại đã là buổi tối rồi, biết đi đâu mua đồ bây giờ?” Trì Vị Phong vừa hỏi, cả nhà liền lâm vào trầm mặc.

Trì Vị Phong uể oải xoay xoay cổ, ánh mắt quét đến hai thùng dấm đặt trong phòng bếp.

“Không bằng đem một thùng dấm chưa khai đem tặng đi.” Cậu đưa ra một chủ ý mắt nét khó đỡ.

Trì mẫu thân chỉ mới mở một hũ dấm ra xài, cả nhà bọn họ đều thích ăn đồ ngọt, một lúc dùng không hết, còn phải đem tặng cho hàng xóm.

“Làm gì có ai tới nhà người ta mà tặng dấm chua a?” Trì mẫu thân không cho là đúng.

“Không phải lúc nãy đã nói sao, nhà của anh ta nhiều người, thùng dấm này gồm mười hai bình, mỗi người đều sẽ được chia phần a.” Trì Vị Phong nói ra lời đầy đạo lý “Đây là đặc sản con đi công tác rất là cực khổ mới có được, ở đây mua không được đâu a.”

Đây cũng không phải là truyền đơn mà siêu thị hay phát đâu mà mỗi người một phần. Nhưng hiện tại chẳng còn biện pháp khác, đi tay không còn khó coi hơn.

Trì mẫu thân vẫn có ý muốn thay đổi một chút

“Được rồi, nhưng cái dạng này cũng không hay, không bằng đóng gói lại đi?”

“Không, như vậy càng tệ hơn, cho dù có thay vỏ ngoài chiếc Alto nhỏ thành Mercedes-Benz thì nó đến cuối cùng vẫn là chiếc Alto nhỏ thôi a, mẹ đem một thùng dấm đóng gói hoành tráng rồi còn thất nơ bướm, lúc mở ra thì thấy mười hai bình dấm chua, quả thực sự chênh lệch quá cao đi a.”

“Cứ như vậy được rồi, nhiều chuyện để làm chi.” Trì Vị Phong khoát tay đứng lên, chấm dứt hội nghị gia đình, “Con đi tắm rửa rồi ngủ đây.”

Hôm sau, Tả Thụy Nham tới sớm đón Trì Vị Phong.

Trì Vị Phong tìm cả tủ quần áo xem nên mặc gì, cuối cùng vẫn là lựa bộ âu phục thường dùng đi làm, cậu cũng thấy bộ này nghiêm chỉnh nhất. Sau đó ôm thùng dấm chua xuống lầu.

Sớm biết như vậy đừng có ôm nó lên đây, thật đúng là làm điều dư thừa mà.

Tả Thụy Nham thấy Trì Vị Phong đang ôm chính là thùng dấm chua quen thuộc, sững người một chút

“Vì cái gì ôm dấm chua?”

Nếu đã đem tặng dĩ nhiên không thể tặng thùng đã mở rồi, Trì Vị Phong tự mở nắp xe đằng sau để thùng dấm vào trong, sau đó vỗ vỗ thùng, lộ ra biểu tình “Đây chẳng phải đã quá rõ ràng sao?”

Nói “Quà gặp mặt a.”

Tả Thụy Nham lúc này mới hiểu ra, gật gật đầu “Không cần phiền phức như vậy.”

“Không phiền không phiền, đây là điều nên làm.”

Nhà Tả Thụy Nham quả nhiên có chút xa, hơn nữa như dự đoán của Trì Vị Phong sẽ là một ngôi nhà đẹp, xung quanh là khung cảnh hiếm thấy cạnh chân núi.

Trên đường lái xe có lúc đi qua những đoạn đường xóc nảy, thùng dấm phía sau va chạm phát ra tiếng động.

Trì Vị Phong kéo kéo cánh tay Tả Thụy Nham

“Từ từ thôi, coi chừng đổ dấm.”

Vì thế Tả Thụy Nham buông chân ga giảm tốc độ, chiếc xe cứ như ốc sên chậm rãi tiến về phía trước.

“Tới rồi.” Tả Thụy Nham đem xe lái vào một cánh cổng lớn thiết kế theo phong cách Tây Âu, sau đó dừng lại tại một chỗ đỗ xe rồi bước ra.

Oa, quả nhiên là người có tiền.

Trì Vị Phong hít hít cái mũi, hết nhìn đông tới nhìn tây.

Sân vườn cũng không tính là quá rộng, nhưng xung quanh bao phủ bởi cây cối vô cùng xinh đẹp, xanh um tươi tốt.

Phía trước là một biệt thự nhỏ hai tầng, tường trắng mái đen, không có khí thế áp bức người như mấy biệt thự trên tivi, nhưng lại tạo cho người ta cái cảm giác giống như một căn nhà xinh đẹp từ trong truyện cổ tích bước ra.

Bởi vì thùng dấm chua khá nặng, Tả Thụy Nham bưng đứng trước cửa nhà sẽ giống như mấy nhân viên tiếp thị, nên Trì Vị Phong quyết định đi vào trước rồi mới bưng vào sau.

Tả Thụy Nham đỗ xe xong, sau đó dẫn cậu bước tới cửa lớn.

“Chúng con về rồi.” Tả Thụy Nham nói.

Trì Vị Phong lướt qua bả vai Tả Thụy Nham nhìn vào bên trong.

Hơn mười khuôn mặt tò mò già có, trẻ nhỏ có đang hướng nhìn cậu với ánh mắt dò xét.

Cậu sai lầm rồi, câu đơn giản biết người trong nhà Tả Thụy Nham nhiều, nhưng không ngờ lại nhiều như vậy a....

27. Chương 27

Cũng không phải gấu trúc về núi Thái Sơn, không cần phải muôn người nhìn chăm chăm như vậy đi....

Phía sau cánh cửa nhỏ nhỏ là hơn mười phần nhân khẩu bao gồm già trẻ lớn bé, hơn nữa khi Trì Vị Phong cùng Tả Thụy Nham bước vào, cánh cửa biệt thự có thể xem là rộng so với các nhà bình thường lại phải chen chúc đến mức muốn bạo phát.

Trì Vị Phong một phen cực khổ cảm nhận được sự hoan nghênh chen chúc như thế này.

Mọi người cứ như chào đón anh hùng thắng trận trở về mà xúm nhau tụ tập đầy đủ trong phòng khách, Trì Vị Phong không biết phải làm sao, tất cả mọi người vẫn chưa nói gì, cậu chỉ có thể cười gượng, bất quá vì cái gì ánh mắt của mỗi người đều đồng loạt theo dõi cậu a? Dùng ánh mắt để giết người là tuyệt chiêu của nhà họ Tả sao? Ngay cả ba đứa nhỏ trước mặt nhìn chưa tới mười tuổi cũng có tuyệt chiêu đó nữa nha!

Thật không hổ danh là huyết thống cường đại của nhà Tả tiên sinh...

Tả Thụy Nham sau khi đợi mọi người vào nhà trước rồi mới đóng cửa lại đi vào. Anh bước xuyên qua bức tường người đến đứng cạnh cậu.

Vì thế tầm mắt mọi người bắt đầu chuyển hướng lên cả hai bọn họ, hết nhìn người này rồi lại nhìn đến người kia.

Khuôn mặt mọi người đều rất nghiêm túc, không ai nói gì khiến cho không khí có chút căng thẳng như chuẩn bị đấu kiếm.

Chẳng lẽ bây giờ đột nhiên từ bên hông rút ra thanh kiếm ba thước quyết đấu sao? Gương mặt Trì Vị Phong càng ngày càng khấn trương căng thẳng, trên trán bắt đầu đổ mồ hôi lạnh.

“Ba!” (tiếng vỗ tay)

Một phụ nữ trên ba mươi đang đứng chính giữa với mái tóc quần thời thượng, tuy rằng trang sức trên người trang nhã, nhưng lại toát ra vẻ đẹp bức người, khí thế bức nhân bỗng dưng vỗ tay một cái

“Có thể rồi.” Nàng tuyên bố.

Vì thế định thân thuật đã được giải khi. Tất cả mọi người dường như sống lại, trên mặt đều lộ ra tươi cười.

Chuyện gì vừa xảy ra? Vừa rồi là đang làm gì? Đây chỉ là đồng nghiệp tới thăm hỏi thôi mà? Trì Vị Phong trừng mắt nhìn tới nhìn lui.

Một vị tuổi trên năm mươi, thoát nhìn là một phụ nữ trung niên hiền lành bắt tay chào đón

“Mau đến ngồi đi, đừng có đứng góc ở đó nữa.”

Rõ ràng mọi người mới là người đứng không nói lời nào nha....

Trì Vị Phong nơm nớp lo sợ đi theo Tả Thụy Nham ngồi xuống. Cậu cảm giác mình đang tiến vào mảnh đất mù tịt như là vùng tam giác quỷ Bermuda, có lẽ từ lúc cậu bước qua cánh cửa kia thì đã được chuyển tới một vùng không gian khác rồi, tóm lại thì chuyện gì cũng không thể đoán trước được, nhưng mà ngồi cạnh Tả Thụy Nham lại có cảm giác an toàn hơn.

Tả gia đông người, quan hệ trong gia đình khá phức tạp, không như nhà Trì Vị Phong chỉ có ba người, liếc mắt một cái thì biết ai là ai rồi. Cho nên Tả Thụy Nham lần lượt giới thiệu từng người

“Đây là ba, anh cả, anh hai.” Ba người đàn ông ngồi trên ghế sofa đối diện. Nhóm nữ giới vừa muốn ôm con, vừa muốn nói chuyện, ngồi xuống ở hai bên ghế sofa.

Anh em Tả gia cùng lão ba của họ bộ dạng cực kỳ giống nhau. Cảm giác cứ như nhìn thấy một Tả tiên sinh già, một Tả tiên sinh già hơn nữa, một Tả tiên sinh già già hơn nữa.

Hình dáng tương lai của Tả tiên sinh vừa nhìn đã biết ngay...

Thế nhưng diện mạo của toàn gia Tả Thụy Nham thực xuất chúng, điều này khiến cho kẻ không cùng huyết thống về khuôn mặt như Trì Vị Phong có điểm xa lạ.

Theo giới thiệu của Tả Thụy Nham, ba người đều gật đầu, lộ ra nụ cười ấm áp với Trì Vị Phong.

Phóng nhãn nhìn lại bên người, vậy ra có tới bốn vị Tả tiên sinh. Cậu cũng không thể gọi toàn bộ như vậy, Trì Vị Phong nghĩ tốt hơn nên xưng hô theo cách của Tả Thụy Nham

“Tả bá bá hảo, Tả đại ca hảo, Tả nhị ca hảo, con gọi là Trì Vị Phong, là...”

Lời giới thiệu của cậu còn chưa dứt đã bị lão nhị Tả gia cắt đứt, tính anh vốn rất nôn nóng

“Chúng tôi đều biết cả rồi, Tiểu Phong, Tiểu Thụy ở nhà cũng từng nhắc qua về em.”

Tiểu Thụy... Không đúng, đây là cách xưng hô giữa người nhà với nhau để nghe dễ thương hơn một chút, cũng không có gì đáng trách, không thể nôn được, ngay cả mẹ mình cũng gọi Tiểu Phong riết mãi thành thói quen rồi...

“Lão nhị, em đừng cướp lời của người ta.” Tả đại ca trừng mắt liếc nhìn em mình một cái.

Lão nhị Tả gia bĩu môi.

Vì thế Trì Vị Phong liền ngậy ngô cười xua tay, “Không có việc gì, không có việc gì.”

Tầm mắt tiếp tục đi theo cánh tay Tả Thụy Nham qua tới nhóm nữ quyến bên này,

“Mẹ, chị cả, chị hai.”

Ba người này cũng cười thật hoà nhã dễ gần.

“Tiểu Trì đừng câu nệ, cứ coi như đây là nhà của mình.” Tả mẫu thân cười híp mắt nói.

“Vâng vâng, con biết.”

Lại là một lần gật đầu chào hỏi.

Tại sao người nhà Tả tiên sinh vẫn có biểu cảm như người bình thường a? Tả tiên sinh anh có chuyện gì ngoài ý muốn sao? Đột biến gen chăng?

Trong đầu mang theo ý tưởng phi thường thiếu lễ độ này, Trì Vị Phong nghi hoặc lén nhìn Tả Thụy Nham.

Ngồi trên đùi chị cả là hai búp bê giống nhau như đúc, chị sinh một cặp long phụng thai, bên cạnh chị hai là một đứa bé gái nhút nhát.

Cặp long phụng thai không đợi Tả Thụy Nham giới thiệu đã giành nói trước, *** ấy so với hai chú của họ quả thực giống nha.

“Con là Tiểu Long.”

“Ta gọi là Tiểu Phượng.”

“Con... Con gọi là Kỳ Lân...” Nghe anh và chị nói chuyện, con gái nhỏ của chị hai cũng nhỏ giọng mở miệng.

Thật sự là đơn giản rõ ràng, Tả tiên sinh mà có một tiểu hài tử đặt tên là Huyền Vũ thì coi như cả nhà có đủ bốn thánh thú...

“Ha ha ha, thật đáng yêu a...” Trì Vị Phong cười khan nói.

Cuối cùng còn lại một vị ngồi trên ghế salon đơn, một nữ vương đại nhân, cũng chính là là nữ nhân xinh đẹp vỗ tay vừa rồi.

Vị này không cần Tả Thụy Nham giới thiệu, Trì Vị Phong cũng có thể đoán được, nhất định là chị ruột của anh.

Thoạt nhìn có thể thấy là một nữ nhân xinh đẹp và tài năng, những kẻ khúm núm trước nàng không thể đếm hết trên đầu bàn tay được. Thế nhưng hiện giờ vẫn chưa có bạn đời, tám phần là bởi vì yêu cầu của nàng quá cao.

Trì Vị Phong đối với kiểu người có khí thế áp đảo như thế này thì hơi sợ. trước khi Tả Thụy Nham cũng thuộc loại này, nhưng mà ở lâu thì phát hiện ra không phải lúc nào anh cũng phát ra đại áp khí như vậy.

“Đây là chị ba.”

Trì Vị Phong nuốt ngụm nước bọt, cung kính cúi người hành lễ, “Chị ba hảo.”

Đại tiểu thư duy nhất của Tả gia cười, trong mắt lộ ra nhiều thâm ý sâu xa, chỉ còn thiếu mỗi việc bảo cậu bình thân nữa thôi.

“Uh, Tiểu Trì, em thật thú vị.” Nàng nói.

“A.”

Một hồi chào đón cũng tốn không ít thời gian.

Tổng thể mà nói, người của Tả gia đều rất bình hường, chỉ là nhân số có hơi đông thôi.

“Ách, con có đem theo quà, vẫn còn để trên xe chưa mang vào.” Trì Vị Phong nói

“Tiểu Trì thật khách khí quá, đều là người trong nhà thôi.” Mẹ Tả cười thật vui vẻ.

“Đâu có đâu có, điều nên làm thôi.” Đối với sự nhiệt tình của cả nhà, Trì Vị Phong cười đến lúng ta lúng túng, sau đó kéo kéo góc áo Tả Thụy Nham,

“Tả tiên sinh, giúp tôi mang vào đi.”

Tả Thụy Nham gật gật đầu, hai người đứng dậy đang muốn rời đi, chị ba lại lên tiếng

“Tiểu Trì, quan hệ hiện tại giữa cậu và Tiểu Thụy là như thế nào?”

“Ách...”

Chị hỏi quan hệ như thế nào thật sự rất khó nói a. Kỳ thật nhà bọn họ lớn như vậy có thể đoán được một chút nguyên nhân, nhìn Tả tiên sinh thì biết nửa đời trước không quen tiếp xúc với nhiều người, lúc còn bé thấy người ta đi chơi vui vẻ, còn mình thì cứ như một đứa nhỏ không dễ thương chỉ yên lặng mang cặp xách trên lưng đi về. Lớn lên mới thành như vậy..... không có bạn bè thì làm sao có thể dẫn về nhà chơi. Cho nên sự xuất hiện của cậu chính là sự kinh hỉ lớn ngoài ý muốn.

Vì vậy hiện tại Trì Vị Phong vô luận như thế nào cũng sẽ không hủy đi cái bực của Tả Thụy Nham, cho dù trước đây cậu từng có ý niệm không đứng trong đầu.

“Ha ha ha, tốt lắm a, quan hệ của bọn em đặc biệt tốt.” Trì Vị Phong mạnh mẽ vỗ lưng Tả Thụy Nham.

Tả Thụy Nham dùng sức gật đầu.

Tả tam tiểu thư cũng vừa lòng gật đầu “Vậy tại sao còn kêu Tả tiên sinh?”

Không gọi Tả tiên sinh thì gọi gì chứ, chẳng lẽ bắt chước theo mọi người gọi Tiểu Thụy sao, em làm sao có thể mở miệng gọi như vậy a? !

“Cái này...Thói quen thôi.”

Tả Thụy Nham quay đầu nhìn Trì Vị Phong,

“Không sao.” Anh bình tĩnh tỏ vẻ không để ý đến chuyện nhỏ nhặt này.

Đương sự không có ý kiến gì, Tả tam tiểu thư cũng không tra hỏi thêm, liếc mắt nhìn hai người một cái rồi khề dưới.

Tóm lại, trước nhất vẫn nên đi lấy lễ vật kia đi.

28. Chương 28

“Hóa ra Tiểu Trì thích ăn dầm chua a.”

Một thùng dầm chua đặt giữa phòng khách, Tả tam tiểu thư đi xung quanh một vòng, khóe miệng gọi lên nụ cười tự tiểu phi tiêu.

Chị ba, chị đừng nói những lời dễ gây hiểu lầm như vậy a, tâm hồn em bao la như biển Thái Bình Dương vậy, chút xíu dầm chua đổ vào cũng chẳng có tác dụng gì đâu.

Những lời này nghe như thế nào cũng ẩn chứa hai hàm ý.

Bởi vì tặng loại lễ vật này mà bị người ta trêu đùa, chỉ có thể dán hai chữ lên trán Trì Vị Phong lúc này – xứng đáng. Huống hồ đối phương là Tả tam tiểu thư, Trì Vị Phong nào dám trêu chọc, tuy rằng ầm ứ cũng chỉ có thể phản bác hai câu trong bụng, trên mặt vẫn là cố gắng tươi cười

“Ha ha ha, chị ba cứ nói đùa.”

Thế nhưng cái tên Tả Thụy Nham bên cạnh một chút cũng không phối hợp, cứ nhiên còn gật gật đầu với chị ba làm như chuyện đó có thật không bằng, đem toàn bộ danh dự của Trì Vị Phong quét sạch không còn một mảnh.

Thật tức a!

Dù sao đang ở trong nhà người khác, Trì Vị Phong không thể làm càn, thế nhưng hai câu bị đè nén thật khó chịu, vì thế kéo kéo góc áo Tả Thụy Nham, khẽ sát vào tay anh, thấp giọng nói

“Này! Con mắt nào của anh thấy tôi ăn dấm chua hả, tôi chưa từng ăn dấm chua ah nha!”

Nhiều nhất cũng chỉ là một đĩa đậu phộng ngâm dấm chua thôi mà cũng có thể gọi là “thích” ăn dấm chua hay sao a? Thật đa tạ vì đã tặng cho tôi từ “thích” nga!

Loại cãi nhau này phải có người hỗ trợ mới tiếp tục được, Tả Thụy Nham chỉ yên lặng nhìn cậu, bộ dáng kia như thế nào cũng giống như đang nói “Tùy cậu muốn nói gì thì nói, dù sao tôi vẫn biết là cậu có.” Thật là làm người ta tức muốn đánh một phát.

Thái độ cãi nhau khiến cho Trì Vị Phong khó chịu. Tả tiên sinh anh cao to như vậy, bên trong bộ quần áo thêm toàn là bông hay sao? Tại sao tôi cảm thấy một cú tôi thụi anh cứ như đang đâm vào gối bông vậy!

Vì thế cậu chỉ có thể hướng Tả Thụy Nham nhe răng.

“Quên đi, tôi đại nhân đại lượng, so đo tính toán với cái gối bông như anh rất mất mặt.”

Đối với loại hành vi trả thù ngay thơ này, Tả Thụy Nham một chút cũng không để trong lòng, chỉ là vỗ vỗ đầu Trì Vị Phong.

Trì Vị Phong gạt tay anh ra, gần đây anh cứ hay sờ đầu cậu, đây là đang coi cậu như con chó nhỏ hay sao a?

Lúc Trì Vị Phong cùng Tả Thụy Nham mang thùng dấm đi đến tận cửa, trong lòng vẫn có chút lo lắng.

Hai hộp chè đỏ Kỳ Môn đổi với một thùng dấm chua, cứ như đang mang hoa hiến Phật vậy, chẳng khác nào lấy Hoàn Sơn Thiên Đô Phong so với mấy ngọn núi nhỏ ở vùng nông thôn.

Không có vấn đề gì chứ? Trì Vị Phong cúi đầu nhìn thứ trong tay mình.

Tả Thụy Nham thấy cậu đứng lại liền hỏi

“Nặng sao? Để tôi mang cho.” Nói xong, liền muốn đỡ lấy.

Tả tiên sinh anh không được xem thường tôi, tuy rằng tôi không đi tập thể hình có cơ bụng sáu múi nhưng chút dấm chua chẳng lẽ làm khó tôi được sao? Trì Vị Phong lắc lắc đầu.

Nhưng mà, sự đời mà, tới tốt không bằng tới đúng lúc.

Trì Vị Phong đang rầm rầm rì rì, liền bắt gặp Tả gia lão nhị dẫn vợ mình bước ra ngoài.

“Làm sao vậy?” Hai bên đụng mặt nhau, Tả Thụy Nham hỏi.

“Mua dấm chua, mẹ muốn dùng.” Tả lão nhị thực không bình tĩnh, bỏ lại câu này liền kéo bà xã mình chạy đi.

Kể có tiền liền thích được sống yên tĩnh, tốt lắm đi, ngay cả mua dấm cũng phải lái xe đi a.

Trì Vị Phong đứng ở một bên nuốt ngụm nước bọt, “Dấm chua mà anh nói, trong này có a... Rất nhiều...”

“Àn?”

Vợ chồng lão nhị đồng loạt đem tầm mắt dời xuống.

Trên mặt thùng Trì Vị Phong đang cầm trên tay viết rành rành hai chữ “Hương dấm” to đùng.

.....

Đối với chuyện tặng quà này, kinh nghiệm mà Trì Vị Phong tổng kết được là, các bạn trẻ đừng theo đuổi theo những thứ quá cầu kỳ xa hoa, đó chỉ là những quan niệm sai lầm của đám thương nhân vô sỉ dùng để quảng cáo thôi, tặng người ta thứ hữu dụng mới là tốt nhất.

Tả mẫu thân bê thùng dấm chua, cười đến ánh mắt tỏa sáng

“Thật tốt quá, cá ngâm dấm chua (cá sốt chua ngọt) không cần hâm lại, nếu không sẽ mất đi hương vị tự nhiên.”

Tả tam tiểu thư nghe được mỉm cười.

Trì mẫu thân quay đầu lại nói với nàng, “Tiểu Trì sẽ sống rất tốt, rất tốt, rất tốt.”

Dì Tả, dì đã khen sai rồi, nghe cứ như sắp phải cách xa nhau cả ngàn dặm vậy! Trì Vị Phong nghe được nhất thời đầu đổ mồ hôi lạnh, tươi cười trên mặt bất chợt đông lại. Nhóm nữ quyến lại quay trở lại nhà bếp, chỉ có Tả tam tiểu thư tiếp tục ngồi bắt chéo chân ăn quà vặt, nàng chưa lấy chồng, không cần phải vào bếp.

Đám đàn ông bắt đầu ngồi trên ghế salon nói chuyện phiếm. Đám con nít cãi nhau ầm ĩ chạy tới chạy lui.

Tiểu Long, Tiểu Phượng cầm chai dấm lắc lắc giống như các bartender, chị dâu cả nhắc vài lần đều không có hiệu quả, cuối cùng Tả tam tiểu thư phải tự mình ra trận.

Quả nhiên là đậu phụ ngâm nước muối, vỏ quýt dày có móng tay nhọn, Tả tam tiểu thư ở đây chính là quân lâm thiên hạ.

Trì Vị Phong thấy trực giác của mình quả nhiên không sai, người chị ba này quả nhiên không thể đụng vào. Tiểu Long Tiểu Phượng vốn đang nghịch ngợm gây sự gào to lập tức yên lặng ngay. Kỳ Lân bởi vì luôn ngoan ngoãn đứng bên cạnh không nháo nên được khen ngợi.

Trì Vị Phong cùng Tả Thụy Nham ngồi trên ghế salon, một mặt trả lời mấy câu hỏi thăm về vấn đề vụn vặt trong nhà cậu với mọi người, một mặt nhìn con nít quậy phá ầm ĩ, cảm giác mới lạ dần dần biến mất, còn sinh ra một tia cảm thán.

“Tả tiên sinh, nhà anh thật sự rất đông người a.” Cậu quay đầu nhìn nhìn Tả Thụy Nham.

Dù sao đang ở trong nhà mình, tất cả tế bào của Trì Vị Phong đều cảm giác được không khí xung quanh Tả tiên sinh hôm nay nhẹ nhàng mềm mại như kẹo bông đường vậy.

“Uh.” Tả Thụy Nham hỏi, “Không tốt sao?”

“Không a, tôi thực thích.”

Trì Vị Phong là thật tình mà nói, cậu dù sao cũng là sinh trưởng trong một gia đình nhỏ. Tuy nói người thân cũng nhiều, nhưng thật ra chỉ hợp mặt vào dịp tết thôi. Còn lại bình thường thì ít khi gặp mặt, dĩ nhiên cũng trở nên xa lạ, ngày tết gặp nhau có khi còn khiến cho người ta mất tự nhiên. Làm sao giống như nhà Tả Thụy Nham, mọi người đều ở chung dưới một mái nhà.

Tả Thụy Nham lại vươn tay sờ sờ đầu Trì Vị Phong ,

“Cậu thích là tốt rồi.”

Trì Vị Phong chuyển tầm mắt nhìn bàn tay đặt trên đỉnh đầu mình, quên đi, không khí bây giờ khiến người ta luyến tiếc đem nó gạt xuống, cứ để cho anh ta cảm thụ mái tóc mềm mượt còn hơn cả quảng cáo trên tivi của tôi đi.

.....

Trì Vị Phong bắt đầu thả hồn lên mây, đột nhiên trên đùi có vật nặng đè lên làm cho hồn phách cậu liền bay trở về.

Kỳ Lân vốn sợ người lạ không biết từ khi nào lẹ leo lên trên đùi cậu ngồi, ngửa mặt lên nhìn cậu.

Khuôn mặt nho nhỏ, hai mắt thật to, giống như một con tiểu miêu khiến cho người khác phải yêu mến, tâm Trì Vị Phong nhất thời đều bị mềm nhũn,

“Kỳ Lân thật đáng yêu.”

Có thể nói trẻ nhỏ chính là trung gian giữa thiên sứ và ác ma, dễ dàng giết người khiến người ta trở tay không kịp.

Tiểu Long, Tiểu Phượng không được nháo nữa, cũng đem lực chú ý hướng về người lạ duy nhất trong nhà. Tiểu Phượng trông mong bào cái chân bên kia của Trì Vị Phong, kiên quyết tiến đến trước mặt Trì Vị Phong.

Cho dù cháu muốn chơi cũng phải để ý khoảng cách một chút chứ! Trì Vị Phong cảm thấy trước mắt đều mơ hồ.

Tiểu Long bị chiếm hết chỗ đành phải chạy đến bên sườn Tả Thụy Nham, cả thân thể nằm sấp trên đùi anh, đảm bảo cả người còn dài hơn tòa Đại Biệt Sơn, chen chúc loạn cả lên.

Kể nói hai lời không phải là người tốt, tuy nhiên cậu cũng phải rút lại lời nói ban đầu, đại gia đình cũng có những phiền não của đại gia đình a!

Ba đứa con nít làm cho Trì Vị Phong không biết ứng phó như thế nào, cả người bị ép giống như con rùa lộn ngược, chỉ còn cái cổ có thể di chuyển được, quay qua nhìn Tả Thụy Nham cầu cứu.

Tả Thụy Nham nghiêm túc lắc đầu, cho thấy anh cũng không có cách nào khác. Tiểu Long đang áp trên đùi anh, anh cũng như con rùa lật ngửa.

Hai con rùa mắt to tròng mắt nhỏ.

Tầm mắt Kỳ lân này giờ vẫn đang ở trên người bọn họ không dời đi.

Tả đại ca nhanh chóng tới đỡ bọn con nít ra

“Bảo bối ngoan, mau qua bên này đi.”

Thế nhưng Kỳ Lân lại mở miệng.

Cô bé đẩy đẩy chân Trì Vị Phong để cậu chú ý tới mình

“Tiểu Trì thúc thúc, chú là duy nhất của tiểu thúc, các người phải vĩnh viễn ở cùng một chỗ nha.”

Thật sự không nói thì thôi, đã nói là kinh người!

Tuy nói cậu thật sự là bằng hữu duy nhất của Tả Thụy Nham, nhưng câu nói đó nghe ra cũng thật quỷ dị. Hiện tại học sinh tiểu học đều biết cái gì mỗi khi nghỉ hè hay nghỉ đông X gì đó, còn có Hoàn châu cách cách gì gì nữa, với cái hướng giáo dục sai lầm này, cả đám người biên đạo sản xuất phim truyền hình mau đi mổ bụng tạ tội đi.

Nhưng mà đối phương chỉ là một đứa con nít, người so đo sẽ không phải là đại nhân.

Trì Vị Phong chỉ có thể gượng cười trả lời, “A, hảo hảo, chú biết.”

Những người khác đối với lời nói của bọn trẻ đều lộ ra khuôn mặt tươi cười bao dung, ngay cả Tả Thụy Nham cũng vỗ vỗ đầu Kỳ Lân.

29. Chương 29

Người đã gặp hết, lễ vật tặng cũng đã xong, nói chuyện thì đã nói cả ngày rồi, từ trong phòng ăn lan tỏa ra từng đợt mùi thơm của thức ăn, bên trong là một bàn ăn to tròn bằng gỗ lim, Tả mẫu thân nấu ăn rất có tiêu chuẩn, trên bàn bày biện tất cả các món, so với nhà hàng bốn sao không hề kém chút nào.

Cũng đã tới lúc phải ăn cơm rồi...

Trì Vị Phong cẩn miếng sườn được Tả Thụy Nham đặt vào trong chén của mình, thuận tay lấy một miếng cá cho anh, có qua có lại thôi. Một khi đã quen thuộc với mọi người, cậu cũng không cần người khác phục vụ, đặc biệt xem nhà người ta như nhà mình.

Mọi người cùng ngồi xuống ăn uống, tất cả đều vui vẻ.

Nhưng mà, vẫn còn một câu hỏi chưa có đáp án.

Gia đình Tả tiên sinh bình thường như vậy, Tả tiên sinh anh rốt cuộc gặp phải đả kích gì mà thành người ngoại đạo như vậy a?

Sau đó, đáp án rất nhanh đã tự đưa tới tận cửa.

.....

“Tiểu Long, Tiểu Phượng, đi gọi ông nội bà nội xuống ăn cơm.” Sau khi mọi người ngồi vào bàn, Tả gia đại ca bảo hai đứa trẻ.

Hai tiểu ma tinh vừa mới leo lên ghế ngồi xong, nhìn bàn đầy đồ ăn nóng hổi mà chảy cả nước miếng, nghe xong lời này dĩ nhiên ầm ỨC trong lòng, cái miệng bĩu bĩu ra, bị ba ba nhà mình trừng mắt phải miễn cưỡng lết đi.

Đúng rồi, Tả tiên sinh từng nói nhà anh còn có ông bà nội. Trì Vị Phong nổi lòng hiếu kỳ, quay đầu nhìn về phía cầu thang cuốn.

Chỉ chốc lát sau, Tiểu Long, Tiểu Phượng đã đỡ hai vị lão nhân đi xuống....

Hai người đã hơn 70 tuổi, tóc mai đều đã bạc hết, nhưng thần sắc vẫn còn tinh anh minh mẫn.

Tả mẫu thân đã sắp xếp những món ăn thích hợp cho hai vị lão nhân gia, đồng thời chuẩn bị cả ghế dựa.

Mọi người đều gật đầu chào, một bàn đều là người trong nhà, chỉ có gương mặt Trì Vị Phong là lạ hoắc. Tả lão gia tử có khuôn mặt nghiêm túc, ánh mắt sắc bén bỗng nhiên quét đến trên người cậu, thoát nhìn như mấy bộ phim có mấy lão già phong kiến hay chia rẽ các đôi uyên ương vậy.

Trì Vị Phong bị nhìn đến phát run, tay theo bản năng nắm chặt lấy cánh tay của Tả Thụy Nham. Tả Thụy Nham nhìn bàn tay bị cậu nắm gắt gao, nghiêng đầu qua, ghé sát tai Trì Vị Phong nhẹ giọng an ủi

“Không có gì đâu.”

Tả nãi nãi lấy khuỷa tay huých ông bạn già của mình một cái

“Ông đừng dọa đứa nhỏ này.”

Vì thế Tả gia gia cúi đầu, “Uh.”

Ách? Hình như có điểm giống với người nào đó?

Tả nãi nãi nở nụ cười hiền lành, “Tiểu Thụy dẫn Tiểu Trì về nhà ah.”

Tại sao cả nhà họ đều biết mình vậy.... Tả tiên sinh anh là cầm loa đi tuyên truyền sao? Trì Vị Phong là thanh niên ngoan ngoãn của thời đại mới biết kính già yêu trẻ, vì thế đứng lên cúi đầu,

“Tả gia gia hảo, Tả nãi nãi hảo.”

Hai vị lão nhân gật gật đầu, chỉ là một người thì nghiêm mặt, một người thì cười híp mắt.

Tả nãi nãi lại thọt Tả gia gia,

“Ông cười một chút coi, đừng làm Tiểu Trì căng thẳng.”

Tả gia gia lập tức quay qua mặt đối mặt Tả nãi nãi, nghiêm túc biện giải,

“Tôi đang cười.”

A a a a a cảnh tượng rất quen thuộc, mình đã từng thấy ở nơi nào a, chẳng lẽ đây là trí nhớ về những chuyện đã mơ thấy trong tiểu thuyết hay sao?

“Cười lớn nữa.” Tả nãi nãi giống như nhìn mãi thành thói quen.

Vì thế khóe miệng Tả gia gia run lên một chút.

Nội tâm Trì Vị Phong lệ rơi tuôn trào, cậu quay lại nhìn Tả Thụy Nham với ánh mắt vô cùng thông cảm.

Tả tiên sinh, tôi đã biết, tôi hiểu rồi, nguyên lai anh là di truyền cách lớp, hoàn hảo anh hiện tại bắt đầu hồi phục, bằng không sẽ trở thành cái khuôn y đức như Tả gia gia a!

Trì Vị Phong nghĩ lại mình lúc trước đã vô tình nhắc nhở Tả Thụy Nham, thật sự làm được thật tốt quá. Cậu dương dương tự đắc nhếch môi nhìn Tả Thụy Nham.

Tả Thụy Nham không hiểu rõ một loạt biểu tình đang biến hóa trên mặt cậu, hơi hơi quay đầu đi.

Dựa vào thói quen ăn cơm của người Trung Quốc, rượu là không thể thiếu.

Tả lão nhị lấy ra một bình rượu, đầu tiên hướng tới Trì Vị Phong rót rượu

“Tiểu Trì, đến đến, uống một chút.”

Tả Thụy Nham trực tiếp giúp Trì Vị Phong đón lấy “Cậu ấy không uống.”

Trong đầu Trì Vị Phong bắt đầu hỏa tốc hiện ra hình ảnh của sự kiện lần trước, cũng một phen đề lại tay của Tả Thụy Nham

“Anh cũng đừng uống nha!”

Anh khi say rượu thì mắc bệnh cuồng hôn môi, nếu ở nơi này mà phát bệnh thì sẽ xong đời đó!

Thế nhưng Trì Vị Phong thật sự không nghĩ tới, nếu Tả Thụy Nham có tật xấu kia, không phải tất cả mọi người trên bàn này sớm đã bị hại hết rồi sao, còn ai dám mời rượu Tả Thụy Nham nữa.

Tả tam tiểu thư nhìn từ đầu tới đuôi, cầm đũa gõ lên mu bàn tay của Tả lão nhị

“Uống gì mà uống, dẹp đi.”

Ở trong nhà này, Tả lão nhị tương đối không có chút địa vị nào, trên thì có ông anh gia trưởng như cha, dưới thì có em gái thủ đoạn lợi hại, đành phải phần nộ đem chai bia cất đi.

Uống Vương Lão Cát, Trì Vị Phong cảm giác mình về sau sẽ hoàn toàn kiêng rượu, quên đi, coi như là dưỡng sinh.

Cơm nước xong thời gian cũng không còn sớm, tất cả mọi người đều trở về nhà mình. Tả Thụy Nham cũng lái xe trở Trì Vị Phong về nhà cậu.

Tả phụ thân không biết từ đâu lấy ra một cái hộp nhỏ màu đỏ nhét vào trong tay Trì Vị Phong

“Lần đầu tiên tới nhà của chúng ta, đây coi như là quà gặp mặt.”

Tả mẫu thân ở bên cạnh tiếp lời

“Đúng vậy đúng vậy, chỉ là chút quà mọn, Tiểu Trì con đừng ghét bỏ nha.”

Vấn đề đây không phải là ghét bỏ hay không?! Chỉ là đến ăn một bữa cơm còn có quà nữa? Tả tiên sinh không phải là thiếu thốn bạn bè tới mức cần phải sử dụng tiền bạc để mua chứ?

Trì Vị Phong nhanh chóng đẩy trở về,

“Không nên không nên, con sao có thể nhận được?”

“Chỉ là chút lòng thành, nhận lấy đi.” Tả phụ thân lại đưa tới.

Hai người cứ đứng đó giằng co một hồi, Tả lão nhị sắc mặt có chút lạnh.

Tả tam tiểu thư cầm hộp quà nhét vào trong túi Trì Vị Phong

“Đưa cho em thì em cứ nhận đi!”

Bị ánh mắt nàng trừng tới, Trì Vị Phong không khỏi bước lui vài bước, đụng phải Tả Thụy Nham đang đứng phía sau.

Tả Thụy Nham đỡ lấy cậu, nhìn nhìn Tả tam tiểu thư, sau đó nói với Trì Vị Phong

“Cầm lấy đi.”

“Nhưng mà...” Cho dù không mở ra cũng có thể khẳng định ở trong đó nhất định một vật rất quý giá, cậu sao có thể nhận được cơ chứ?

“Không sao đâu.” Tả Thụy Nham nói.

Thịnh tình không thể chối từ, nếu cậu cứ khẳng khẳng cự tuyệt, chỉ sợ cả nhà này đều âm trầm xuống.

“Được, được rồi... Cảm ơn Tả bá bá, dì Tả, con... sau này con nhất định sẽ hảo hảo chiếu cố Tả tiên sinh!”

Nhận một món quà lớn như vậy, Trì Vị Phong nhất định phải biểu lộ chút chân tình. Tuy nói rốt cuộc là ai chiếu cố ai thì không biết.

Vì thế trời quang mây tạnh, mọi người lại quay trở về gương mặt tươi cười.

Trên đường trở về nhà, Trì Vị Phong lấy ra hộp quà nhìn tới nhìn lui.

Tả Thụy Nham đang lúc đợi đèn đỏ nói, “Mở ra xem đi.”

Trì Vị Phong chà chà ngón tay, run rẩy mở hộp ra, bên trong là một mặt ngọc Quan Âm nho nhỏ.

Chất ngọc lành lạnh xanh biếc

“Cái này... cái này giá bao nhiêu vậy?” Đôi mắt cậu mở to, lời nói cũng có chút lắp bắp.

“Không biết.” Tả Thụy Nham trả lời.

Không được nói như vậy, không biết sao còn đưa cho tôi a? Dem tôi bán đi cũng chưa chắc đáng giá bằng món này đâu!

Tay Trì Vị Phong run lên, đem mặt ngọc Quan Âm bỏ vào trong hộp, để lên trước xe

“Tôi không cần.”

Tả Thụy Nham trầm mặc nhìn cậu một hồi, đem xe chạy đến ven đường rồi dừng lại,

“Cậu không vui sao?”

“Vấn đề không phải có thích hay không a! Món quà này quá quý giá đi!”

“Không quý giá.” Tả Thụy Nham lắc đầu.

Nhà anh có tiền, có thể tính tiền từ đơn vị ngàn trở đi, nhưng nhà tôi chính là bắt đầu tính từ đơn vị đồng a.

Tả Thụy Nham lấy ra mặt ngọc Quan Âm, vòng qua cổ Trì Vị Phong, Dem sợi dây tơ hồng thắt lại phía sau

“Là của cậu.”

“Tôi...” Trì Vị Phong không nói lên lời.

Cửa kính xe phản chiếu ánh sáng chói lọi từ miếng ngọc thạch, đặc biệt chói mắt. Trì Vị Phong quay đầu đi chỗ khác.

Cậu vẫn cảm thấy không yên tâm.

30. Chương 30

Lời tác giả: viết không tốt, chương này thật sự rất khó viết a.... Tôi không biết có thể biểu đạt trọn vẹn tâm tình Tả tiên sinh hay không, còn có Tiểu Trì....

.....

Tuy rằng chỉ là một sợi chỉ đỏ mỏng manh, nhưng bởi vì mới đeo nên vẫn chưa quen, cổ có cảm giác đặc biệt rõ ràng.

Khiến cho người ta nhìn không được phải chú ý đến nó.

Trên đường trở về nhà, Trì Vị Phong thỉnh thoảng lại lấy tay chạm vào. Sợi dây nho nhỏ chà xát qua lại mang theo một tầng xúc cảm nhẹ nhàng, rất nhanh rồi lại biến mất.

Sau khi về đến nhà, Tả Thụy Nham không nhiều lời dừng xe rồi quay trở về trước, Trì Vị Phong một mình nặng nề lê bước lên lầu. Vào cửa thì sợ bị ba mẹ nhìn thấy, ngay cả mình còn chưa hiểu rõ sự tình, cậu thật không biết phải giải thích như thế nào với họ.

Vì thế chỉ mơ hồ chào một câu rồi nhanh chóng trở về phòng ngủ của mình.

Khi tắm, vừa quay đầu đã thấy hình ảnh của mình trong gương, trên mặt kính phủ một tầng hơi nước mỏng, loáng thoáng thấy được hình ảnh của mặt ngọc lạnh lạnh kia. Loại quà tặng tình bạn này, một khi đưa lên cùng tiền tài đồng đếm thì giá trị trở nên khác hẳn đi. Hiện tại cậu không biết nên đổi mặt với Tả Thụy Nham như thế nào đây.

Đối với anh ta giống như nịnh hót, khi đối với anh ta không tốt lại áy náy. Một mảnh đá không lớn, nhưng lại có thể lung lay sự cân bằng trong đầu Trì Vị Phong. Cậu luôn sống với thái độ ngày nào hay ngày đó, chuyện đã qua coi như là quá khứ, nhưng người khác vô duyên vô cớ trả thù lao, loại sự tình này tuyệt đối không thể. Trì Vị Phong không thể yên tâm mà nhận lấy được.

Trì Vị Phong lấy tay kéo ra mặt ngọc Quan Âm, muốn gỡ đi nút thắt phía sau. Thế nhưng Tả Thụy Nham thắt thật sự rất khó mở, dây nhỏ lại càng khó khăn hơn, cuối cùng cậu đành quyết tâm vắt ngang qua, từ trong hộp tủ lấy ra một cây kéo, giơ tay nhắm ngay sợi dây nhưng lại không có cách nào cắt xuống.

Cậu đứng yên cả buổi, cuối cùng than thở một câu

“Cây kéo chết tiệt, nhanh như vậy đã hư...” Rồi đem kéo cắt trở về.

Trì Vị Phong tự nhận gia đình mình là loại thường thường bậc trung, tuy rằng không giàu có, nhưng cũng không tham lam tiền tài của người khác. Thế nhưng khối ngọc bội này sau khi được Tả Thụy Nham tự tay đeo cho cậu, cậu lại không thể tự nắm bắt lấy chính bản thân mình nữa.

Ngày hôm sau là ngày cuối tuần, Trì Vị Phong ngủ tới mức không còn sớm nữa mới chịu rời giường.

Lúc xoay người lại, miếng ngọc Quan Âm theo động tác của cậu từ từ hạ xuống, nhẹ nhàng chạm vào vùng da nơi cổ.

Trì Vị Phong mới ngủ một giấc đầu óc vẫn còn mơ mơ màng màng, cảm xúc từ cổ truyền tới lại khiến cậu thở dài.

Tại sao người của Tả gia lại tặng cậu lễ vật quý giá như vậy? Nếu không nhận thì thực có lỗi với họ, việc này cũng kì quái quá đi. Cùng đâu phải con dâu về nhà ra mắt ba mẹ chồng....

Vẫn chưa suy nghĩ xong, Trì Vị Phong liền phát hiện điểm không thích hợp nhất là chỗ nào, thái độ của họ quá mức thân thiện rồi. Nhưng bởi vì lúc đó bên cạnh còn có Tả Thụy Nham nên cậu không suy nghĩ gì nhiều, hiện tại sau một hồi cảm nhận, chẳng lẽ chuyện này từ đầu tới cuối không phải chỉ là đưa bạn bè về nhà chơi?!

Nếu không phải bạn bè thì là gì? Còn có thể là gì chứ? Trì Vị Phong từ trên giường trở mình ngồi dậy, ôm cái đầu đang suy nghĩ quá tải của mình, hốt hoảng nhận ra sự tình rất bất thường.

Cậu đang vò đầu bứt tai thì Trì mẫu thân một cước đạp văng cửa phòng bước vào

“Nhanh chóng đi rửa mặt chải đầu đi, sau đó ra giúp mẹ tổng vệ sinh nhà cửa.”

Hai hôm nay thời tiết rất tốt, hôm qua Trì mẫu thân vốn định dọn dẹp một chút, nhưng Trì Vị Phong lại qua nhà Tả Thụy Nham, hiện tại cậu đang ở nhà dĩ nhiên phải đi làm culi thôi.

“Ách? Nga...”

Mẹ, người không để con có nửa phút trầm tư suy nghĩ được hay sao? Trì Vị Phong hoảng sợ không rõ tư vị gì, vội vàng bước xuống giường.

Trì mẫu thân đi qua muốn cuộn lại tấm nệm của cậu, mắt nhìn đến một vật trên cổ Trì Vị Phong

“Trên cổ con có gì vậy?”

Trì Vị Phong theo ánh mắt của bà phát hiện là bà đang nhìn miếng ngọc Quan Âm kia, cuống quýt lấy tay che lại mảnh ngọc

“Cái này, cái này còn có thể là gì, gần đây không phải đang thịnh hành nam đeo mặt Quan Âm, nữ đeo mặt Phật hay sao, con cũng phải đeo chút, không thì mua cho ba mẹ một cặp được không?”

Trì mẫu thân hừ một tiếng, cười nhạt nói

“Mẹ đã đeo thì phải đeo đồ thật, của con nhìn một chút đã biết là giả rồi.”

Mẹ a, mẹ chưa già sao mắt đã mờ thành như vậy a... Bất quá không phát hiện là tốt rồi, Trì Vị Phong nhẹ nhàng thở ra.

Trì mẫu thân quát cậu

“Đứng đó thần thờ làm gì, mau giúp mẹ nâng tấm nệm ra ban công phơi nắng.”

Nghĩ nhiều cũng vô ích, cùng lắm lúc đi làm sẽ gặp hỏi Tả Thụy Nham, Trì Vị Phong lắc lắc đầu, việc trước mắt nên làm cái đã.

Cậu lê bước đến năm hai góc nệm, cùng Trì mẫu thân dùng sức nâng lên.

Mấy tấm ảnh chụp theo đó mà phát phơ rơi xuống.

Hồng hét rồi!

Trì mẫu thân híp mắt nhìn theo rồi bước qua nhặt chúng lên, càng coi sắc mặt càng khó xem

“Đây không phải của nhóm dì Trương nhờ con đưa cho Tiểu Tả sao?! Chẳng trách một chút tin tức cũng không có, các nàng đã tới hỏi qua nhiều lần, mẹ vẫn chưa trả lời người ta, hóa ra là do con giấu đi.”

Bị bắt quả tang, Trì Vị Phong xấu hổ chuyển mắt đi

“Mẹ, con của mẹ còn chưa có ai, vội vã mai mối giúp Tả tiên sinh để làm gì a?”

Hiện tại các bác gái về hưu có thú giải trí rất đơn điệu, đó chính là nhìn xem thanh niên nào được thì cho đi xem mắt, mẹ cứ đi dự tiệc tối với các bạn trong xã khu đi!

Dù sao cũng là con mình sinh ra, ngữ khí Trì mẫu thân cũng dần nhẹ lại

“Vậy trong này có người con thích sao? Có thể giữ lại a. Nhưng dù sao cũng phải đi nói một tiếng với Tiểu Tả, người ta nói không chừng sẽ chấm được ý trung nhân nào đó. Cho dù là không có nhưng cũng phải nói để mẹ còn biết thông báo lại với nhóm dì Trương.”

“Anh ta sẽ không thích đâu!” Trì Vị Phong nghe những lời này vào cảm thấy thật chói tai, giậm chân một cái.

Trì mẫu thân dùng sức đánh đầu cậu một cái, “Bảo con làm thì con làm đi!”

“Được rồi được rồi.” Trì Vị Phong đoạt lấy xấp ảnh chụp, tùy tiện ném về phía đầu giường.

“Không được, quảng như vậy con sẽ lại cho qua nữa.” Trì mẫu thân đem xấp ảnh nhét vào túi áo khoác đi làm của Trì Vị Phong.

Tả tiên sinh, cho dù là cây đại thụ đón gió lớn thì số người có thể treo cổ trên đó cũng chỉ có thể là một người thôi, các dì gấp gáp làm gì a, toàn thạch Vương lão ngũ còn không phải chỉ có một mình thôi sao.... Trì Vị Phong cảm thấy tâm tình phi thường không tốt, cứ như trong lòng đang có xúc cảm gì đó cuộn cuộn nổi lên, lê lét đem tấm nệm đi phơi nắng.

Trên cổ mặt ngọc Quan Âm, trong túi là xấp ảnh giới thiệu, mới sáng sớm mà sắc mặt Trì Vị Phong đã cực kì khó coi.

Tả Thụy Nham thấy sắc mặt cậu không tốt, đưa tay đặt lên trên trán cậu.

“Tả tiên sinh... Tôi không bị bệnh...” Trì Vị Phong cũng lười đẩy tay anh ra.

“Nhưng cậu không có tinh thần.” Tả Thụy Nham ở trên trán của cậu xoa xoa, lại sờ sờ trán của mình so sánh nhiệt độ một chút, xác định không có sai biệt mới rời tay đi.

Tôi đương nhiên không tinh thần rồi, mảnh ngọc anh cho tôi đeo trên cổ khiến đầu tôi đau, còn có xấp ảnh chụp nặng đến nỗi túi áo tôi muốn thủng rồi đây này.

Vấn đề trước mắt cần phải giải quyết trước. Dem vấn đề nan giải nhất quên đi, xem ảnh giới thiệu không phải là vấn đề khó khăn gì, thuần túy chỉ là cậu không muốn đưa cho anh xem mà thôi.

Tóm lại hỏi trước rồi nói sau đi.

Trì Vị Phong thở dài, lấy ra xấp ảnh chụp đưa cho Tả Thụy Nham.

“Gi vậy?” Tả Thụy Nham tuy thấy khó hiểu, nhưng vẫn là nhận lấy.

“Ảnh giới thiệu a.” Trì Vị Phong uống một ngụm cháo lớn, lạnh nhạt nói.

“Cái gì?” Tả Thụy Nham lại hỏi một lần nữa, một chút cũng không nhìn mấy tấm ảnh, chỉ là chăm chú nhìn Trì Vị Phong.

Trì Vị Phong thấy anh không làm gì, lấy xấp ảnh dứt khoát đặt lên bàn

“Tả tiên sinh, lúc tôi dẫn anh tới tiểu khu quả thực như Tôn Ngộ Không dẫn theo Đường Tăng, mùi thịt của anh bay xa ngàn dặm. Nhìn xem anh được hoan nghênh như thế nào a, ai cũng tranh nhau đưa ảnh giới thiệu cho anh, tôi lại không biết anh thích mẫu người gì? Ở đây có rất đầy đủ nga, anh xem, đáng yêu có, xinh đẹp nữa, còn có hiền thực a...”

Lúc trước khi cả hai ở cùng một chỗ, phần lớn thời gian đều là do Trì Vị Phong độc thoại, nhưng cậu không thấy nhàm chán. Bởi vì Tả Thụy Nham sẽ nhìn cậu, lúc thích hợp sẽ nhẹ đáp vài tiếng. Có thể cảm nhận được toàn bộ lực chú ý của Tả Thụy Nham đều đặt lên người Trì Vị Phong. Cho nên cậu có thể vô tư muốn nói gì thì nói, làm gì thì làm, không cần lo anh sẽ không chú ý tới mình.

Thế nhưng lúc này Trì Vị Phong vẫn đang tự mình nói chuyện, Tả Thụy Nham chỉ cúi đầu, không thể thấy được biểu cảm, cũng không thấy phát ra âm thanh gì.

Trì Vị Phong nói nửa ngày rốt cục phát giác có điều bất thường

“Tả tiên sinh... Anh làm sao vậy?”

Tả Thụy Nham như trước không nhìn cậu, các ngón tay đặt trên bàn đã thành trắng bệch, chứng minh anh đang dùng sức rất lớn để bấu chặt vào nó.

Thanh âm của anh thực trầm, nhưng vẫn vững vàng, nghe như đang cố duy trì một điều gì đó.

“Vì cái gì?”

“Hả?”

“Vì cái gì đưa tôi những tấm ảnh này?” Tả Thụy Nham nói rất chậm, tay vì dùng sức nên có hơi run rẩy.

Trì Vị Phong ngây người, một câu cũng nói không nên lời. Cậu chưa từng thấy qua bộ dáng kích động của Tả Thụy Nham. Tả Thụy Nham khi ở cùng một chỗ với Trì Vị Phong, tuy rằng còn không có biểu cảm, chỉ là im lặng, nhưng đối mỗi sự việc đều thực sự nghiêm túc.

Trì Vị Phong biết Tả Thụy Nham lúc vui vẻ thì có bộ dáng gì, cho dù không có biểu hiện ra ngoài nhưng có thể cảm nhận được. Nhưng cậu chưa từng nghĩ tới, thời điểm Tả Thụy Nham tức giận, thương tâm hay thất vọng thời gian sẽ có biểu tình gì.

31. Chương 31

Nếu Trì Vị Phong có một câu châm ngôn dành cho mình, nhất định là tám chữ— bắt cầu thậm giải, nan đắc hồ đồ.

Tìm hiểu kỹ một vấn đề nào đó, cậu trước nay chưa từng làm thế.

Rất nhiều việc, Trì Vị Phong chỉ nghỉ hoặc một lát rồi thôi. Cho nên cậu từng nghĩ tới phương thức để tìm ra lời giải đáp.

Đối mặt với câu hỏi của Tả Thụy Nham, cậu theo bản năng ngậm miệng lại.

Tả Thụy Nham cũng chỉ nhìn cậu, nếu không phải cánh tay kia còn run rẩy, Trì Vị Phong thật sự không biết anh đang tức giận.

Không giống với bình thường, không phải đơn giản là sắc mặt âm trầm, biểu tình Tả Thụy Nham lúc này thậm chí cũng không có gì thay đổi, nhưng Trì Vị Phong cảm thấy có một loại khí tức rất bí ẩn, chậm rãi từ đôi mắt của Tả Thụy Nham lan tỏa ra, kết thành một mạng nhện thật lớn dính chặt lấy cậu, khiến cậu không có khả năng nhúc nhích. Khuôn mặt kia vẫn giống như lần đầu gặp mặt, vẫn là khuôn mặt được che phủ bởi lớp mặt nạ tuần tú, nhưng ở chung lâu ngày với cậu lại xuất hiện một vết nứt nhỏ, sau đó hoàn toàn biến mất.

Trì Vị Phong không khỏi lo sợ. Toàn thân đều cảm thấy kinh hoàng. Chính mình không biết lại làm nên lỗi lầm ngu xuẩn nào hay không....

Thật lâu sau, Tả Thụy Nham cúi đầu, lấy điện thoại di động ra đặt trên bàn. Trì Vị Phong vẫn ngồi yên như trước.

“Cậu đã nói, trên thế giới này cậu là người yêu tôi nhất.” Tả Thụy Nham lấy điện thoại để trước mặt cậu.

Cái kia chính là tin nhắn nhảm của Trì Vị Phong, anh vẫn còn giữ tới hiện tại.

Trên thế gian này ta là người yêu người nhất.

Tả Thụy Nham thế nhưng lại nghĩ là thật, sắc mặt Trì Vị Phong lập tức trắng bệch. Những sự kiện xảy ra trước kia lần lượt hiện về trong đầu.

Thì ra là thế, nguyên lai Tả Thụy Nham nghĩ mình yêu anh, vậy anh thì sao? Cũng đã yêu Trì Vị Phong cậu sao?

Tất cả những chuyện khó hiểu đều có những cách lý giải khác nhau, toàn bộ những việc Tả Thụy Nham làm mà Trì Vị Phong không hiểu hóa ra đều mang một ý nghĩa đặc biệt.

Hóa ra câu nói “Tôi đã biết” là có ý này!

Trì Vị Phong theo bản năng đặt tay lên mặt ngọc Quan Âm trước ngực, tuy cách một lớp áo sơ mi nhưng vẫn có thể nhận ra hình dạng của nó.

Cậu chưa bao giờ đi hỏi Tả Thụy Nham, cứ như vậy đem hết thấy mọi chuyện quên đi. Bắt đầu từ lúc đó tới hiện tại đều chính là một sự hiểu lầm.

Nếu Tả Thụy Nham yêu Trì Vị Phong, như vậy cậu rốt cuộc đã làm những chuyện tàn nhẫn như thế nào đối với anh?! Giới thiệu bạn gái cho anh sao?! Trong đầu Trì Vị Phong đầy những thương tổn mà mình gây ra cho Tả Thụy Nham. Tất cả những thương tâm khổ sở của anh, lần đầu tiên được viết hết sức rõ ràng trong đôi mắt đó, khiến cho Trì Vị Phong nhận không được mà đau lòng theo.

Vậy hiện tại phải giải thích như thế nào?

Mọi Trì Vị Phong run run, ngay cả lời nói ra cũng không thể đầy đủ

“Đây... Đây là... Gửi cho mẹ tôi... Là gửi nhảm....”

“Gửi nhảm?” Tả Thụy Nham như là đang hỏi lại.

“...” Trì Vị Phong căn bản không có biện pháp trả lời.

“Gửi nhảm...”

Trầm mặc chính là sự cam chịu tốt nhất, Tả Thụy Nham thì thảo hai chữ này, cầm lấy di động, trực tiếp đứng lên rời khỏi.

Không cần đi, không thể đi.

Sự kinh hoàng khó hiểu lúc ban đầu đã trở thành thực tế đầy sợ hãi trước mắt, nếu cậu cứ như vậy để Tả Thụy Nham rời khỏi, nhất định sẽ hoàn toàn mất đi anh.

Không có anh im lặng luôn đi bên cạnh cậu, không có anh chỉ vào mặt bản thân nói là anh đang cười, không có anh cùng cậu ngồi ăn bánh donut những lúc rảnh rỗi buồn chán....

Hai người ở bên nhau không phải là một quãng thời gian quá dài, thế nhưng Trì Vị Phong không thể tưởng tượng được nếu Tả Thụy Nham bước ra khỏi cuộc sống của cậu thì sẽ như thế nào.

“Tả tiên sinh!”

Hoàn toàn không cần sử dụng lý trí, sự sợ hãi đánh mất khiến cho Trì Vị Phong vô thức đuổi theo, gắt gao nắm lấy ống tay áo của Tả Thụy Nham.

Tả Thụy Nham dừng bước lại, chậm rãi quay đầu, tựa hồ đang đợi cậu nói chuyện.

Nhưng phải nói gì đây? Phải nói ra đáp án thế nào mới đúng, mới có thể để cho anh lưu lại?

Trì Vị Phong chỉ có thể giữ chặt lấy anh, miệng tuy mở ra nhưng lại không phát ra được âm thanh nào.

Tả Thụy Nham chờ giây lát, rồi lại như đã hoàn toàn thất vọng, anh muốn rút tay lại bỏ đi. Nhưng Trì Vị Phong lại dùng hết sức để giữ lấy, Tả Thụy Nham một chút biểu cảm cũng không có, đưa tay còn lại tới, từng chút từng chút gỡ bỏ từng ngón tay đang bám chặt của Trì Vị Phong.

Anh càng gỡ, Trì Vị Phong càng không chịu buông tay.

Dây dưa khiến cho mọi người xung quanh đều ghé mắt nhìn tới, nhưng bọn họ lại không thêm để ý chút nào.

Tả Thụy Nham không kéo tay Trì Vị Phong ra được, dứt khoát không làm gì cả, ánh mắt lạnh lùng nhìn Trì Vị Phong nói ra hai chữ

“Buông tay.”

Lạnh như băng, giống như bị nước trong hầm băng đổ thẳng vào đầu, Trì Vị Phong cả kinh, toàn bộ khí lực trên tay bắt giắc đều thả lỏng.

Tả Thụy Nham nhân cơ hội rút tay về, không quay đầu nhìn lại bỏ đi mất.

Người ta chỉ biết quý những thứ đã mất đi.

Phải tồn tại trong chân không thì mới cảm nhận được không khí.

Đối với Trì Vị Phong mà nói, Tả Thụy Nham chính là không khí.

Nhưng là hiện tại, không khí không cần cậu, tự mình làm tự mình chịu thôi.

Cả ngày Tả Thụy Nham cũng không tự mình tìm cậu nói lấy một câu. Đây cũng không phải chuyện gì lớn lao, chỉ là quay trở lại như ban đầu, chính là mối quan hệ giữa sếp và cấp dưới, không còn gì hơn.

Nhưng Trì Vị Phong lại chịu không nổi, cậu từng khắc đều nhìn theo bóng dáng Tả Thụy Nham, mong anh có thể như lúc trước quay đầu liếc nhìn cậu một cái.

Thế nhưng Tả Thụy Nham lại không như thế.

Cho dù ở cùng trong một công ty, ở chung một ngành, nhưng nếu trong tâm đối phương đã có ý trốn tránh, thì cho dù bất cứ gì cũng không nhập vào mắt anh được.

Cảm giác bị Tả Thụy Nham không quan tâm không ngờ lại khó chịu như vậy, Trì Vị Phong thật sự hoảng sợ.

Ngày hôm sau, mới sáng sớm Trì Vị Phong đã bỏ chạy tới quán ăn, ngồi yên ở đó đến tận lúc đi làm, nhưng một hạt cơm cũng nuốt vào không nổi.

Cậu nhớ lại trước kia mình đã để Tả Thụy Nham đợi mình như vậy, lúc đó anh cũng có tâm tình giống như mình lúc này sao? Chỉ sợ còn khó chịu hơn nữa.

Bởi vì Tả Thụy Nham yêu Trì Vị Phong, cho nên chờ đợi không xác định hiển nhiên sẽ biến mất.

Trì Vị Phong hốt hoảng.

Cậu không cam lòng, Trì Vị Phong, đừng để cho sự tình ngày càng xấu đi.

Lúc nghỉ trưa, Trì Vị Phong tranh thủ chút thời gian chạy nhanh tới cửa hàng gần đó, mua về mấy cái bánh trứng đậu đỏ cùng mấy cái bánh donut, tiến thẳng vào trong phòng Tả Thụy Nham.

Lúc Tả Thụy Nham mua những món này cho cậu, cậu chỉ thanh thản mà hưởng thụ, căn bản không hề nghĩ tới đằng sau việc đó bao hàm biết bao nhiêu ôn nhu cùng quan tâm.

“Tả tiên sinh! Cùng tôi ăn cơm trưa đi.”

Tả Thụy Nham giương mắt nhìn nhìn cậu.

Chỉ một ánh mắt nhìn chăm chú trong chốc lát, lại khiến cho Trì Vị Phong cảm thấy dài vô tận.

Nhưng Tả Thụy Nham sẽ không như trước kia, im lặng nhìn cậu, im lặng chờ cậu nói chuyện, im lặng gạt đầu đáp ứng mỗi đề nghị mà cậu thuận miệng nói ra.

“Tôi ăn rồi.”

Tả Thụy Nham nói không chút ngữ điệu, cầm lấy văn kiện trên bàn, đẩy Trì Vị Phong ra khỏi phòng.

Trì Vị Phong đứng im tại chỗ, ngay cả dũng khí quay đầu lại nhìn bóng lưng Tả Thụy Nham cũng không có, cậu ôm lấy bao giấy vẫn còn hơi ấm của những cái bánh, chậm rãi ngồi xổm trên mặt đất.

Cảm giác mất đi một thứ thì ra là như thế này.

Trì Vị Phong không hề biết, cánh cửa văn phòng kia chưa bao giờ đóng kín, từ đó nhìn ra có thể bên ngoài rất rõ ràng.

Có một người đã đứng ở đó hơn một phút đồng hồ, sau đó mới quay đầu bỏ đi.

32. Chương 32

Gần nhau trong gang tấc mà biển trời cách mặt, đó chính là chuyện tàn khốc và đáng tiếc nhất trên thế gian này.

Rõ ràng mỗi ngày đều có thể nhìn thấy bóng dáng của anh, nghe được thanh âm từ anh, lại giống như đang xem một bộ phim vậy, cho dù mình có vui đầu khóc lớn bao nhiêu, người trong phim vẫn vô tri vô giác không biết được, vẫn cứ làm việc mà anh nên làm.

Trong lòng Trì Vị Phong, nỗi nhớ nhung ngày càng lớn, đè nặng lên trái tim đang đập của cậu, ần ần đau từng khắc.

Tuy rằng đến công ty là có thể gặp mặt, cậu vẫn rất nhớ anh.

Không phải lúc nào cũng nghĩ tới Tả Thụy Nham, từng kỷ niệm chỉ là đột ngột hiện lại trước mặt cậu, cậu hồi tưởng lại việc mình cái gì cũng không quan tâm, những ngày tháng mà bản thân sống theo kiểu được ngày nào hay ngày đó.

Chiếc ghế dựa trong phòng ăn, bàn cờ dưới bộ cửa sổ của ba, ban công, phòng khách, hàng hiên, hoa viên của tiểu khu, tất cả những dấu vết Tả Thụy Nham lưu lại trong cuộc sống của Trì Vị Phong là không thể xóa đi.

Cậu không bao giờ nhớ tới mức quên ăn bỏ bữa, nhưng lúc ăn lại bỗng nhiên ngăn người nhìn vào chiếc ghế dựa trống bên cạnh.

Cậu cũng không trần trọc hay mất ngủ trắng đêm, nhưng nửa đêm đột nhiên tỉnh lại, nhìn lên trần nhà qua lớp ánh sát mờ mờ.

Trì Vị Phong từ khi sinh ra tới nay, đây là lần đầu tiên cậu như người mất hồn.

Một người đang tương tư đơn phương nên tất nhiên là bị tâm bệnh rồi.

Thế nhưng, có người vẫn yêu cậu, cho nên nỗi đau này vĩnh viễn không phải chỉ có duy nhất Trì Vị Phong cậu gánh chịu.

Trì Vị Phong thường xuyên nhìn bóng dáng Tả Thụy Nham đến mức ngây người.

Anh đương nhiên vẫn là một người yên lặng, lưng thẳng đi về phía trước lúc vào thang máy hay qua chỗ rẽ, thật giống như ngày đó ở cửa KTV, tiếng nhạc xung quanh đổi thành đám người ồn ào.

Thế nhưng nếu lần này cậu tiếp tục đuổi theo, liệu anh có quay đầu lại không?

Tả Thụy Nham có phải còn đau hơn mình gấp trăm lần không, một ngàn lần, một vạn lần?

Trì Vị Phong thật không dám nghĩ.

Tới lúc tan tầm, đèn trong phòng Tả Thụy Nham vẫn còn sáng. Trì Vị Phong cũng không muốn rời đi. Chỉ cách nhau một lớp tường mỏng nhưng cả hai người cứ như vậy dây dưa không dứt.

Trì Vị Phong gục đầu trên bàn nhìn ngọn đèn trước mặt, sau đó nhắm lại hai mắt.

Cậu không có ngủ, cho nên phía sau truyền đến tiếng cửa mở nhẹ nhàng cùng tiếng bước chân bình ổn cậu đều nghe thấy.

Tiếng bước chân nhẹ nhàng kia tiếp cận cậu, một chút trùng hợp làm tim Trì Vị Phong đập mạnh dữ dội, mỗi một nhịp giống như đang đi trong lòng cậu.

Từng bước lại từng bước, cuối cùng dừng lại ngay bên cạnh.

Tất cả người trong công ty đều đã về, trừ bọn họ ra trong văn phòng không còn ai, máy điều hòa cũng đã tắt, cho nên chỉ vẫn vẳng tai lên là có thể nghe được hơi thở còn nhẹ hơn lông vũ.

Có cái gì đó ngừng một chút trên đầu Trì Vị Phong, cậu không mở mắt, chính là cảm giác rõ ràng đó khiến cho cậu nhìn không được muốn ngẩng đầu. Thế nhưng chỉ vài giây đồng hồ sau, cảm giác đó liền rời đi.

Trên người Trì Vị Phong bị bao trùm thêm một sức nặng, mang theo độ ẩm cùng hơi thở quen thuộc của Tả Thụy Nham.

Sau đó tiếng bước chân kia liền rời đi, biến mất trong hành lang vắng bằng đá cẩm thạch.

Tiếng bước chân của Tả Thụy Nham vĩnh viễn bình ổn trật tự, không chút loạn nhịp, ngay cả do dự dừng lại cũng không có.

Trì Vị Phong mở mắt ra, hung hăng ném áo khoác kia xuống mặt đất, dùng sức giẫm lên nó

“Ai cần áo của anh! Cần áo của anh...”

Chỉ làm giẫm mấy cái để trút giận, sau đó cậu liền ngồi xổm xuống, ôm lấy cái áo khoác, vùi mặt mình sau vào đó.

Tả Thụy Nham không hút thuốc, chỉ có một chút hương thơm của mùi bột giặt quần áo, nhẹ nhàng vương vấn, hình như là mùi chanh.

Chua xót ngập tràn trong khoang mũi.

“Khóc sao?”

Có một âm thanh nữ rõ ràng mang theo âm điệu treu tức vang lên trong phòng, Trì Vị Phong sợ tới mức lập tức ngẩng đầu lên.

Tả tam tiểu thư khoanh tay đứng dựa vào cửa, tư thế xinh đẹp tựa như người mẫu.

Nhưng Trì Vị Phong làm gì còn tâm tư thương thức, không có Tả Thụy Nham, ngay cả thú vui đặc sắc thì thâm trong lòng của cậu cũng biến mất.

Trì Vị Phong chính là ngơ ngẩn ngẩn thốt lên

“Tả tam tỷ?”

Tả tam tiểu thư đã sớm bước đến gần, nàng đứng nấp ngay cửa nhìn đầu tới cuối, đợi cho Tả Thụy Nham đi rồi nàng mới bày tư thế xinh đẹp bước lên, kết quả lại không được để ý tới khiến cho Tả tam tiểu thư thực mất hứng.

Đôi giày cao gót của nàng như sắp giẫm nát sàn nhà, đến gần Trì Vị Phong

“Hai người các người gần đây xảy ra chuyện gì?”

“Ách?” Trì Vị Phong ngốc lảng mớ to mắt, bị Tả Tam tiểu thư hung hăng đánh một cái lên đầu.

“Lần đầu tiên gặp người ta đã biết quan hệ của hai người có điểm là lạ, quả nhiên đã đoán đúng. Hai ngày này Tiểu Thụy đờ đến mức bó tay, nó vốn đã đủ đờ rồi, em không cần hại nó thêm đâu. Nói mau, có phải em đã làm chuyện có lỗi với Tiểu Thụy hay không?!”

Tả tam tiểu thư thực hiểu biết em trai của mình, nó đương nhiên không có khả năng làm cái gì thương tổn tới “vợ” của nó, nếu xảy ra vấn đề chắc chắn là từ Trì Vị Phong mà ra. Gần đây lúc ở nhà, Tả Thụy Nham luôn ngó người ra, tuy nói thoạt nhìn cũng không có gì khác so với bình thường, nhưng người trong nhà đương nhiên nhìn ra được.

Tả gia ba mẹ ông nội bà nội đều không hỏi ra nguyên do, đành phải thỉnh Tả tam tiểu thư ra trận.

Tả tam tiểu thư dùng thập đại khổ hình thời Mãn Thanh, bức cung hơn nửa ngày, Tả Thụy Nham chỉ nói một câu, “Chỉ là hiểu lầm, cậu ấy không yêu em.”

Hiểu lầm kiểu gì có thể nghiêm trọng như vậy? Tả tam tiểu thư đương nhiên không biết từ lúc mới bắt đầu đã là hiểu lầm, nếu Tả Thụy Nham không nói, nàng sẽ tự tìm Trì Vị Phong.

Trì Vị Phong bị hỏi đến mức á khẩu, cậu đích thực là có lỗi với Tả Thụy Nham, nhưng lời giải thích thì lại không thể nói ra khỏi miệng.

“Em... Em...”

Tả tam tiểu thư không kiên nhẫn,

“Đừng em em gì hết, Tiểu Trì, chị hỏi em một câu.” Nàng dừng một chút, chờ Trì Vị Phong bình tĩnh lại rồi hỏi, “Em có yêu Tiểu Thụy không?”

“Em... Tả tiên sinh là nam a...”

“Ta quản người là nam hay nữ, là cha hay mẹ, là đực hay cái hay sao a?! Tiểu Thụy quản sao?! Em chỉ cần nói rõ ràng cho chị biết, em có thích Tiểu Thụy hay không?” Tả tam tiểu thư cúi sát người đè ép Trì Vị Phong.

Trong não Trì Vị Phong lại có rất nhiều chuyện lướt qua.

Trước kia chưa từng nghĩ qua chuyện này, chưa bao giờ đem Tả Thụy Nham là một đối tượng để yêu mà xem xét.

Mà bây giờ, chỉ cần suy nghĩ một chút, cậu và Tả Thụy Nham đã cùng một chỗ trải qua rất nhiều vui vẻ. Thỏa mãn, khẩn trương, buồn bực, còn có đau lòng cùng hối hận, đương nhiên bởi vì Trì Vị Phong yêu Tả Thụy Nham, như thế nào mới gọi là không yêu đây?

Loại cảm giác yêu thích này, tựa như một hạt giống, sớm đã ở sâu trong đáy lòng cậu đâm chồi nảy mầm. Tả Thụy Nham không nói gì, chỉ như một cơn mưa ôn nhu trầm lặng, khiến cho Trì Vị Phong bất tri bất giác yêu thương anh từ lúc nào không hay.

Trì Vị Phong ấn ngực, hít sâu một hơi, chống tay đứng lên

“Tam tử, em phải đi về nhà.”

Sau đó cậu vội cất bước chạy đi.

Cầm trong tay áo khoác của Tả Thụy Nham, lại quên đi mất balo của mình.

Bên ngoài cao ốc, trời đầy ánh sao, lộn xộn nhưng tinh tế như tâm của Tả Thụy Nham, nếu đã vỡ, cậu sẽ đem từng mảnh từng mảnh ghép trở lại với nhau.

33. Chương 33

Lời tác giả: Chương này dựa theo cảm nhận của Trì Vị Phong, kì thật cũng có ngược của Tả tiên sinh. Từ những việc xung quanh đoán ra tâm tư của Tả tiên sinh

=o=o=o=o=o=o=o=o=o=o=o=

Trì Vị Phong đương nhiên đuổi không kịp Tả Thụy Nham.

Người ta bốn bánh, cậu chỉ có hai chân, chờ Trì Vị Phong nghiệm ra thì đã chạy xuống hết lầu, Tả Thụy Nham cũng không thấy đâu.

Nhưng mà Trì Vị Phong chưa vội, cậu quay đầu lập tức chạy về nhà.

Chờ xe bus hay đón taxi đều rất tốn thời gian, hiện tại Trì Vị Phong không có căn bản đủ bình tĩnh để đứng ở trạm chờ xe hay ngồi lý một chỗ vì kẹt xe, chỉ có thể chạy thật nhanh, bỏ lại sau lưng ánh đèn neon cùng ngọn gió đêm.

Trì gia nhị lão đang ngồi ăn cơm trong phòng khách nói chuyện phiếm, chợt nghe tiếng cửa bị đập mở, Trì Vị Phong một tay chống lên cửa, một tay ấn ngực thở hổn hển.

Cả hai người dạo gần đây vốn đã để ý Trì Vị Phong có điểm bất ổn, chính là Trì gia theo chủ nghĩa tự do nên không hỏi đến. Bây giờ nhìn cậu như vậy, rốt cuộc không thể ngồi yên.

“Sao lại thế này?” Trì phụ thân và Trì mẫu thân vây quanh.

Trì Vị Phong thở phì phò, mạnh mẽ ngẩng đầu, trong mắt chất đầy bi ai, cơ hồ sắp chảy cả nước mắt, thiếu chút nữa hù ba mẹ cậu thụt lùi vài bước.

“Con trai, làm sao vậy? Đừng nóng vội a, không có việc gì đâu.” Trì mẫu thân khẩn trương vỗ vỗ lưng Trì Vị Phong giúp cậu thuận khí.

“Ba, mẹ.” Biểu tình Trì Vị Phong phi thường nghiêm túc.

Từ nhỏ đến lớn luôn nhìn thấy đứa nhỏ này suốt ngày ảm ỉ, bây giờ lại thấy biểu cảm này của Trì Vị Phong khiến cho họ đều ngây ngẩn cả người.

Sau một lát, Trì phụ thân lấy lại tinh thần, kéo Trì Vị Phong về phía sofa để ngồi xuống

“Đừng khẩn trương, ngồi xuống rồi nói.”

Thế nhưng mông Trì Vị Phong còn chưa kịp dính lên sofa liền quỳ xuống.

Trì gia nhị lão vừa mới an tâm ngồi xuống, thấy Trì Vị Phong quỳ gối, mông cứ như ngồi trên lửa, ra sức kéo cậu dậy.

“Con trai, con trai a, con rốt cuộc làm sao vậy? Cứ nói ra a!”

“Ba, mẹ.” Trì Vị Phong vẻ mặt nghiêm túc, “Con đùa giỡn với tình cảm của người khác!”

Lời cậu nói ra chắc như đinh đóng cột, nhưng lại không có lấy chút áy náy nào.

“Cái gì? !” Trì phụ thân cả kinh hô lớn, đầu ngón tay chỉ thẳng vào mũi Trì Vị Phong “Con... con.... con.... con! Trước đây dạy con như thế nào? ! Trì gia chúng ta mặc dù không có tiền, cũng không cần tiền của người khác, người tiếp thu thật giỏi a! Giáo huấn Trì gia con đều đã quên sao? ! Cần cù chăm chỉ làm việc, thành thành thật thật làm người a!”

Ba a, kia phong phải là giáo huấn nhà chúng ta, đó là khẩu hiệu của nhà nhà a.... Trì Vị Phong chớp chớp mắt

“Chính là.... Con nói với người đó trên toàn thế giới này con yêu người đó nhất.”

Trì mẫu thân ần ần ngực

“Ai nha, huyết áp ta đang tăng cao, con vô duyên vô cớ đi trêu chọc người ta để làm chi?! Trì gia chúng ta không có loại bại hoại phụ bạc, con phải chịu trách nhiệm với người ta.”

“Được.” Trì Vị Phong đáp ứng không chút do dự, sau đó lập tức đứng lên bước ra cửa “Con đi tìm người đó.”

“Chờ một chút.” Trì phụ thân hơi chút tỉnh táo lại, gọi Trì Vị Phong lại hỏi, “Con rốt cuộc làm lỗi với con gái nhà ai?”

“Không phải con gái, là Tả tiên sinh.” Trì Vị Phong mang giày xong đứng ở cửa, trả lời rất hùng hồn.

“Cái gì? ! ! ! !”

Trì mẫu thân trừng lớn hai mắt, sau một lúc lâu mới phun ra một câu, “Ai?”

Vì thế Trì Vị Phong lần nữa nói lại rõ ràng “Tả Thụy Nham, Tả tiên sinh.”

“! ! ! !” Chỉ có như vậy mới có thể biểu đạt được sự khiếp sợ của Trì phụ thân. Ông mở miệng nửa ngày mà không nói ra được nửa chữ, cuối cùng tất cả tâm tư đều hóa thành một câu

“Thằng con không ra gì! Cút cho ta! ! !”

Trì phụ thân tiện tay quơ lấy chiếc giày trên kệ bên cạnh ném ra ngoài. Trì Vị Phong lui đầu về tránh đi. Giày đập vào mặt của cậu, nhưng Trì Vị Phong không quan tâm, cậu quay đầu bỏ chạy.

Chạy tới dưới lầu, Trì Vị Phong quay đầu lại nhìn ánh đèn phát ra từ cửa sổ mình, trong lòng đương nhiên có chút khổ sở, nhưng vẫn phải cắn răng chạy đi.

Trì gia nhị lão vẫn đang cố gắng tiêu hóa tin tức này, Trì mẫu thân mở cửa nhặt lại giày, mở cửa sổ cười xin lỗi hàng xóm.

Đêm nay chỉ sợ đối với ba người nhà Trì gia là một đêm không hề dễ chịu.

Trì Vị Phong đi đến cổng tiểu khu, lấy điện thoại di động ra gọi cho Tả Thụy Nham.

Tiếng nhạc phát ra một lần lại một lần nữa, đến mức não Trì Vị Phong đã thu vào đầy như CD rồi, không nghe máy thì nhấn tin vậy.

Tả Thụy Nham lại không nhận.

Không sao, tiếp tục nhấn. Trì Vị Phong cắn răng tiếp tục nhấn nhấn. Nhấn a nhấn a, nhấn đến mức điện thoại hết pin luôn.

Cái điện thoại chết tiệt, còn nói cái gì có thể hoạt động suốt một ngàn giờ, cái đầu của người thì có a! Trì Vị Phong nghiêng răng nghiêng lợi, nhưng mà bây giờ phải làm sao đây. Nhà tạm thời không thể quay về, nhưng cậu có thể dùng cục sạc trong công ty. Vì thế Trì Vị Phong liền hướng về phía công ty chạy tới.

Đêm nay số người ở ngoài đường cũng thật đông đi, mặc kệ tâm lý hay là sinh lý, Trì Vị Phong thầm nghĩ muốn hét lớn với đám người ngoài đường, các người nhanh lên đi, yêu một người hóa ra có thể giảm béo nha!

Trong tất cả những người Trì Vị Phong lướt qua, không có người nào mà cậu muốn. Trung quốc 13 triệu dân, giờ phút này trong mắt cậu chỉ có mỗi Tả Thụy Nham.

Sau đó, có lẽ là một kỳ tích, Tả Thụy Nham xuất hiện ở trước mặt cậu.

Anh chỉ mặt áo sơ mi, cà-vạt xiêu vẹo vẹo, một bên áo còn xốc ra ngoài quần, quả thực giống như đang thay đồ một nửa lại bỏ chạy ra ngoài.

Tả Thụy Nham nhìn thấy Trì Vị Phong, vọt tới trước mặt cậu, vừa cổ thro vừa cổ mở miệng

“Cậu... Khụ khụ khụ.”

Hít vào không khí lạnh khiến cho anh ho khan liên tục.

Trì Vị Phong nhanh chóng đi qua giúp anh vỗ vỗ lưng “Tả tiên sinh?”

“Cậu... Khụ, cậu tắt điện thoại?” Tả Thụy Nham cố gắng nói chuyện.

“Đúng vậy a, hết pin rồi.” Trì Vị Phong ngừng tay, sau đó lập tức hiểu rõ vấn đề. “Tả tiên sinh, làm sao anh biết tôi tắt điện thoại? Anh đã gọi lại đúng không?!”

Đó căn bản không phải là câu hỏi mà là cậu đang xác định. Tả Thụy Nham nhất định là đã quyết tâm không nghe điện thoại, chắc là đang thay quần áo được một nửa thì phát hiện tiếng chuông ngừng, phát hiện tắt máy, lo lắng muốn chết liền lao đi.

Nụ cười trên mặt Trì Vị Phong rốt cuộc kìm lại không được, cậu cười đến thật đắc ý.

Cậu như thế nào có thể nghi ngờ Tả Thụy Nham? Người này căn bản không có khả năng ghét cậu a.

Tả Thụy Nham thuận khí, cũng đã bình ổn lại, nhìn nhìn kẻ hiện tại không ra gì vẫn rất thông dong kia Trì Vị Phong.

“Không có việc gì là tốt rồi.” Anh nói xong liền quay đầu bước đi.

“Anh chờ một chút.” Trì Vị Phong gắt gao ôm lấy cánh tay Tả Thụy Nham, lần này bất kể như thế nào nhất quyết không buông ra.

“Còn có chuyện gì?” Tả Thụy Nham đứng lại.

“Anh đứng yên nghe tôi nói, nếu anh tùy tiện rời khỏi đây tôi nhất định sẽ làm ma nguyên rửa anh.” Nói ra lời uy hiếp ngu ngốc khó đỡ, Trì Vị Phong hít sâu vài hơi, ổn định tâm tình, tận lực yêu cầu bản thân mình bạch nói ra từng chữ.

Đây là lần đầu tiên cậu nhìn thẳng vào mắt Tả Thụy Nham.

“Trên thế gian này tôi yêu anh nhất.”

“Cậu nói nhầm người rồi.” Tả Thụy Nham nói, nhưng lại không rời đi.

“Tôi không có. Những lời này là của Trì Vị Phong nói với Tả Thụy Nham, trên thế gian này người mà Trì Vị Phong yêu nhất là Tả Thụy Nham, không phải người nào khác! Lúc này đây cậu rất rõ ràng, Trì Vị Phong không có cận thị cũng không có bị đau mắt hột, cậu chỉ muốn nói với Tả Thụy Nham: trên thế gian này tôi yêu anh nhất.... Không phải là tin nhắn yêu thương cho mẹ, mà là tình yêu dành cho người yêu....”

Từ cuối cùng có chút dao động, bởi vì Trì Vị Phong đã bị Tả Thụy Nham ôm lấy.

Tả Thụy Nham giống như dùng toàn bộ khí lực toàn thân ôm cậu, ôm đến xương cốt của Trì Vị Phong cũng thấy đau nhưng cậu lại không than một tiếng. Ôm đi ôm đi a, đem Trì Vị Phong ôm thật chặt, như muốn tiến vào trong máu thịt của Tả Thụy Nham, từ nay về sau đều trở thành một phần của anh.

“Tôi yêu cậu.” Tả Thụy Nham nói.

“Uh, tôi biết.” Trì Vị Phong ở trong lòng ngực của anh gật đầu, trên đỉnh đầu là phần tóc mái của Tả Thụy Nham cứ cọ qua cọ lại.

“Tôi muốn hôn cậu.” Tả Thụy Nham còn nói.

Trì Vị Phong vịn vẹo chút thân thể để Tả Thụy Nham buông cậu ra, sau đó hai bàn tay áp lên mặt của Tả Thụy Nham

“Thời điểm này anh lên trực tiếp dùng hành động chứng tỏ luôn đi a, xin chỉ thị cái gì a, cũng không cần lãnh đạo ký tên đâu.”

Sau đó Tả Thụy Nham liền cúi đầu, môi áp lấy môi Trì Vị Phong, nhẹ nhàng nói một câu

“Có người nhìn.”

Trì Vị Phong cũng không dời miệng, “Nhìn đi, ngày mai nhất định sẽ bị đau mắt hột.”

Hai đôi môi dính lấy nhau nói chuyện gây ra ma sát làm cho tâm tình ngứa ngáy, hiện tại là thời điểm để yêu đương, ai rãnh đi quản nhiều như vậy a.

Cứ tận tình mà hôn đi.

34. Chương 34

Nếu có thể, chuyện này ngay từ đầu nên đổi tên thành “Tình yêu của hai kẻ đầu gỗ” mới phải.

Thế giới này luôn có sự khoan dung đặc biệt với những người chìm đắm trong tình yêu cuồng nhiệt, gió cũng mát hơn, mây cũng vui đi, đứng bên đường hôn quên cả trời đất tuy rằng sẽ khiến người khác chú ý, nhưng có lẽ sẽ không có ai đi qua quấy rầy, dù sao chỉ cần hai người đang chìm đắm trong đó không phát hiện là được rồi.

Sau khi hiểu rõ nụ hôn này hàm chứa biết bao yêu thương thì sẽ không còn là phản ứng của cơ thể nữa, mà là thật tâm đáp lại, chỉ có thể dùng phương thức này để nhấn nhủ cùng với người mình yêu.

Lần hôn này của Tả Thụy Nham so với lần uống rượu trước có phần kịch liệt hơn, có lẽ vì đã tìm lại được cái đã mất, Trì Vị Phong cũng là như thế.

Dây dưa với môi đối phương, dùng sức cắn mút vào, giống như thế nào cũng là hôn không đủ, hai người đều đã nhắm mắt lại, quên đi mọi động tĩnh xung quanh, chỉ còn lại độ ẩm cùng sự ôn nhu trên môi đối phương.

Nhưng mà, cảm giác đau vẫn phải có.

Tay trái Tả Thụy Nham khẽ lướt qua gương mặt Trì Vị Phong, cậu dù không muốn sát phong cảnh tình vẫn phải dừng lại kêu lên “Đau...”

Cậu ôm lấy nơi mà Tả Thụy Nham vừa chạm.

“Làm sao vậy?” Tả Thụy Nham buông cậu ra, muốn nhìn rõ ràng một chút.

Thế nhưng lúc này Trì Vị Phong sao có thể buông Tả Thụy Nham ra được, cậu lại ôm chặt lấy thắt lưng Tả Thụy Nham.

“Không có việc gì, không có việc gì.”

Tả Thụy Nham mặc kệ, anh nói rộng khoảng cách hai người một chút, nương theo ánh sáng cửa hàng bên đường nhìn thấy vết sưng đỏ thật to trên đầu của Trì Vị Phong. Anh cẩn thận vuốt vuốt. Trì Vị Phong bị đau liền đẩy tay anh ra.

“Vì sao lại bị thương?”

“Bị ba của tôi dùng giày ném.” Trì Vị Phong nói bằng giọng quơ.

“Ném cậu?” Trì gia nhị lão nhìn thế nào cũng giống người thương con, lại có thể dùng giày ném cậu, Tả Thụy Nham lo lắng.

Trì Vị Phong mấp máy miệng, cũng buông lỏng Tả Thụy Nham, con mắt cứ nhìn qua nhìn lại không yên.

Hôn môi tuy rằng có thể khiến người ta quên đi tất cả, nhưng không thể quên lo lắng về hiện thực.

Trì Vị Phong không muốn nói với Tả Thụy Nham chuyện ba mẹ cậu nổi giận, cậu biết Tả Thụy Nham sẽ lại âm thầm lo lắng. Trước đây Trì Vị Phong ba ngày không dọn phòng, Trì phụ thân và Trì mẫu thân cũng chưa từng nổi giận với cậu. Trì Vị Phong biết hai người trước mặt thì nổi giận, sau lưng lại rất thương tâm, chính là cậu không muốn gặt họ chuyện cậu và Tả Thụy Nham ở cùng một chỗ.

Tả Thụy Nham vẫn nhìn Trì Vị Phong.

Sau khi yêu thương người này, thế giới dường như thay đổi rất nhiều. Từng lo lắng trong mắt cậu anh đều có thể nhìn thấy rõ ràng.

Trì Vị Phong cuối cùng vẫn cúi đầu

“Chính là.... Tôi nói với họ tôi đùa bốn tình cảm của anh, hiện tại muốn anh quay trở về.”

“Cậu không có đùa bốn tôi.” Tả Thụy Nham phủ định nửa câu đầu của Trì Vị Phong.

Tả tiên sinh anh đừng dừng dấu chấm ở đó chứ, tôi nhiều nhất chỉ là đùa bốn tình cảm của anh, thân thể còn chưa có động vào nha!

“Đây không phải là vấn đề!” Trì Vị Phong bĩu môi, lại nở nụ cười, “Dù sao tôi tạm thời không có nhà để về, anh phải nuôi tôi a.”

“Uh, nhà của tôi chính là nhà của cậu.” Tả Thụy Nham cam đoan.

“Khụ...” Trì Vị Phong ho khan một chút.

Thật là, trước kia nếu Tả tiên sinh nói những lời này, cậu sẽ cảm thấy là nghĩa khí của một người bạn, bây giờ cậu lại nhạy cảm vô cùng, nghe cái gì đều có thể liên tưởng thêm một ý nghĩ khác a.

Tả Thụy Nham lôi kéo tay Trì Vị Phong trở về, “Về nhà xoa thuốc.”

Tả tiên sinh anh không phải con nhà đại gia đi đâu cũng xài xe thay cho đi bộ sao? Huống hồ từ nhà anh tới đây nơi bị gần đó nha....

“Xe của anh đâu?”

“Tới ngã tư bị kẹt xe.”

Cho nên anh cứ vút ngay trên đường sao?! Tả tiên sinh, anh cứ thản nhiên như vậy gây cản trở giao thông, các chú cảnh sát biết được sẽ hảo thương tâm a!

Quên đi, vẫn là cứ chờ người ta gửi giấy phạt tiền kêu xe cần cầu mang về, bây giờ khẳng định rằng nó không còn ở ven đường kia nữa.

Còn về chuyện của ba mẹ, cậu mỗi lần gây rắc rối đến cuối cùng đều được tha thứ, lần này hẳn sẽ không có vấn đề gì đi?

Trì Vị Phong thật không ngờ, lần này cậu đã suy nghĩ quá đơn giản.

Sự tình về sau khoan hãy quản, chuyện trước mắt nên giải quyết trước đã. Trì Vị Phong vẫn luôn là người có tầm nhìn hạn hẹp như vậy.

Cùng Tả Thụy Nham chặt vật lê lê mãi mới về tới nhà, thế nhưng không ai cảm thấy con đường dài rất khó đi, cũng không ai muốn nâng tay gọi xe taxi.

Bốn vị trưởng bối Tả gia đều đang ngồi trên ghế salon, không mở tivi cũng không nói chuyện phiếm.

Bọn họ sợ bọn nhỏ đều dọn sạch ra ngoài thì căn nhà sẽ thật tĩnh mịch, cho nên không cho Tả Thụy Nham ra ngoài ở. Buổi tối chứng kiến đứa nhỏ này quần áo không chỉnh tề lao ra khỏi cửa đều dọa họ không ít. Tuy nói đứa nhỏ này đã trưởng thành, nhưng bậc làm cha mẹ không thể không lo lắng. Hiện tại Tả Thụy Nham đã trở về, còn dẫn thêm Trì Vị Phong, bốn người đồng loạt nhẹ nhàng thở ra.

Chuyện yêu đương của bọn trẻ thời nay cứ ít quản một chút sẽ tốt hơn.

Yêu Tả Thụy Nham mà thay đổi là một chuyện, Trì Vị Phong xấu hổ theo sau Tả Thụy Nham bước vào, hướng về nhóm Tả lão lão cúi chào.

“Buổi tối hảo.”

Cậu thật sự khẩn trương a, năm đó phỏng vấn trực tiếp vào công ty trước Tả Thụy Nham cũng không có khẩn trương như vậy a!

Bởi vì ý nghĩa gặp mặt đã thay đổi, Trì Vị Phong không thể tự nhiên như lần đến nhà anh ăn cơm nữa.

Bất quá Tả phụ thân và Tả mẫu thân không hề thay đổi thái độ với Trì Vị Phong, đều cười đáp lại.

Trì Vị Phong không khỏi nghi hoặc.

Người nhà mình biết cậu và nam nhân yêu đương liền nổi trận lôi đình, vì cái gì Tả gia bình tĩnh như vậy a? Tả tiên sinh anh có âm thầm làm gì không? Cũng đã bị đập giống tôi đúng không?!

“Tối nay Tiểu Trì ở lại.” Tả Thụy Nham thông báo.

“Nga.” Bốn vị trưởng lão gật gật đầu, không có tỏ vẻ dị nghị.

“Mẹ, giúp con dọn dẹp lại phòng khách một chút.” Những người làm của gia đình đều đã về hết, Tả Thụy Nham chỉ có thể nhờ mẹ mình đến giúp.

Tả mẫu thân nháy mắt mấy cái

“A? Còn muốn dọn phòng khách chi a?”

Câu nói kia vừa thốt ra, không khí trong phòng lập tức trầm mặc đầy quỷ dị.

Tả Thụy Nham quay đầu lại, ánh mắt nhìn mẫu thân mình như muốn nói sao mẹ lại nói ra câu này.

Trì Vị Phong nuốt nước miếng, không cần ở phòng khách thì trên sofa cũng được, sofa cũng rất rộng rãi, cậu sẽ không để ý đâu a.

Không khí đình trệ mất ba giây, Trì Vị Phong gượng cười mở miệng

“Không, không cần phiền mọi người, không sao đâu....”

“Không! Bác sẽ đi dọn.” Tả phụ thân vừa chấn động, liền phục hồi tinh thần đứng dậy, vội vàng đi lên lầu.

Phòng lạ, giường lạ, bất quá trên người là bộ áo ngủ mà Tả Thụy Nham cho cậu mượn, Trì Vị Phong đêm nay ngủ coi như an ổn, buổi sáng còn ngủ rất lâu như quên mất đây là nhà người ta, lăn lộn ở trên giường thẳng đến khi Tả Thụy Nham tới gõ cửa.

“Buổi sáng tốt lành.” Tả Thụy Nham đã ăn mặc chỉnh tề.

“Sớm, a...” Trì Vị Phong đánh ngáp mở cửa, “Chờ một chút a, tôi thay quần áo.” Sau đó cậu mơ mơ màng màng quay về bên giường, bắt đầu cởi áo ngủ.

Phía sau không có tiếng đáp lại, ước chừng ba mươi giây sau, cửa bị đóng rầm một cái thật mạnh.

“Này! Đóng cửa nhẹ một chút a, sáng sớm đã ồn ào thật nhức đầu.” Trì Vị Phong hùng hổ nói.

Trên bàn ăn trong bếp đã dọn đủ món, sữa đậu nành cùng với dầu cháo quẩy, bữa sáng kinh điển của người Trung quốc, bất quá sữa đậu nành này là hàng nguyên chất, bánh quẩy cũng được chiên tốt nhất, hương vị có thể sánh được ở nhà hàng nha.

“Tả tiên sinh, nhà anh có làm bữa sáng a.” Trì Vị Phong nhấp một hớp sữa đậu nành, hương vị sữa đậu nành thơm thơm béo béo tràn ngập trong khoang miệng.

Có bữa sáng như vậy còn chạy ra ngoài ăn cơm bình dân với mình làm chi...

Tả Thụy Nham không nói gì.

Có một số việc không nhất thiết phải giải thích, người Trung Quốc không phải luôn ăn nói rất hàm súc hay sao?

Hai người cùng đi làm, vừa mới tới cửa công ty, Trì Vị Phong liền phát hiện ba mẹ mình đang mang theo một cái vali nhỏ đứng ngay đó.

Là tới để tha thứ cho mình phải không, cậu biết họ sẽ không giận lâu đâu mà, tuy nói vậy nhưng chỉ qua một buổi tối cũng quá nhanh đi.

Trì Vị Phong thật cao hứng đi lên phía trước, lại không phát hiện ra Trì phụ thân vừa phát hiện Tả Thụy Nham đi cạnh cậu, ánh mắt lập tức tối sầm lại.

Trì mẫu thân thấy con mình liền hỏi “Tối hôm qua con ngủ ở đâu?”

“Nhà Tả tiên sinh.” Trì Vị Phong thành thật trả lời.

“Hảo.” Trì phụ thân gật gật đầu, đem vali trong tay nhét vào tay Trì Vị Phong

“Vậy người cũng đừng về nhà.”

“Ba? !” Trì Vị Phong sững sờ ngay tại chỗ.

“Trì Vị Phong con....” Trì mẫu thân còn muốn nói điều gì, liền bị Trì phụ thân dứt khoát kéo đi.

Trong vali chứa một số quần áo cùng nhu yếu phẩm cho Trì Vị Phong. Bọn họ thật sự muốn đuổi đứa con này ra khỏi nhà sao.

Người yêu cùng phụ mẫu, rốt cuộc chọn bên nào mới tốt đây?

35. Chương 35

Yêu nhau là chuyện hai người, nhưng đồng thời cũng là chuyện của rất nhiều người nữa.

Cái này giống như việc mấy cô bạn gái nêu ra vấn đề nan giải để hỏi người yêu mình, nếu em và mẹ anh rốt cuộc sống, anh sẽ cứu ai?

Trì Vị Phong dĩ nhiên sẽ không trả lời rằng sẽ cứu mẹ trước, sau đó nhảy xuống sông tự tử cùng người yêu.

Khiến ba mẹ thương tâm thống khổ vì chuyện tình yêu bản thân, loại chuyện này Trì Vị Phong không làm được. Nhưng Tả Thụy Nham đã lấy mất tâm của Trì Vị Phong, mất anh, Trì Vị Phong cũng chỉ còn một cái xác không hồn.

Không thể cùng lúc có cả cá và tay gấu, Trì Vị Phong đương nhiên hiểu rõ, nhưng giữa Tả Thụy Nham và phụ mẫu, cậu không thể thiếu bất kì ai trong số họ.

Tình cảm dành cho hai bên không thể đem lên cân mà đong đếm, cậu nghĩ mãi không ra cách hòa giải, Trì Vị Phong cảm thấy đầu mình đau đến sắp nứt ra rồi.

Cậu ôm đầu gục mặt trên bàn làm việc, bên chân là vali của ba cậu để lại, từng giây từng khắc đều khiến cậu phiền não đến cực độ.

Tả Thụy Nham ở trong văn phòng đi tới đi lui ba vòng, người ở ngoài đều không hiểu anh đang muốn làm gì nên đâm ra hoảng sợ, ai cũng liều mạng cúi thấp đầu, giống như đang chơi trò bỏ khăn, không biết Tả tiên sinh sẽ bỏ khăn cho kẻ xấu số nào đây.

Kẻ xấu số này đương nhiên là Trì Vị Phong.

Ai kêu cậu giả chết gục mặt trên bàn làm chi..... Nghĩa khí các đồng nghiệp đều đã quảng cho cá ăn mất hết rồi.

Trì Vị Phong ủ rũ ủ rũ đi theo sau Tả Thụy Nham tiến vào văn phòng, đóng cửa liền xoay người kéo lại tất cả các rèm cửa xuống.

Đây là muốn làm cái gì? Đang dùng hình tra tấn riêng sao? Nếu không phải tính mạng quan trọng hơn, mọi người thật sự rất muốn dán mặt lên cửa kính nghe ngóng a.

Quả nhiên, sau một lát bên trong truyền ra tiếng thét chói tai của Trì Vị Phong,

“Tả tiên sinh! Tôi đau đầu! !”

Đây rốt cuộc là đang dùng hình cụ gì a a a? ! Sắc mặt mọi người theo tiếng kêu thảm thiết đó mà biến sắc, liều mạng trở về chỗ ngồi chăm chú làm việc như các lão tăng ngồi thiền. Cho dù chuyện gì có phát sinh cũng không liên quan tới họ, Tiểu Trì cậu coi như là vật tế thần vậy, ngàn vạn lần đừng để Tả tiên sinh đại khai sát giới đó.

Các đồng nghiệp không có khả năng nghĩ tới rằng Tả Thụy Nham mới là người chịu khổ.

Trì Vị Phong vừa vào vắng phòng trước hết là đóng chặt cửa sổ, sau đó lập tức nhào lên người Tả Thụy Nham, gắt gao ôm chặt lấy cổ anh.

“Tả tiên sinh! Tôi đau đầu! Ba của lần này thật sự nổi giận, là thật đó!”

Tả Thụy Nham bị ghì chặt đến thở không nổi, chỉ có thể gật đầu. Thiếu chút nữa đem chuyện kết thúc ngay tại đây, Trì Vị Phong buông tay ra, còn vỗ vỗ ngực Tả Thụy Nham giúp anh thuận khí, sau đó miễn cưỡng ngồi trên ghế salon, ôm chân thu mình thành một khối.

Tả Thụy Nham nhìn thấy bộ dáng sầu não của cậu, xoay người ôm lại, vỗ nhẹ lên lưng cậu

“Ngày mai chúng ta tìm họ nói chuyện.”

Trì Vị Phong đem đầu dựa trên vai Tả Thụy Nham

“Không cần, ba của tôi hiện tại chính là miệng núi lửa đang phun trào, nếu bây giờ đi tìm ông ấy, nhất định chưa kịp mở miệng đã bị bụi núi lửa vùi chết rồi, làm nhân vật chính trước khi chết nhất định phải nói nhiều mới được, tôi không muốn ngay cả cơ hội mở miệng cũng không có.”

“Không nên trốn tránh.” Gương mặt Tả Thụy Nham gần sát với cậu, tuy rằng tư thế thân mật, nhưng anh một chút cũng không thỏa hiệp.

“Được rồi, vậy chờ hai ngày nữa, đợi ba của tôi bình tâm lại hãy trở về.” Trì Vị Phong quay về ôm chăm lấy Tả Thụy Nham.

Bây giờ mà trở về có nghĩa là tự tìm đường chết, vẫn là chờ đến khi núi lửa phun trào xong rồi mới tiếp cận.

Trì Vị Phong đi ra khỏi văn phòng, sắc mặt vẫn xanh mét như trước. Các đồng nghiệp từ đầu tới cuối đều không dám hỏi cậu chuyện vì mới vừa xảy ra, tất cả các người trong ngành vừa trải qua một ngày đáng sợ nhất từ trước đến nay.

Buổi tối lúc ăn cơm, Trì Vị Phong vẫn trong tình trạng bi thảm đau buồn, Tả Thụy Nham gấp thức ăn cho cậu, cậu cũng trộn trộn trộn lui mà không ăn được một miếng nào.

Trì Vị Phong ngăn người nhìn chén cơm, một đôi đũa mang theo miếng cá dừng lại ở trước mắt cậu.

“Há miệng.” Tả Thụy Nham nói.

“A...” Trì Vị Phong không được tự nhiên há miệng ra.

Miếng cá được đưa vào trong miệng cậu, Trì Vị Phong nhai nhai rồi nuốt vào, lại tiếp tục ngăn người. Sau đó lại một muỗng canh mứt được đưa tới.

Cứ như vậy, Tả Thụy Nham từng chút từng chút đút cậu ăn, Trì Vị Phong cũng nhờ vậy mà ăn được hết bát cơm.

Bốn vị trưởng lão Tả gia nhìn bộ dáng mất hồn của Trì Vị Phong cũng an ủi vài lời.

“Tiểu Trì, không có gì đâu, họ sẽ hiểu thôi mà.”

A ha ha ha... Hai vị nhà con có một nửa bình tĩnh như mọi người thì con đã không lo lắng như vậy rồi.

Trì Vị Phong miễn cưỡng gật đầu, khô khốc cười nói.

“Ân, con đã biết, cảm ơn thúc thúc và dì.”

Tả mẫu thân dừng đũa lại thở dài

“Tiểu Trì, con cũng phải hiểu cho ba mẹ con, nhà con không phải như nhà chúng ta có nhiều con cái, chỉ có duy nhất một mình con thôi, hiện tại con và Tiểu Thụy lại ở cùng một chỗ, bọn họ....Ai...”

Nói đến cuối vẫn là một tiếng thở dài, chính bản thân họ trước đó khi nghe tin cũng không khỏi bị hù dọa, bất quá Tả Thụy Nham cùng Trì Vị Phong khác nhau, lời anh nói ra không phải để trưng cầu sự đồng ý, chỉ là thuần túy thông báo một tiếng, toàn bộ ý kiến phản đối đều không có hiệu quả.

Đều là cha mẹ, bọn họ đương nhiên hiểu tâm tình của ba mẹ Trì Vị Phong.

“Lại nói, trước đó cũng là lão Tam...”

Tả phụ thân đang trong lúc nhớ lại chuyện cũ, kể đến một nửa lại đột ngột dừng lại. Tả gia gia và Tả nãi nãi quay đầu, bọn họ liếc mắt nhìn nhau một cái, trong lòng cùng nghĩ tới một sự giúp đỡ.

Buổi tối Trì Vị Phong cuối cùng có thể thay quần áo của mình. Trong vali đồ vật này nọ đều được xếp ngăn nắp, Trì mẫu thân không biết đã mất bao nhiêu tâm tư mới sắp xếp xong, ngay cả những thứ linh tinh như sạc pin điện thoại cũng không quên bỏ vào.

Trì Vị Phong thấy mắt mình hơi mờ đi, cầm lấy quần áo bỏ vào trong một góc.

Với loại tâm sự này, càng nghĩ nhiều càng khó ngủ, Trì Vị Phong lẩn qua lẩn lại hơn nửa ngày, cuối cùng cũng bật dậy đi tìm Tả Thụy Nham.

Thời gian đã không còn sớm, bên ngoài yên ắng, Trì Vị Phong nhẹ chân nhẹ tay bước đến trước cửa phòng Tả Thụy Nham, cẩn thận gõ gõ, cửa phòng lập tức được mở ra.

“Tả tiên sinh, anh còn chưa ngủ à?”

“Uh, có chuyện gì sao?”

“Tôi... Ngủ không được...” Trì Vị Phong đá đá mặt đất.

Tả Thụy Nham đưa tay xoa nhẹ đầu của cậu, “Không có việc gì.” Anh xoay người vào trong lấy áo khoác phủ lên người Trì Vị Phong, “Ra ban công, tôi pha sữa nóng cho cậu.”

“Được.” Tả Thụy Nham đối với Trì Vị Phong mà nói chính là thuốc an thần còn hiệu quả hơn sữa nóng, toàn bộ bất an buồn bực trong lòng đều bị động tác ôn nhu của anh thổi bay đi mất.

Cách một luồng hơi nước tỏa ra từ ly sữa nóng, Tả Thụy Nham thoát nhìn thật tuần tú mông lung, đương nhiên Tả tiên sinh trước giờ đều rất đẹp trai, không cần chỉnh sửa photoshop giả tạo. Trì Vị Phong chống cằm, giương mắt lên nhìn ngắm Tả Thụy Nham, cho anh một phần tình cảm tràn đầy.

Tả Thụy Nham cũng đang nhìn cậu.

Vì cái gì trước đây chưa từng phát hiện, ánh mắt Tả Thụy Nham luôn luôn chuyên chú như vậy,

Tôi hiện tại đã hiểu được cảm giác mấy người chết chìm trong ánh mắt thâm tình nha Tả tiên sinh.

Trì Vị Phong đảo mắt, cười rộ lên. Cậu dùng ngón tay chấm chút sữa thoa lên môi Tả Thụy Nham, Tả Thụy Nham liền mút lấy.

Chính là người này, trong lòng cậu một lần nữa xác nhận.

Trì Vị Phong không phải là không lo lắng, sợ dĩ cậu nói với ba mẹ mình, là bởi vì muốn cùng Tả Thụy Nham ở cạnh nhau cả đời, là quang minh chính đại kéo dài mãi, không cần giấu diếm bất luận người nào.

Tuy rằng hiện tại vẫn không suông sẻ mấy, nhưng về sau nhất định sẽ hạnh phúc. Nhìn thẳng vào ánh mắt Tả Thụy Nham, Trì Vị Phong lần đầu tiên có đủ niềm tin đối mặt với ba mẹ mình.

Trì Vị Phong chạm nhẹ vào ấn đường của Tả Thụy Nham

“Anh là của tôi.” Cậu lại chạm vào chóp mũi Tả Thụy Nham “Người của anh cũng là của tôi.” Tiếp tục ấn vào ngực Tả Thụy Nham “Tim của anh cũng là của tôi.” Cuối cùng quơ tay khắp mặt anh “Cả người anh đều là của tôi.”

Sau đó cậu ngậy ngốc cười rộ lên.

Tả Thụy Nham bắt lấy bàn tay dùng trước mặt mình, dùng giọng nói luôn kiên định không chút phập phồng của mình nói “Tôi vốn là của cậu.” Anh dừng một chút, lại nói lỏng lẻo trên cánh tay “Cậu...” Anh có chút chần chừ “Hiện tại cũng là của tôi phải không?”

Trì Vị Phong biết trước kia mình đã để anh phải thương tâm, vì thế dùng sức quay về cầm lấy tay Tả Thụy Nham

“Tôi đương nhiên là của anh.”

Tả Thụy Nham nghiêng người qua bàn, hôn lên trán Trì Vị Phong.

Trì Vị Phong chạm lên nơi vừa được hôn “Làm gì vậy?”

“Đóng dấu.” Tả Thụy Nham nói.

Trì Vị Phong híp mắt cười “Ngu ngốc, đóng dấu phải là ở đây.”

Cậu chống tay lên bàn, đem khuôn mặt đến trước mắt Tả Thụy Nham, sau đó dừng một chút, đem môi hai người hợp lại làm một.

Tình yêu luôn khiến cho người ta trở nên thật ấu trĩ, đây chính là chân lý.

36. Chương 36

Trăng tối gió lừa, đúng là thích hợp giết người ban đêm, không đúng, là thích hợp làm chuyện khác ban đêm....

Có một số việc bắt đầu rồi sẽ không thể dừng lại.

Giống như hai người hôn nhau vậy, hai cánh môi tiếp hợp, ai cũng không muốn tách ra trước.

Chiếc bàn thấp theo kiểu Châu Âu ở giữa xem chừng không phải là trở ngại to lớn, Trì Vị Phong cả người bò lên, hai tay đè lên vai Tả Thụy Nham, chân quỳ gối trên mặt bàn.

Ly sữa trên bàn bị cậu gạt văng ra. Tả Thụy Nham nhanh chóng vươn một bàn tay đem cái ly cất kỹ, sau đó lần thứ hai ôm Trì Vị Phong, vừa hôn môi, vừa để cho cậu trườn khỏi cái bàn, bước lên đùi mình ngồi.

Ghế cũng đủ lớn, Tả Thụy Nham nửa dựa vào lưng ghế, đỡ eo Trì Vị Phong, bắt tri bắt giác, đôi môi từ miệng Trì Vị Phong dời xuống cổ. Trì Vị Phong ngẩng đầu lên, trưng ra cảnh xuân mặc cho người ta liếm hôn.

“Ngô...” Đến khi Tả Thụy Nham cắn cắn xương quai xanh của mình thì Trì Vị Phong rốt cục nhin không được phát ra một tiếng hừ nhẹ. Cậu run run người, ngẫu nhiên đụng trúng cái nơi đang từ từ hưng phấn của anh. Tả Thụy Nham giật mình một cái, Trì Vị Phong phục hồi tinh thần lại, áo của cậu đã tuột đến cánh tay, áo của Tả Thụy Nham cũng bị cậu tuột ra khỏi bả vai.

“Uhm... Tả tiên sinh... Anh còn muốn tiếp tục... Sao?” Trì Vị Phong ôm mặt Tả Thụy Nham, Tả Thụy Nham lập tức đình chỉ mọi động tác.

Anh ngẩng đầu nhìn cậu, ánh mắt kia chứa đựng hình ảnh phản chiếu của sao trời, lại có bóng hình Trì Vị Phong trong đó, vô cùng rõ ràng, khiến cậu đầu choáng mắt hoa.

“Dừng không được...” Tả Thụy Nham nhẫn nại, lời nói đã vô cùng trầm thấp, âm thanh từ sâu trong yết hầu phát ra gợi cảm muốn chết, khiến cho Trì Vị Phong mất hết lý trí.

“Tả tiên sinh, rõ ràng là anh muốn đè tôi, vì sao lại giống như tôi bị anh dụ dỗ thế này?” Trì Vị Phong lầu bầu.

Đã làm tới mức này rồi, ngừng lại sẽ không ổn đâu a

~Bởi vì yêu nhau, cho nên Trì Vị Phong chưa bao giờ nghĩ sẽ không chế mong muốn dục vọng của bản thân.

Trì Vị Phong nhanh chóng quăng quần áo của mình ra, sau đó cởi luôn đồ của Tả Thụy Nham. Tả Thụy Nham thuận theo, nhẹ nhàng liếm liếm ngực Trì Vị Phong, hai tay xoa nắn phần lưng cậu từng chút một, cắn hút hai điểm hồng trên ngực cậu.

Phía sau lưng là điểm yếu của Trì Vị Phong, cậu nhin không được run run một chút, tay cố gắng gỡ nút áo anh.

“Ngô ân... Tả. . . Tiên sinh... Anh.... lần sau. . . Mua quần áo... Nha a... Nhớ chọn áo nào nút cài kém chất lượng. . . Không đúng. . . Ngô... Mặc áo ngủ... Dễ cởi...”

Một câu nói bị tiếng rên rỉ biến thành đứt quãng, Tả Thụy Nham một bên liếm hôn Trì Vị Phong một bên gật gật đầu tỏ vẻ nhớ kỹ.

Tả Thụy Nham dùng ngón tay chấm một chút sữa, sờ soạng qua khe đùi Trì Vị Phong, tìm được nhập khẩu, chậm rãi đâm một ngón tay vào.

“Ân...” Trì Vị Phong cảm thấy có chút không quen, nhưng thân thể hưng phấn không thể chịu nổi chút kích thích này, cậu ôm cứng Tả Thụy Nham, dùng toàn bộ sức lực nện ra một câu, “Không... Không công bằng...”

Cậu tự tay lột phẳng quần Tả Thụy Nham, bộ vị đã sớm sưng cứng của hai người được giải phóng ra ngoài, bởi vì mặt đối mặt mà ma sát với nhau.

“Ngô...” Tả Thụy Nham cũng không kèm chế được mà rên nhẹ một tiếng.

Trì Vị Phong có điểm đặc ý, càng hăng say đung đưa eo, vuốt ve hạ thân của hai người.

Nhưng mà loại chuyện này, Tả Thụy Nham chịu không nổi, Trì Vị Phong cũng không có khả năng chịu được. Cao trào nhanh chóng đến, chất lỏng màu trắng bắn lên bụng đối phương.

Tả Thụy Nham nhất thời mất đi khống chế, ba ngón tay bên trong huyết khẩu của cậu càng nhấn sâu vào.

“Nha a...” Trì Vị Phong từ tiếng rên khanh nhỏ đã chuyển sang tông cao, cao vút > < tả=” thụy=” nham=” lấy=” ngón=” tay=” ra,=” đem=” phân=” thân=” của=” mình=” nhấm=” thẳng=” đích=” đến=” lập=” tức=” tiến=” vào.=” anh=” thật=” cần=” thận,=” không=” muốn=” mấy=” may=” thương=” tổn=” trì=” vị=” phong.=” tả=” thụy=” nham=” vô=” cùng=” ôn=” nhu,=” khê=” hôn=” môi=” cậu.=” “tả=” tiên=” sinh...=” mau...=” trì=” vị=” phong=” khó=” có=” thể=” kiềm=” chế,=” cảm=” giác=” trống=” rỗng=” khiến=” cậu=” chẳng=” còn=” thiết=” đến=” điều=” gì,=” hung=” hăng=” ngồi=” xuống.=” “ân...=” tả=” thụy=” nham=” hừ=” một=” tiếng,=” cũng=” nhìn=” không=” được=” nữa,=” một=” tay=” đè=” trì=” vị=” phong=” lên=” bàn.=” “tiểu=” trì...=” anh=” nhìn=” thấy=” ánh=” mắt=” trì=” vị=” phong,=” cúi=” đầu=” hôn=” cậu.=” “tả=” tiên=” sinh...=” trì=” vị=” phong=” ôm=” cổ=” tả=” thụy=” nham,=” cảm=” nhận=” kích=” thích=” to=” lớn=” bên=” dưới.=” em=” yêu=” anh,=” anh=” yêu=” em,=” chỉ=” cần=” nói=” một=” lần=” là=” đủ=” rồi.=” trì=” vị=” phong=” cùng=” tả=” thụy=” nham=” đều=” nhớ=” kỹ,=” thôi=” thì=” dùng=” hành=” động=” biểu=” hiện=” đi.=” từ=” ban=” công=” đến=” phòng=” tắm,=” tiếp=” tục=” liên=” tục=” chiến=” đấu=” trên=” giường.=” hưởng=” thụ=” tình=” yêu=” ngọt=” ngào=” không=” thể=” kiềm=” chế,=” thẳng=” đến=” khi=” sức=” cùng=” lực=” kiệt=” mới=” thỏa=” mãn=” ôm=” nhau=” đi=” ngủ.=” ...=” buổi=” sáng,=” trì=” vị=” phong=” từ=” trong=” lòng=” tả=” thụy=” nham=” tỉnh=” lại,=” cậu=” mới=” vừa=” động,=” thân=” thể=” tả=” thụy=” nham=” cũng=” xoay=” theo,=” xem=” ra=” anh=” đã=” sớm=” tỉnh.=” “mấy=” giờ=” rồi?”=” trì=” vị=” phong=” mở=” miệng=” nói=” chuyện=” mới=” phát=” hiện=” giọng=” nói=” của=” mình=” có=” chút=” khàn,=” hình=” như=” tối=” qua=” đã=” hét=” nhiều=” lắm.=” “hôm=” nay=” xin=” phép=” nghỉ.=” tả=” thụy=” nham=” lại=” một=” lần=” nữa=” không=” hề=” cảm=” thấy=” có=” trách=” nhiệm=” khi=” lấy=” việc=” công=” làm=” việc=” tư.=” trì=” vị=” phong=” ngồi=” dậy,=” thân=” thể=” bình=” thường=” không=” được=” rèn=” luyện=” hiện=” tại=” đau=” nhức=” vô=” cùng,=” cậu=” gối=” lên=” tay=” tả=” thụy=” nham=” ngủ=” một=” đêm,=” hiện=” tại=” anh=” mới=” rút=” tay=” về,=” ai=” ngờ=” mới=” di=” chuyển=” được=” một=” chút=” liên=” cứng=” đơ=” lại.=” “làm=” sao=” vậy?”=” tả=” thụy=” nham=” không=” nói,=” chỉ=” yên=” lặng=” ngồi=” dậy,=” quay=” ngược=” lưng=” lại.=” “anh=” làm=” gì=” thế=” a?”=” trì=” vị=” phong=” nhìn=” đau=” vướn=” người=” qua=” bả=” vai=” tả=” thụy=” nham,=” nỗ=” lực=” nhìn=” đến=” trước=” mặt=” anh=” để=” xem=” xét=” biểu=” tình.=” “...=” tay=” tê.=” tả=” thụy=” nham=” sau=” một=” lúc=” trằm=” mặc=” mới=” nhỏ=” giọng=” nói=” ra=” những=” lời=” này.=” “ách...=” cái=” này=” là=” bởi=” vì=” tối=” hôm=” qua=” mình=” đề=” lên=” tay=” anh=” ngủ=” cả=” đêm=” đi,=” tả=” tiên=” sinh=” em=” chính=” là=” tội=” nhân=” a,=” anh=” đừng=” sinh=” khí=” “em=” sẽ=”

giảm=" " béo!=" " tã=" " thụy=" " nham=" " quay=" " đầu=" " lại=" " nhìn=" " trì=" " vị=" " phong,=" " thông=" " thả=" " lắ=" " đầu=" " "anh=" " đi=" " tập=" " thể=" " hình=" " là=" " được=" " tập=" " thể=" " hình=" " cái=" " gì=" " a,=" " ai=" " bị=" " một=" " người=" " gói=" " lên=" " cánh=" " tay=" " ngủ=" " cả=" " đêm=" " cũng=" " đều=" " sẽ=" " tê=" " thôi!=" " ...=" " khi=" " xuống=" " lầu,=" " trên=" " bàn=" " đã=" " bày=" " sẵn=" " phần=" " điểm=" " tâm=" " cho=" " hai=" " người=" " bọn=" " họ=" " trì=" " vị=" " phong=" " cả=" " người=" " đau=" " nhúc,=" " nhưng=" " lại=" " không=" " dám=" " biểu=" " hiện=" " rõ=" " ra=" " ngoài,=" " tã=" " thụy=" " nham=" " muốn=" " đỡ=" " cậu=" " xuống=" " cầu=" " thang,=" " cậu=" " cũng=" " cương=" " quyết=" " tránh=" " đi,=" " mọi=" " người=" " đều=" " đã=" " ăn=" " sáng=" " xong,=" " hiện=" " đang=" " ngồi=" " trong=" " phòng=" " khách=" " nói=" " chuyện=" " phẩm,=" " thấy=" " hai=" " người=" " bước=" " xuống,=" " tã=" " mẫu=" " thân=" " nhanh=" " chóng=" " đứng=" " dậy=" " đi=" " vào=" " bếp=" " lấy=" " một=" " chén=" " cháo=" " bát=" " bảo=" " đưa=" " cho=" " trì=" " vị=" " phong,=" " "ách,=" " cảm=" " ơn..."trì=" " vị=" " phong=" " không=" " hiểu=" " rõ=" " lắm=" " tiếp=" " nhận,=" " khi=" " mở=" " miệng=" " thấy=" " âm=" " thanh=" " vẫn=" " còn=" " có=" " chút=" " khàn,=" " tã=" " thụy=" " nham=" " liền=" " bưng=" " ly=" " nước=" " đem=" " qua,=" " "trước=" " tiên=" " cứ=" " như=" " vậy=" " đã,=" " sau=" " đó=" " ra=" " ngoài=" " mua=" " thêm=" " đậu=" " đỏ,=" " mua=" " đậu=" " đỏ=" " làm=" " gì=" " a,=" " còn=" " có=" " chén=" " bát=" " bảo=" " này=" " rót=" " cuộc=" " là=" " có=" " ý=" " nghĩa=" " gì?!=" " trì=" " vị=" " phong=" " vội=" " vàng=" " đem=" " chén=" " cháo=" " đặt=" " trên=" " bàn,=" " "cái=" " kia,=" " tiểu=" " trì=" " a..."=" " tã=" " phụ=" " thân=" " ngồi=" " trên=" " ghé=" " salon=" " không=" " quay=" " đầu=" " lại,=" " ngữ=" " khí=" " hình=" " như=" " có=" " chút=" " xấu=" " hổ,=" " "chuyện=" " gì=" " ạ?"=" " "chính=" " là=" " cái=" " kia..."=" " ách..."=" " cái=" " kia..."=" " tã=" " phụ=" " thân=" " lần=" " đầu=" " tiên=" " nói=" " chuyện=" " áp=" " ứng=" " như=" " vậy,=" " tã=" " thụy=" " nham=" " cũng=" " thấy=" " kỳ=" " lạ=" " "ba,=" " có=" " chuyện=" " gì?"=" " "tiểu=" " thụy,=" " tiểu=" " trì=" " a,=" " sau=" " này=" " a,=" " các=" " con..."=" " buổi=" " tối,=" " ách,=" " cái=" " kia,=" " cửa=" " sổ=" " đóng=" " kỹ=" " một=" " chút..."=" " có=" " ý=" " tứ=" " gì?"=" " != " đầu=" " trì=" " vị=" " phong=" " chuyên=" " một=" " vòng,=" " trời=" " à!=" " đêm=" " qua=" " bọn=" " họ=" " làm=" " ngay=" " tại=" " ban=" " công=" " đều=" " nghĩ=" " rằng=" " mọi=" " người=" " đã=" " ngủ=" " hết..."=" " nghe=" " được=" " sao,=" " mọi=" " người=" " nghe=" " rõ=" " hết=" " sao,=" " cho=" " dù=" " có=" " nghe=" " được=" " cũng=" " đừng=" " nói=" " vậy=" " chứ=" " à!=" " trì=" " vị=" " phong=" " mặt=" " nóng=" " như=" " nước=" " sôi,=" " đem=" " cái=" " trán=" " hung=" " hăng=" " đập=" " một=" " phát=" " lên=" " bàn,=" " tã=" " thụy=" " nham=" " vẽ=" " mặt=" " vẫn=" " bình=" " tĩnh=" " gặt=" " đầu=" " đáp=" " ứng=" " "đã=" " biết,=" " tã=" " tiên=" " sinh,=" " bây=" " giờ=" " mới=" " chịu=" " chú=" " ý=" " tới=" " an=" " toàn=" " còn=" " cần=" " thiết=" " hay=" " không..."=" " trì=" " vị=" " phong=" " trong=" " nội=" " tâm=" " đang=" " đấm=" " tường=" " khóc=" " rống,=" " cậu=" " bưng=" " chén=" " cháo=" " mãnh=" " liệt=" " mức=" " mấy=" " muống=" " bỏ=" " vào=" " miệng,=" " tã=" " thụy=" " nham=" " vỗ=" " vỗ=" " vai=" " cậu=" " "ăn=" " chậm=" " một=" " chút,=" " "oh..."=" " "ngày=" " mai=" " đi=" " gặp=" " ba=" " mẹ=" " em,=" " "oh..."=" " ân?"=" " != " trì=" " vị=" " phong=" " miệng=" " còn=" " cắn=" " vành=" " bát=" " quay=" " sang=" " mở=" " to=" " mắt=" " nhìn=" " tã=" " thụy=" " nham,=" " "ngày=" " mai=" " gặp=" " ba=" " mẹ=" " em,=" " "..."=" " được=" " rồi,=" " chuyện=" " gì=" " đến=" " rót=" " cuộc=" " sẽ=" " đến,=" " trón=" " cũng=" " vô=" ">

37. Chương 37

Hiếu con không ai bằng ba mẹ, đương nhiên hiếu ba mẹ cũng không ai bằng con.

Quả nhiên Trì Vị Phong nói không sai, hai người còn chưa kịp mở miệng đã bị bụi núi lửa chôn sống, mà ngay cả mặt núi lửa còn chưa thấy đã bị đá bay xuống núi rồi.

Ngày hôm sau vừa vặn là thứ bảy, Trì Vị Phong cùng Tả Thụy Nham sáng sớm về nhà, trong lòng bất an không yên, kết quả nhấn chuông cửa, Trì mẫu thân ra mở cửa, vừa nhìn thấy hai người bọn họ liền ngăn cả người.

"Mẹ..." Trì Vị Phong cẩn thận kêu bà.

"Đi Trì." Tả Thụy Nham ở phía sau vỗ vỗ lưng Trì Vị Phong, để cho cậu bình tâm lại.

“Ai tới sao?” Trong lúc Trì mẫu thân đang xấu hổ gật đầu, thì trong phòng khách đột nhiên truyền đến một tiếng tức giận.

“Tiểu Phong... Cùng... cùng...” Trì mẫu thân nắm chặt tay nắm cửa không dám trả lời.

Nhưng Trì phụ thân nghe được Trì Vị Phong đã trở lại, lập tức vọt ra ngoài cửa, liếc mắt một cái liền thấy Tả Thụy Nham đứng sau lưng cậu.

“...” Ông không nói được một lời, chỉ một phát đóng sầm cửa lại.

Trì Vị Phong cùng Tả Thụy Nham chuẩn bị không kịp, hơi chấn động lui hai bước, kết quả là bị nhốt bên ngoài.

“Ba!” Trì Vị Phong vừa vội vừa sợ vừa đau lòng, dùng sức đập tay gõ cửa. Bên trong lại hoàn toàn không có tiếng đáp lại, tay Trì Vị Phong dần dần đỏ lên nhưng lại không cảm thấy chút đau đớn nào.

Tả Thụy Nham giữ chặt Trì Vị Phong, tự mình đi gõ cửa, “Trì bá bá!”

“Ba! Đây đâu phải là đang diễn kịch Quỳnh Dao đâu, ba mở cửa để chúng con vào nói chuyện đi!”

“Chúng con?” Thanh âm của Trì phụ thân từ phía sau cửa truyền tới, hình như là ông không hề rời khỏi cánh cửa.”Thằng con chết tiệt nhà ngươi, con là một là một mình vào nhà này, hoặc là cùng của Tả tiên sinh của con đi đi!”

“Ba! Chuyện này sao có thể lựa chọn được!”

“Cút!”

Trì phụ thân bình thường là một người dễ nói chuyện, nhưng lúc nóng giận lại cố chấp đến đáng sợ.

Cuộc hòa đàm giữa hai cha con Trì gia hoàn toàn thất bại, từ đầu tới cuối chưa có cơ hội nói được câu giải thích nào, Trì Vị Phong ngơ ngẩn được Tả Thụy Nham đưa vào xe, sau khi đóng cửa xe liền quay qua ôm lấy cổ Tả Thụy Nham.

Cậu đem mặt vui vào bả vai Tả Thụy Nham, nghẹn ngào nói

“Em không cố ý chọc ba tức giận.”

“Anh biết.” Tả Thụy Nham nhẹ nhàng vuốt ve tóc của cậu.

“Em cũng không phải cố ý làm cho bọn họ thương tâm.”

“Anh biết.”

“Em không thể lấy bọn họ đối anh, cũng không có thể anh đối lấy họ, em muốn cả hai, em thật là tham lam.”

“Đây không phải tham lam.”

Đây là nhân chi thường tình.

Sau khi trở lại Tả gia, Trì Vị Phong cùng Tả Thụy Nham như bị mây đen che phủ. Thế nhưng mới vừa đặt chân vào phòng khách, liền thấy Tả tam tiểu thư đang bắt chéo chân ngồi trên ghế salon. Buổi sáng đó, Tả mẫu thân sau khi chờ cả hai ra cửa đã gọi điện kêu nàng đến đây.

“Này, hai vị diễn viên của truyện Quỳnh Dao đã về rồi.”

“Ha ha ha... Tả Tam tỷ thật biết nói đùa...” Đây là thời đại nào rồi mà còn diễn bi kịch tình cảm ướm át nữa a, em cũng không còn tâm trạng nào để mà diễn nữa...

“Việc này để lâu không tốt, ngày mai các con lại đi đi.” Tả mẫu thân nói.

“Vào cửa không được.” Tả Thụy Nham đơn giản giải thích tình trạng ngày hôm nay.

“Vậy mới gọi chị ba theo hai đứa a.” Tả phụ thân tràn đầy tin tưởng nói.

“Sao ạ?!” Trì Vị Phong mở to mắt, chỉ thấy Tả tam tiểu thư lộ ra một nụ cười đắc thắng tuyệt đối.

Chị muốn lấy loại đạn nào để phá cửa nhà em sao, chẳng qua chỉ là cửa chống trộm bình thường thôi, không cần tốn nhiều sức như vậy đâu a

~Tả Thụy Nham khoác vai Trì Vị Phong, quay qua Tả tam tiểu thư, hơi hơi cúi người

“Làm phiền chị ba.”

“Yên tâm đi.” Tả tam tiểu thư nói.

Lo lắng hơn thì có a, chúng em là diễn kịch Quỳnh Dao, còn chị đi là thành đại chiến thế giới! Trì Vị Phong lo lắng tới cực điểm.

Buổi sáng cuối tuần, Trì Vị Phong không có tâm tư ngủ nướng, trời mới tờ mờ sáng cậu đã mở mắt ra, nằm trên giường lẩn tới lẩn lui. Cậu cứ không yên như vậy làm Tả Thụy Nham cũng ngủ không được, đành phải thức dậy theo cậu.

Trì Vị Phong ở trong chăn ôm lấy Tả Thụy Nham, Tả Thụy Nham vòng tay qua người Trì Vị Phong, hai người mắt to mắt nhỏ nhìn nhau.

Tả mẫu thân đã sớm dẹp phòng khách, dùng lý do hết sức ba chấm....

“Tiểu Trì ah, dù sao thì chuyện gì nên làm cũng đã làm rồi, vậy thì con ở chung phòng với Tiểu Thụy luôn đi, muốn sự đồng ý của gia đình cũng là trên lý thuyết thôi a...”

“Vâng vâng.” Trì Vị Phong gật đầu liên hồi muốn ngăn cản lại lời phát biểu của Tả mẫu thân, nếu cứ tiếp tục không biết sẽ nói ra chuyện gì nữa a.

Buổi tối ngày đầu tiên của cậu đều bị mọi người biết hết, cậu thực sự là ân hận a ân hận a....

“Tả tiên sinh, hôm nay không có vấn đề gì chứ?” Trước trận chiến ngày hôm qua, Trì Vị Phong nghĩ lại vẫn còn thấy sợ

“Tin tưởng chị ba.” Tả Thụy Nham kiên định vô cùng.

“...” em thật lo lắng là chị ấy sẽ đem hỏa tiễn tới đi...“Cái kia... chị ba sẽ không làm gì chứ...”

“Uh. Anh hai cùng chị hai kết hôn được cũng là nhờ chị ba.” Tả Thụy Nham nêu ra ví dụ.

Tả gia lão nhị bởi vì tính cách nóng nảy, người nhà chị hai lo lắng con gái nhà mình gả cho anh sẽ thiệt thòi, cho nên do dự mãi không đồng ý, kết quả lão nhị mang theo chị ba tới nói chuyện, nửa ngày liền san bằng cả nhà họ.

Trì Vị Phong thật không muốn biết thêm chi tiết nữa, chỉ mong mẹ của cậu không bị tăng huyết áp.

Tả tam tiểu thư ngày hôm qua ngủ lại đây, Trì Vị Phong cùng Tả Thụy Nham không đến chào thì nàng tự tới gõ cửa thôi.

“Mở cửa mở cửa, đừng có thiên trong đó nữa, sáng sớm đừng khiến cho người ta phát hỏa nha.”

Chúng em chuyện gì cũng không làm a, Tả tam tỷ chị có phải hay không đã nghe thấy những chuyện không nên nghe a! Trì Vị Phong như ngồi trên đồng lửa, lập tức từ giường bật dậy chạy ra mở cửa...

“Chị ba, chào buổi sáng...”

Tả tam tiểu thư đánh giá cậu một lượt, Trì Vị Phong đứng ở cửa, tình hình bên trong không rõ ràng lắm, nàng vỗ vỗ vai Trì Vị Phong

“Chỉnh sửa một chút, sau đó ra ngoài.”

Móng vuốt chụp trên vai khiến cho cả người Trì Vị Phong run lên

“Vâng vâng, đã biết.”

Tả tam tiểu thư khẽ cười

“Gần đây nơi này thật náo nhiệt a, không bằng chị cũng về đây ở luôn.”

Không a, ngàn vạn lần không nên, chị nên hảo hảo suy nghĩ lại đi, nơi này rất lạnh lẽo, chỉ có vài lão nhân cùng các nam nhân thôi a!

“A ha ha ha... Chị ba thật biết nói đùa, em đi thay quần áo đã...”

“Ba” đóng cửa lại, Trì Vị Phong nhẹ nhàng thở ra, quay đầu lại. Tả Thụy Nham đã thức dậy. Cậu từ cửa gia tốc nhảy lên giường, nhảy thẳng lên người Tả Thụy Nham, Tả Thụy Nham bất ngờ không kịp phản ứng nên ngã nhào về phía sau.

“Tả tiên sinh, em cảm thấy hôm nay thật u ám quá đi.”

“Không sao, chúng ta cùng nhau đi.” Tả Thụy Nham ôm lấy cậu.

Đem đầu dựa lên ngực Tả Thụy Nham nghe thấy tiếng tim đập của anh, tâm tình của Trì Vị Phong cũng bình tâm trở lại.

Được rồi, thiếu niên dũng cảm a, không đúng, là thanh niên mới phải, ra đi để trở thành huyền thoại nào!

Tả tam tiểu thư khoanh tay trước ngực bắt chéo chân ngồi ở ghế phía sau xe, Tả Thụy Nham và Trì Vị Phong ngồi phía trước cứ như hai vị quân gia. Ba người cùng nhau tới Trì gia.

Tả tam tiểu thư bảo Tả Thụy Nham cùng Trì Vị Phong đứng qua một bên, còn mình thì bước tới nhấn chuông cửa

Trì phụ thân tự mình ra mở cửa, nhìn qua lỗ mèo trên cửa nhìn nhìn ra ngoài. Sớm biết trước như vậy không làm cái mắt mèo đó làm chi, thật là phiền a, Trì Vị Phong hối hận nghĩ. Trì phụ thân nhìn thấy một cô gái xinh đẹp lạ mặt đứng ở ngoài, có chút kỳ quái hỏi

“Cô là ai?”

“Con...” Tả tam tiểu thư bỗng nhiên đỏ mặt, thẹn thùng cúi đầu, ngón tay cầm lấy vạt áo vắn vẹo, liếc nhìn Trì Vị Phong đang trốn bên cạnh như tìm bác sĩ.

“Con là đồng nghiệp của Trì Vị Phong, đến đây tìm cậu ấy có chút việc.”

Tuy nói Trì phụ thân rất giận Trì Vị Phong cùng Tả Thụy Nham yêu nhau, nhưng thật sự chưa từng cứng rắn ép con mình tìm một người bạn gái, thế nhưng nếu một đại tiểu thư xinh đẹp như vậy tới ngay trước cửa, ông cũng không thể trở mặt nói ra con mình bỏ nhà theo trai a.

Vì thế Trì phụ thân mở cửa

“Tiểu thư a, con bây giờ không có ở nhà, nếu không phiền có thể vào nhà ngồi một chút.”

“Vâng.” Tả tam tiểu thư đáp ứng, sau đó quay qua bên cạnh vẫy tay “Các em cũng vào đi.”

Còn dẫn theo người? Trì phụ thân chuyển tầm mắt, kia không phải là hai vị bị nhốt ngoài cửa ngày hôm qua hay sao, hóa ra là tìm người giúp đỡ, cùng cha con chơi trò gián điệp như phim Mission Impossible a.

Trì phụ thân muốn đóng cửa, liền thấy Tả tam tiểu thư đầy khí thế phản công lại, đưa chân tới đạp một phát vào cửa.

Tả tam tiểu thư chị là đang mặc một chiếc váy ngắn hai mươi centimet trên đầu gối nha, sao có thể thực hiện động tác chém chân đầy kỹ thuật như vậy a?! Tả Thụy Nham vẻ mặt bình tĩnh, không chút kinh sợ khi thấy chuyện quái dị trước mắt, còn tròn mắt Trì Vị Phong thì sắp rớt ra mất rồi.

Cửa bị Tả tam tiểu thư chặn lại, Trì phụ thân có chút ngây người, nhưng lại nhanh chóng tập trung khí lực cố gắng đóng cửa trở lại, hai người cao thủ bắt đầu so chiêu, âm thầm sử dụng nội lực.

Tuy nói Trì phụ thân là đàn ông, sức lực rất lớn, nhưng cũng không đấu lại Tả tam tiểu thư đạo hạnh cao thâm.

Tả tam tiểu thư trên trán đổ chút mồ hôi, cắn răng nặn ra một nụ cười tiêu chuẩn, nhưng bởi vì kìm nén mà có chút dữ tợn.

“Bác Trì a, cửa nhà bác thật là xấu, nhất định phải đổi ngay đi a, cửa này thật khó mở ra nha!”

Trì phụ thân hoàn toàn thất bại.

38. Chương 38

Trì Vị Phong lần đầu tiên cảm nhận được nếu Tả gia có châm ngôn nào cho riêng mình thì nhất định là “Tin chị ba, tốt suốt đời!”, cho nên bọn họ bây giờ đã có thể suốt đời ở bên nhau.

Tả tam tiểu thư bỏ đi sự yếu đuối thẹn thùng ngoài cửa, bây giờ lại cao quý như chim khổng trước, dẫn theo hai chú vịt con ngồi trên ghế salon trong phòng khách, đối diện chính là Trì gia nhị lão.

Tục ngữ nói sự phó lĩnh tiến môn, tu hành tại cái nhân. Tuy dùng tại trường hợp này không chính xác lắm, bất quá Tả tam tiểu thư giúp bọn họ vào được cửa chính, cũng không thể giúp giải quyết toàn bộ vấn đề, kế tiếp đành phải do Tả Thụy Nham và Trì Vị Phong tự lực thôi.

Trì phụ thân thật giận dữ, không thềm nhìn lấy bọn họ, Trì mẫu thân chỉ là thở dài, Trì Vị Phong lo sợ ắt an, Tả Thụy Nham nắm tay an ủi cậu.

“Ba...”

“Kêu ai a? ! Ai là ba của ngươi!” Trì phụ thân nghiêng mặt qua nhìn cậu.

“Ba, con thích Tả tiên sinh, con muốn cùng anh sống với nhau cả đời.” Trì Vị Phong nuốt ngụm nước miếng, kiên trì nói tiếp “Coi như ba có ngăn cản cũng không thể được. Nhưng chính là con mong hai người đồng ý, nếu ba mẹ tức giận con cũng sẽ thật đau lòng.”

“Con cũng biết đau lòng?!” Trì phụ thân giẫm chân, Trì mẫu thân nhanh chóng giữ ông lại “Con có biết anh ta là đàn ông sao?!”

“Con biết, nhưng con vẫn muốn anh ấy!” Bàn tay Trì Vị Phong nắm lấy Tả Thụy Nham có chút run, nhưng cậu vẫn không lùi bước.

“Bác Trì.” Tả Thụy Nham nắm tay Trì Vị Phong, mở miệng nói.

“Ai... Ca5u6 đừng nói gì hết.” Trì phụ thân không đợi anh nói câu nào liền khoát tay, kỳ thật ông đối với Tả Thụy Nham vẫn có chút ngưỡng ngùng, trước kia Trì Vị Phong có nói là đùa bốn tình cảm Tả tiên sinh, câu đó nghe như thế nào cũng có nghĩa là con mình không biết kiềm chế, tùy tiện trêu chọc người ta, hiện tại thì tốt quá rồi, hại mình hại người.

“Tiểu Tả a...” Lời nói của Trì mẫu thân đầy thành khẩn, “Các con đều là nam nhân, sau này làm sao đối mặt với mọi người bên ngoài, họ sẽ chỉ trở nói xấu sau lưng các con, rồi các con sẽ khó chịu, ba mẹ cũng không vui được.”

“Dạ? Người trong nhà con đều rất vui a.” Tả tam tiểu thư ngồi bên cạnh không có việc gì làm ngồi lệt quýt ăn, thuận miệng đáp.

“...” Trì mẫu thân cứng người, không biết nói thế nào “Đây là không bình thường, các con sẽ không có con, sau này về già sẽ làm thế nào đây? Còn có người sẽ nói các con biến thái ghê tởm. Ba mẹ đều đã già rồi, chuyện con cháu không thể quản mãi được, nhưng chỉ hi vọng các con có thể hạnh phúc.”

Càng tiếp tục nói, Trì mẫu thân càng thấy ngen ngào, ngay cả Trì phụ thân và Trì Vị Phong mắt cũng ngân ngấn nước.

Nói đến cùng, ba mẹ đối với con mình sao có thể thù hận mãi trong lòng? Chỉ là bởi vì yêu thương, bởi vì lo lắng, mới nhìn không được mà tức giận. Bọn họ không cần Trì Vị Phong tương lai trở thành đại phú quý, không cần cậu quyền thế ngập trời, chỉ cần cả đời bình an vui vẻ, mọi chuyện suôn sẻ là đã hạnh phúc.

“Mẹ, con biết ý của mẹ, nhưng con không thể buông tay.” Trì Vị Phong lắc đầu, kiên quyết đến cùng “Con yêu Tả Thụy Nham, trước kia con không biết làm tổn thương trái tim của anh, khi đó con mới biết được nếu không có Tả tiên sinh, cuộc sống của con sẽ sụp đổ. Ba mẹ, không có hai người, cuộc sống của con cũng như vậy không hoàn hảo, con không thể lựa chọn như mong muốn của hai người được.”

Tả Thụy Nham quay đầu nhìn Trì Vị Phong, bàn tay kia cũng áp lên tay cậu “Bác Trì, dì Trì, nếu hai người thấy con và Trì Vị Phong ở cạnh nhau sẽ đau khổ, con nhất định sẽ buông tay.”

“Anh làm gì thế?”! Trì Vị Phong vừa nghe liền nhảy dựng lên

Trì Vị Phong chỉ nhìn cậu, để cậu bình tĩnh lại tiếp tục nghe anh nói hết.

Tả Thụy Nham lần đầu tiên nói một câu dài như thế này

“Nhưng mà chúng con hiện tại đều thực hạnh phúc. Tuy rằng không biết tương lai như thế nào, nhưng hãy để cho chúng con có thêm thời gian, để chứng minh cho hai người thấy được, mặc kệ là mười năm, hai mươi năm, ba mươi năm, cho dù đến khi tóc bạc trắng, chúng con cũng sẽ ở cạnh nhau không ly biệt. Có lẽ sẽ có va chạm xung đột, nhưng mà con Tả Thụy Nham yêu Trì Vị Phong, Tiểu Trì cũng yêu con, mọi chuyện nhất định sẽ tốt thôi.”

“Ai nha...” Trì gia nhị lão nghe mà trong lòng chua xót, không khỏi nước mắt tuôn rơi.

Bọn họ không thực sự sinh khí với bọn trẻ, thuận túy chỉ vì lo lắng cho tương lai của chúng nó, cho nên lợi dụng phân lượng của bản thân mình trong lòng Trì Vị Phong, buộc Trì Vị Phong lựa chọn giữa họ và Tả Thụy Nham, không ngờ lại khiến cho cậu đau khổ như vậy.

Có cha mẹ nào lại nguyện ý để con mình thống khổ chứ?

“Tiểu Phong a...” Trì phụ thân nhẹ nhàng thở ra “Con thế nào, thế nào khiến cho cho Trì gia đem con trai mình về làm dâu của nhà ta?”

Tả tam tiểu thư nói chen vào, sau khi xử xong trái quýt thì chuyển qua đến chuối tiêu

“Vây gả nó đi là được.”

“Khụ.” Trì phụ thân nuốt một ngụm khí, quyết định không để ý tới nàng, “Tiểu Phong, con đã nghĩ thông suốt chưa?”

“Dạ, con chỉ cần Tả tiên sinh.” Trì Vị Phong phi thường kiên định gật đầu.

Trì gia nhị lão đều biết tính con trai mình, cậu từ nhỏ luôn sống theo kiểu được chảnh hay chớ, với mọi việc yêu cầu đều không cao, nếu có thì thật vui vẻ, nếu không cũng không sao, thế nhưng hiện tại là lần đầu tiên cậu kiên quyết đòi sống cùng với một người. Nếu bọn họ không gật đầu, chẳng lẽ từ nay cắt đứt mọi quan hệ, cả đời không nhìn mặt nhau nữa sao?

“Ai...” Trì phụ thân phát phát tay “Qua được rồi hãy nói sau.”

“Ba? !” Đây coi như là gật đầu đáp ứng rồi, Trì Vị Phong khó tin nhìn ba mình.”Chúng con nhất định sẽ sống tốt, nhất định sẽ tốt!” Cậu cao hứng ôm lấy Tả Thụy Nham.

“Ai nha! Mới vừa nói xong! Hai người các người đừng có tùy tiện ôm ấp ở đây, thật khó coi đi.” Tuy đã nói đáp ứng, nhưng Trì phụ thân cũng xấu hổ tách hai người đang ôm nhau ra.

Tả Thụy Nham nhanh chóng buông Trì Vị Phong ra, để cho cậu nghiêm chỉnh ngồi xong.

Tả tam tiểu thư ăn xong đồng trái cây, vỗ vỗ tay nói, “Như vậy có gì mà ngại, cả nhà con đều sắp đau mắt hột hết cả rồi.”

“...” Trì Vị Phong cúi đầu thật thấp, khóe mắt nhìn thấy Tả Thụy Nham còn ngồi thẳng được, hung hăng dè dặt của anh xuống.

Ai đó cho anh một trăm cân biết thẹn là gì đi a!

Mọi chuyện coi như đã được giải quyết. Trước khi rời đi, Tả tam tiểu thư lấy ra từ túi xách một cái hộp đưa cho Trì gia nhị lão.

Trì Vị Phong hỏi giúp ba mẹ mình “Cái gì vậy?”

“Tài liệu giảng dạy củng cố thêm.”

“A?”

“DVD phim Thanh Thanh Hà Biên Thảo a.” Tả tam tiểu thư lộ ra nụ cười tràn ngập uy hiếp “Thỉnh hai bác Trì cùng nhau xem tên đại gia phong kiến đã chia rẽ cặp uyên ương sau này chết trẻ như thế nào, vợ thì mù, con cháu thì ly tán.”

Chị không được đe dọa ba mẹ em!

Trì phụ thân và Trì mẫu thân khẽ run rẩy tiếp nhận, đem hộp DVD đặt trên bàn.

Trì Vị Phong cùng Tả Thụy Nham về nhà anh, do dự không biết có nên để Trì Vị Phong về nhà cậu ở hay không.

Tả mẫu thân mạnh mẽ lắc đầu “Không được, không được.”

“Để ba mẹ con dọn đến đây là được rồi.” Tả phụ thân tay gõ nhịp.

Như vậy càng không ổn!

Tả Thụy Nham nói, “Em ở đâu, anh ở đó.”

Tả tiên sinh anh một chút tính nguyên tắc cũng không có.

“Nếu không thì gom tiền ra ngoài mua nhà ở.” Trì Vị Phong cân nhắc.

“Không cần phiền như vậy, chị thấy hai đứa cứ ở lại đây đi, dù sao ở đây cũng rộng rãi.” Tả tam tiểu thư nói “Cuối tuần thì về nhà bên kia ở lại hai ngày.”

Nghe cứ như chạy về nhà mẹ đẻ em ở vậy, thật sự mất tự nhiên a, Tả tam tỷ còn muốn một tay cầm con gà, tay kia cầm thêm con vịt sao?!

Tóm lại, vấn đề này tạm thời giải quyết như vậy đi, thời gian sau này còn dài, ở hai nhà cũng đúng, cứ từ từ rồi tính tiếp vậy.

Chuyện duy nhất mà Trì Vị Phong cùng Tả Thụy Nham muốn làm chính là sống sao cho thật hạnh phúc, để cho người nhà của họ đều yên tâm.

Bọn họ đều tin tưởng đi đối mặt với tương lai phía trước, thật sự ổn không, cứ tin chị ba đi.

Ban đêm, hai người ngồi trên ban công nhìn lên bầu trời đầy sao, cùng nhau lộ ra nụ cười hạnh phúc mỹ mãn.

“Tả tiên sinh... Anh cười thật đẹp...” Trì Vị Phong si mê nhìn Tả Thụy Nham.

Đường nét trên gương mặt anh nhu hòa, khóe miệng cong lên, ánh mắt híp lại, trong mắt đầy ôn nhu dịu dàng không hề che giấu.

Đối với Trì Vị Phong mà nói, Tả Thụy Nham không khác gì thuốc phiện, còn đối với Tả Thụy Nham, Trì Vị Phong cũng chính là như vậy.

Vì thế anh tiến tới gần hơn, hôn lên môi Trì Vị Phong, từ từ hôn xuống.

“Chờ một chút! !” Trì Vị Phong ngăn mặt anh lại, “Không cần tiếp tục nơi này, sẽ lại bị nghe được!”

Tả Thụy Nham ôm cậu, dùng thanh âm muôn đời bình ổn kia nói “Em kêu lớn tiếng như vậy thì mọi người hẳn đã biết hết rồi.”

Oh NO...

Tả gia gia, Tả nãi nãi, Tả phụ thân, Tả mẫu thân không đợi bọn họ tự đóng cửa buồng rèm thì mình đành tự làm thôi.

Phòng bên cạnh, Tả tam tiểu thư lộ ra nụ cười, nàng đã quyết định chuyển về đây sinh sống, còn muốn gọi lão đại và lão nhị về luôn!

39. Chương 39

Sau đó lại qua rất nhiều lần.

Trong đó củi, gạo, dầu, muối, tương, dấm, trà đều sống rất bình thản, đương nhiên cũng có cái cọ, bắt quá sẽ luôn có người nhượng bộ trước.

Bao dung cùng quan tâm, đây là chủ đề đơn giản nhất của cuộc sống.

Chính là có một việc khiến cho Trì Vị Phong khó thích ứng, đó là cậu vẫn không thể cùng Tả Thụy Nham về thăm gia đình.

Người thân bên kia rất ít khi tiếp xúc, khó tránh khỏi có người không vừa mắt, tuy rằng Trì gia nhị lão đồng ý cho hai người, nhưng nhất thời cũng không thể chấp nhận ngay được.

Buổi tối ba mươi mốt âm lịch, Trì Vị Phong cùng người thân Trì gia ăn cơm tất niên, nhưng trong đầu lại toàn nghĩ về Tả Thụy Nham, nghĩ đi nghĩ lại nhịn không được mà thở dài.

Trì phụ thân nhìn bộ dáng chết giẫm của con trai mình, đứng lên quăng cậu ra tới cửa

“Đi đi, đi tìm nó đi.”

“Ba? Không được, con ở đây ăn cơm.” Trì Vị Phong lắc đầu, dù sao cũng là bữa cơm đoàn viên.

“Kêu con đi thì đi đi.” Trì phụ thân không nường tình, hung hăng gõ lên trán con trai mình “Còn nữa đem cái này cho nó.”

Ông từ trong túi quần lấy ra một phong lì xì mỏng.

“Không phải chứ? Ba, tuổi của anh ấy có thể cho tiền mừng tuổi người khác rồi, sao ba lại cho anh ấy nữa a?”

“Sao con nói nhiều lời vô nghĩa như vậy?” Trì phụ thân nghiêm mặt đóng cửa lại, đem con trai mình nhốt ở bên ngoài.

Tối ba mươi, tất cả mọi người đều ở trong nhà cùng nhau dùng bữa cơm đoàn viên, trên đường xe ít người vắng, Trì Vị Phong một mình ngồi tại trạm đợi xe bus về nhà Tả Thụy Nham.

“Tiểu Trì?” Tả Thụy Nham mở cửa thấy cầu liền có chút bất ngờ.

“Tả tiên sinh, lạnh quá nha...” Trì Vị Phong trực tiếp dựa vào người anh, rất nhanh liền cảm thấy ấm áp bao bọc xung quanh mình.

Lại một lúc sau, Trì Vị Phong nghĩ nghĩ, cậu liền lấy ra bao lì xì của Trì phụ thân nhét vào trong tay Tả Thụy Nham “Này, ba của em cho anh tiền mừng tuổi.”

Cậu sờ sờ đầu Tả Thụy Nham cười hì hì nói, “Đứa nhỏ này, đã lớn như vậy a.”

Tả Thụy Nham cứ để cậu nháo, mở ra bao lì xì kia.

Bên trong chỉ có một trăm đồng tiền mặt, nhưng đây không phải trọng điểm, giữa xấp tiền còn có một tờ giấy nhỏ nhô ra.

Đưa tờ giấy ra ánh đèn, Trì Vị Phong cùng Tả Thụy Nham nhìn thấy một dòng chữ “Tiểu Trì, Tiểu Phong, phải sống thật tốt nha.”

Đây là chữ viết của Trì phụ thân, nhưng ngữ khí là của Trì mẫu thân.

Trì Vị Phong quay đầu lại, nói nhỏ, “Ba thật nhỏ mọn, tốt xấu gì thì cho tiền mừng tuổi cũng phải hai trăm đi, hơn nữa tiền mà viết lung tung lên như vậy là trái pháp luật rồi, tờ này xem như không xài được rồi, thật lãng phí đi...”

Tả Thụy Nham cất kỹ tiền, ôm lấy Trì Vị Phong, ở bên tai của cậu nói, “Trước đó ở nhà em nhìn thấy bức ảnh gia đình thì từng cam đoan một chuyện với ba mẹ em.”

“Anh cam đoan cái gì a, đối với ảnh chụp thì có cam đoan được gì a, bọn họ vẫn còn đang sống vui vẻ, đừng để em phải chấp tay hình chữ thập a!” Trì Vị Phong nói như bốc hỏa.

“Cam đoan rằng sẽ sống hạnh phúc với em.” Tả Thụy Nham trả lời.

“Vậy thì được.”

Hai người đang nói chuyện, bên trong truyền ra tiếng của Tả mẫu thân “Tiểu Duẫn, có phải là Tiểu Trì không? Mau vào nhà dùng cơm đi.”

“Đi vào đi vào, bên ngoài lạnh muốn chết, đêm 30 trời còn mưa.” Trì Vị Phong đẩy đẩy Tả Thụy Nham vào phòng, cảm nhận không khí ấm áp bên trong.

Phần tiền kia được hai người đặt vào mặt sau của khung ảnh trên đầu giường.

Có một bài ca như thế này “Thời gian như nước chảy, đảo mắt thấy gió xuân đến.”

Một năm lại một năm trôi qua, Tiểu Phong biến thành Lão Phong, Tả tiên sinh biến thành Tả lão tiên sinh, nhưng mỗi tối vẫn ngồi cạnh nhau trên ban công ngắm sao trên trời.

Ai nói cuộc sống đơn giản thì không thể tốt đẹp?

~Hoàn chính văn~

40. Chương 40: Phiên Ngoại 1: Lần Ngoại Hồn Loạn Cùng Tính Vần Đề (1)

Sáng mừng ba tết, Trì Vị Phong vẫn còn nằm trong chăn ngáy pho pho, trong khi đó Tả Thụy Nham đã muốn rời giường.

“Anh làm gì thế a...” Trì Vị Phong dụi dụi mắt, giống như con bạch tuộc giống bám dính lấy bả vai Tả Thụy Nham kéo anh quay trở về giường.

Sau khi hai người ngủ chung đã hình thành thói quen, chỉ cần có người thức trước, người kia cũng sẽ rời giường theo, nhờ thế mà cuộc sống hằng ngày của Trì Vị Phong dần dần có quy luật hơn, nhưng Tả Thụy Nham tới cuối tuần vẫn là nằm thêm một chút. Hơn nữa mùa đông mà có thêm một cơ thể ấm áp nằm bên cạnh thì ngủ càng ngon.

Hiện tại đang nghỉ tết, không ngủ mà dậy để làm chi a.

“Mau ngủ đi...” Trì Vị Phong ngáp một cái, cọ cọ vai trái của Tả Tả Thụy Nham.

“Không được, phải đi chúc tết.” Tả Thụy Nham nằm ngửa trên giường, hai tay vòng qua ôm lấy Trì Vị Phong, giống như là ôm lấy trần bảo của đời mình.

“Chúc tết?” Trì Vị Phong từ trong ngực Tả Thụy Nham ngẩng đầu lên.

Người nhà Tả gia đông đúc, mọi người nghỉ Tết cũng không dài, cả gia đình đi thì có chút phiền phức, chỉ có đêm ba mươi là mọi người cùng nhau ở nhà cha mẹ chơi đùa, ngay cả việc chúc Tết cũng bỏ qua.

“Nhà của em.” Tả Thụy Nham vuốt tóc Trì Vị Phong.

Đến nhà mình chúc tết? Trì Vị Phong dọc theo thân thể Tả Thụy Nham hướng lên trên cọ cọ, cọ lên đến tận mặt, khuỷu tay chống lên nhìn anh từ trên xuống.

“Anh tại sao đột nhiên lại nghĩ tới việc này?”

Những năm qua, hai người cũng không phải không nghĩ đến việc về nhà Trì gia ăn tết, nhưng nghĩ đến thái độ xấu hổ xấu hổ của bên kia, cũng không giải quyết được gì, cuối cùng trở thành từng người đến chúc Tết.

“Ba của em cho cái này.” Tả Thụy Nham lấy phong lì xì từ đầu giường đưa tới trước mặt cậu.

Trì Vị Phong cầm lấy phong lì xì, trầm mặc một lát. Cậu không thể đoán ra được cha mẹ mình đến tết cùng là đang suy nghĩ điều gì khi đưa thứ này. Nhưng đây nhất định là chúc phúc cho anh và cậu.

“Được rồi.” Trì Vị Phong nghe xong nhanh nhẹn đứng dậy. Thế nhưng cánh tay của Tả Thụy Nham vừa rồi để sau gáy cậu đột nhiên ra sức, Trì Vị Phong mới lui lại đã bị nhấn đè xuống.

Hai hàm răng đập mạnh vào nhau, Trì Vị Phong đau đến phồng mang trợn má

“Đau muốn chết! Anh làm gì vậy a?”

“Hôn em.”

Ở chung với nhau lâu như vậy, Trì Vị Phong đã biết Tả Thụy Nham luôn luôn là hành động nhanh hơn lời nói. Tuy nói nếu cậu kêu dừng cũng có thể, Tả Thụy Nham tuyệt đối sẽ không miễn cưỡng cậu, nhưng tại vì sao phải kêu dừng chứ?

Vì thế cậu chỉ than thở một câu

“Lần sau nhẹ một chút.” Đáp lại rất rõ ràng.

Tả Thụy Nham trở mình đặt Trì Vị Phong dưới thân

“Anh không phải.....nói muốn.....đi chúc Tết sao?” thanh âm của Trì Vị Phong bắt đầu trở nên đứt quãng hàm hồ rồi.

“Uh.” Tả Thụy Nham lập tức buông lỏng tay, rời giường.

“Anh là tên hỗn đản, giết không lo chôn, cứ như vậy phóng hỏa rồi quay đầu bỏ đi, có muốn bị bắt giam hay không a!” Trì Vị Phong cầm lấy gối ném tới.

Tả Thụy Nham mỗi ngày đều đi tập thể hình, thân thủ ngày càng mạnh mẽ, chụp lấy cái gối đang bay tới, từ phía sau lộ mặt ra nói

“Cùng nhau tắm.”

“Vậy thì được.” Trì Vị Phong ngồi dậy.

Chờ hai người cọ cọ xát xát từ trong phòng đi ra đã khoảng hai tiếng sau, hoàn hảo vẫn còn khá sớm, hiện tại mọi người trong nhà đều đang tụ tập trong phòng khách chờ bữa sáng.

“Cha, mẹ, hôm nay đến nhà Tiểu Trì chúc tết.” Tả Thụy Nham đương nhiên phải thông báo một chút.

“Có thể đi sao?” Tả mẫu thân mở to mắt.

“Con nghĩ là không có vấn đề gì đâu.” Trì Vị Phong xoay đầu nói.

“Vậy thì tốt quá.” Tả mẫu thân vỗ bàn, “Mẹ cũng phải đi.”

“Hả?” Dì Tả có hưng phấn quá không a...

“Chúng ta cũng đi đi.” Tả lão nhị cũng vô giúp vui.

Tả nhị ca anh đi làm cái gì, nhà em thật là xa lắm đó....Trì Vị Phong bắt đầu có dự cảm không tốt.

Hôm nay cảm giác đặc biệt linh. Quả nhiên ngay cả Tả tam tỷ cùng Tả đại ca cũng lên sân khấu..

Một khi đã như vậy, không bằng cả nhà cùng đi chúc tết đi.” Tả đại ca trầm ổn nói.

“Đúng vậy, dẫn theo cả những người trước kia chừng tới đi luôn đi.” Tả tam tỷ một năm trước đây đã kiếm được một anh rể người nước ngoài, mà nay trong bụng Tiểu Huyền Vũ đã được mấy tháng rồi, váy ngắn đổi thành váy bà bầu, giày cao gót mười phân đổi thành dép lê bình thường, nhưng tất cả chuyện đó đều không ảnh hưởng đến cá tính của chị. Cho dù trước mặt là anh rể ngoại quốc cũng không cần được khí thế đại quốc mệnh mông bát ngát.

Trì Vị Phong hạ tầm mắt, chị ba a, nhà của em không có núi vàng núi bạc đâu, không đi một lần cũng đâu có mất miếng thịt nào nha!

“Yes, yes, chúng ta go.” Anh rể ngoại quốc đối với mối quan hệ của Trì Vị Phong cùng Tả Thụy Nham chấp nhận phi thường tự nhiên, còn rất tò mò về gia đình của Trì Vị Phong.

Trì Vị Phong từng bí mật cảm thán với Tả Tả Thụy Nham, may mắn bọn họ gặp được những người hiền lành thấu hiểu, không hề quay lưng nói xấu bọn họ.

Tả Thụy Nham sờ sờ đầu Trì Vị Phong nói

“Mặc kệ người ta nói gì, chúng ta luôn ở cùng nhau.”

Kỳ thật những lời châm chọc không phải là không có, bọn họ ở bên ngoài tận lực biểu hiện bình thường, nhưng người ngoài luôn nhìn ra có chút gì đó khác thường, nhưng mà những người chưa quen cũng có nói với bọn họ, bọn họ cũng tự biết cách trả lời.

Anh rể ngoại quốc vẫn chưa nói rành tiếng Trung quốc, bị chị ba hung hăng gõ đầu

“Ồ Trung Quốc phải nói tiếng Trung cho em.”

“Oh...” Anh rể ngoại quốc nói câu này là chuẩn nhất.

Sau khi thỏa luận chuyện đi chúc tết xong, kết quả là Trì Vị Phong dẫn cả đại gia đình Tả gia về nhà mình.

Trì Vị Phong gọi điện thoại về nói cho nhà trước, dọa Trì mẫu thân nhảy dựng lên, vội vàng nói bọn họ tới trễ một chút, bà còn phải đi mua thêm thức ăn.

Tả mẫu thân đoạt lấy điện thoại nói “Tôi nói bà thông gia a...”

“Àn...” Trì mẫu thân bị gọi một tiếng liền bị đông cứng người.

Nhưng mà Tả mẫu thân luôn là người rất tự nhiên, tự nhiên đến mức làm cho người ta cảm thấy thật bình thường

“Bà không cần mua thêm gì đâu, chúng tôi hai ngày nay đã ăn quá nhiều rồi, chỉ là qua ngồi một chút thôi.”

“Hảo hảo, tôi đây cũng phải chuẩn bị một chút. Tiểu Phong cũng thật là, sao không nói sớm một chút.”

“Không có, lúc đầu chỉ có hai đứa Tiểu Thụy về thôi, rồi sau đó chúng tôi cũng muốn theo, vốn đã không đâu vào đâu rồi.”

“Đúng vậy a, Tiểu Phong cũng thật là...”

Hai bà chủ nhà cứ như vậy kéo dài câu chuyện, nếu không phải Trì phụ thân và Tả phụ thân ở hai bên ngăn cản, phỏng chừng nỗi chao điện thoại đã được nấu như luôn rồi.

Vì thế cả nhà chậm rãi kéo qua nhà bên kia.

Trong lòng Trì Vị Phong có chút mất tự nhiên, không đúng, phải là cực kỳ mất tự nhiên mới đúng.

Tả gia mỗi người đều có xe riêng, cậu ngồi chung với Tả Thụy Nham là tốt rồi. Hiện tại đã thấy ngột bới vì nguyên đoàn xe đi phía sau mình.

“Chỉ là đi chúc tết thôi, có cần phải dàn trận như vậy không?” Cậu lẩm bẩm nói thầm.

“Em không thích?” Tả Thụy Nham nghe được.

“Đương nhiên không phải rồi. Loại cảm giác này thật là phức tạp, Tả tiên sinh, không thể dùng ngôn ngữ biểu đạt.”

“Uh.” Tả Thụy Nham cũng không hỏi tiếp.

Vẫn chìm đắm trong loại cảm giác khó nói ra này, Trì Vị Phong đã về tới nhà. Trì mẫu thân cũng đã vội vàng đi mua chút đồ ăn, cũng may hai ngày trước còn lưu lại tảng thịt bò chưa nấu, hôm nay đem dọn lên bàn cũng không thành vấn đề đi.

“Mau vào mau vào.” Trì mẫu thân mở cửa, từ trong tủ giày tìm được vài đôi dép lê, nhưng xem ra vẫn còn thiếu.

“Tả tiên sinh, chúng ta đi chân không đi.” Không đi dép lê cũng không thành vấn đề, dù sao trong nhà cũng coi như ẩm áp.

“Được.” Tả Thụy Nham cũng bỏ dép của mình ra.

Trì mẫu thân đứng thẳng dậy

“Mẹ nói a Tiểu Phong, sao còn nhiều năm như vậy vẫn chưa chịu sửa miệng?”

“Sửa cái gì ạ?”

Trì Vị Phong cùng Tả Thụy Nham tháo dép, đóng cửa lại rồi bước vào nhà.

“Tả tiên sinh a? !? Kêu như vậy thật xa lạ, mẹ đã sửa gọi thành Tiểu Thụy, dì Tả cũng gọi con là Tiểu Phong.” Tả mẫu thân nhìn lướt qua đồng giày hỗn độn để dưới đất, thật sự thu dọn không nổi, cũng đành tới ghế sofa ngồi xuống.

“Chính là... Cũng đã thành thói quen rồi...” Trì Vị Phong ngẩng đầu nghĩ nghĩ.

Tả tam tiểu thư là phụ nữ có thai, được đãi ngộ đặc biệt, chị sớm đã ngồi xuống bắt chéo chân nói

“Trì bá mẫu, bọn họ thích gọi như vậy thì cứ để vậy đi a, không phải thú vị lắm sao? Tiểu Thụy cũng đâu có gọi là Tiểu Phong đâu.”

“Đúng đúng đúng.” Trì phụ thân giảng hòa.

Trì Vị Phong vẫn là nghĩ nghĩ một chút, đến gần bên tai Tả Thụy Nham hỏi

“Anh muốn em gọi anh như thế nào a?”

Tả Thụy Nham nhìn thoáng qua anh cả chị cả, bọn họ bình thường đều kêu tên, nhưng mà Trì Vị Phong cùng Tả Thụy Nham bỏ đi chữ lót nghe thật kỳ quái, như vậy không được.

Lại nhìn về phía anh hai chị hai, bọn họ xưng hô là ông xã bà xã, chẳng lẽ hai người đều gọi là ông xã? Cũng không được.

Chị ba có chồng người nước ngoài, thường xuyên kêu là darling, thân ái, sweetheart....

Trì Vị Phong theo ánh mắt Tả Thụy Nham nhìn theo, phát hiện dừng lại trên người chị ba, cậu đảo đảo mắt, thanh âm nhỏ như tiếng mũi kêu “thân...ái”, ngữ điệu có hơi cao cao.

Cả người Tả Thụy Nham cứng đờ, đầu đông cứng nhìn xuống.”Phốc.” Trì Vị Phong che miệng cười trộm.

Ai ngờ Tả Thụy Nham rất nhanh tỉnh lại, cũng nghiêng đầu nói bên tai Trì Vị Phong, “Dear, Darling.”

Lời nói tuy không có chút phật phùng nhưng là đang đọc chữ trên bảng đen, nhưng ở giữa còn bị ngắt nhịp nữa lại khiến cho Trì Vị Phong mặt đỏ tai hồng.

“Thôi bỏ đi, kêu như bình thường là tốt rồi.” Cậu quơ quơ tay xua đi nhiệt khí trên mặt mình.

41. Chương 41: Phiên Ngoại 2 : Lần Ngoại Hồn Loạn Cùng Tính Vấn Đề (2)

Bình thường gia đình mở tiệc linh đình thì cao hứng nhất chính là bọn nhỏ.

Tiểu Long, Tiểu Phượng cùng Kỳ Lân đều đã lớn hơn không ít, không còn ầm ĩ như lúc trước, chỉ là ngồi ở ban công đốt pháo bông, nói một chút chuyện của chúng.

Trước đó Trì mẫu thân cũng đã gặp bọn nhóc này vài lần, khi đó chúng hãy còn nhỏ, lần này gặp lại không khỏi có chút cảm thán

Bà đưa tiền mừng tuổi cho tụi nhóc “Ai, thật là mau lớn quá, đều sắp cao bằng bác rồi a.”

Ba đưa thật ra sinh cùng năm, chính là đứa cuối năm còn đứa đầu năm, hiện tại đều mười lăm tuổi

Tiểu Long, Tiểu Phượng nhận lấy tiền lì xì liền mỉm cười đầy ngọt ngào cảm ơn, còn Kỳ Lân lại đỏ mặt cúi đầu.

Chị hai cười nói “Đứa nhỏ này vẫn là sợ người lạ.”

Chị ba chen vào nói “Con bé trước kia còn nói Tiểu Phong phải ở cùng một chỗ với Tiểu Thụy đó.”

Trí nhớ từ từ quay lại với Trì Vị Phong.

Tiểu Kỳ Lân làm gì có chuyện sợ người lạ, con bé chính là quả bom hẹn giờ, có thể bùng nổ bất kỳ lúc nào nha!

Nhưng mà thời gian làm người ta không dễ dàng nhận ra mọi việc, một phút này trong chốc lát sẽ trở thành hoài niệm, nháy mắt đã năm năm trôi qua rồi.

Tóc mai của Trì mẫu thân đã bạc thêm mấy phần, trên trán Trì phụ thân cũng có thêm nhiều nếp nhăn hơn. Mà Tả Thụy Nham bên cạnh, tuy rằng vẫn chưa thấy thay đổi gì, nhưng về sau cùng Trì Vị Phong đều sẽ cùng nhau già đi.

Trì Vị Phong không khỏi sờ sờ mặt mình.

Tả Thụy Nham nhìn thấy,

“Em không già.”

“Em mới ba mươi, vẫn còn hào hoa phong nhã, đương nhiên không già.”

Trì Vị Phong lại đi sờ sờ cằm Tả Thụy Nham, cười hì hì nói,

“Anh hiện tại đã ba mươi lăm, bắt đầu để râu là được, đến lúc năm mươi sẽ có được một chòm râu đẹp.”

Tả Thụy Nham bắt lấy tay cậu,

“Rất khó.”

“Anh đừng cho là em nói thật, em không muốn mới sáng sớm tỉnh dậy đã thấy bên cạnh là một ông lão toàn râu nằm bên cạnh đâu!”

Tả Tam tiểu thư neho mắt lại, cầm một trái quýt hướng bọn họ ném tới,

“Giữa ban ngày ban mặt, cả phòng đầy người, đừng ở đó tùy tiện khanh khanh ta ta, đối với phụ nữ mang thai không tốt.”

Tả Thụy Nham kéo Trì Vị Phong tránh đi, nghiêm túc nói với Tả Tam tiểu thư ,

“Đừng khi dễ Tiểu Trì.”

“Này, em thật không biết giúp đỡ người nhà sao?!” Tả Tam tiểu thư đứng lên giường nanh múa vuốt, liền bị anh rể ngoại quốc nhanh chóng giữ lại ngồi xuống.

Trì Vị Phong tựa vào vai Tả Thụy Nham giấu mặt đi, thật sự mất mặt, nhớ ngày đó làm... liền sáng sớm hôm sau biến thành mọi người đều biết... Muốn giữ bí mật một chút thật sự khó khăn như vậy sao?

Trì mẫu thân và Tả mẫu thân cùng nhau vào phòng bếp chuẩn bị thức ăn, còn hai vị lão tiên sinh thì ngồi chơi cờ. Những người khác thì tự tìm lấy niềm vui riêng cho mình.

Kỳ Lân không cùng Tiểu Long và Tiểu Phượng chơi đùa, hai đứa kia dù sao cũng là long phượng thai, Kỳ Lân đôi khi cảm thấy không thể xen vào được, liền chạy đến chỗ người lớn ngồi.

“Kỳ Lân, con không đi chơi sao?” Chị cả muốn kêu Tiểu Long cùng Tiểu Phượng quan tâm tới em gái mình hơn.

Kết quả Kỳ Lân lắc lắc đầu chạy đến bên cạnh Tả Thụy Nham cùng Trì Vị Phong ngồi xuống, con bé đối với hai người này đặc biệt có tình cảm tốt.

Tả Thụy Nham vỗ vỗ vai Kỳ Lân, tùy con bé ngồi kế bên cạnh mình. Trì Vị Phong đang nhàm chán, bật các kênh tivi xem các tiết mục mừng năm mới cũng không có hứng thú, liền chống cằm, khêu khêu Kỳ Lân đang ngồi cạnh Tả Thụy Nham.

“Kỳ Lân, chúng ta làm hai chú ong nhỏ đi.”

Thực là một trò chơi phi thường nhàm chán a... nhưng mà Kỳ Lân cũng đồng ý rồi.

Cho nên cả hai nằm úp sấp lên đùi Tả Thụy Nham

“Hai chú ong nhỏ a, bay ở trong bụi hoa a...” Cứ như vậy chơi tiếp.

Cánh tay bay tới bay lui cũng có lúc đụng tới Tả Thụy Nham, nhưng anh vẫn chỉ nhẹ nhàng tránh đi, vòng hai tay qua Trì Vị Phong và Kỳ Lân để hai người đặt xuống dưới ghế sofa.

Hai người càng chơi càng hăng say, Trì Vị Phong vấy vấy tay thì đụng đến cà vạt của Tả Thụy Nham khiến nó bị tụt xuống, Tả Thụy Nham đành phải kéo lên lại, ai biết được vừa mới bắt lấy, đã bị Kỳ Lân thấy được thứ không nên thấy.

“Tiểu thúc, ở đây có một nút không giống với những cái khác.”

Con bé đưa tay giữ lấy một nút trên áo somi nói.

Từ trên xuống dưới đều là nút áo màu trắng, chỉ có duy nhất một cái này là màu xám.

Trì Vị Phong vừa thấy sắc mặt liền tối sầm lại, cuống quýt giúp Tả Thụy Nham thắt lại cà vạt. Thế nhưng lại bị chị cả đi ngang qua lấy trái cây cho Tiểu Long cùng Tiểu Phượng thấy được.

“Ai, Tiểu Thụy, áo somi của em sao lại thế này?” Nàng đem tất cả lực chú ý đổ dồn về đây

“Đây là...” Tả Thụy Nham vừa định nói, Trì Vị Phong liền chặn lại, “Trước đó bị rớt ra, bọn em may lại tạm rồi lấy cà vạt che lại, ha ha...”

“Hai người đàn ông làm những chuyện đó sao có thể khéo được, chốc nữa để chị sửa lại cho.” Chị cả lắc lắc đầu.

“Còn có vài cái nữa.” Tả Thụy Nham nói. Trì Vị Phong tay chân vụng về, trước đó khi may còn tự đâm vào đầu ngón tay của mình. Cái áo này là do Tả Thụy Nham cố gắng lắm mới khâu lại được, không bằng nhân cơ hội này nhờ chị cả giúp vậy.

“Em mua áo somi ở đâu vậy? Chất lượng quá kém.” Chị hai nghe xong không khỏi phàn nàn. “Áo của chồng chị mua rất tốt, lần sau để chị dẫn em đi mua.”

“Không thể.” Tả Thụy Nham cự tuyệt.

Trong lòng Trì Vị Phong đột nhiên có một loại cảm giác cực kỳ bất an...

“Vì cái gì?” Chị hai cảm thấy kỳ quái.

Trì Vị Phong cả cơ thể ngồi thẳng, cái đầu cứng ngắc quay đầu lại nhìn Tả Thụy Nham, quả nhiên gương mặt anh đầy bình tĩnh, trả lời từng chữ từng chữ một

“Em đã đáp ứng Tiểu Trì mua áo nào cởi nhanh chút.”

Một phòng im lặng.

Chuyện đóng cửa tắt đèn của vợ chồng người ta thật sự là rất khó nói a... Chị cả và chị hai đều cười khan vài tiếng.

Chị ba đánh một ánh mắt đầy thâm thúy nhìn Tiểu Trì

“Em thật là nhiệt tình a.”

Trì Vị Phong ôm lấy đầu, thiết muốn tự tử ngay tại chỗ, chị ba thấy lửa cháy còn đổ thêm dầu, cậu hung tợn kéo kéo mặt Tả Thụy Nham.

“Anh nói ra làm gì thế a?! Có chuyện gì đáng nói đâu a?!”

Tả Thụy Nham không ngăn cản hành động hung ác của cậu, mập mờ trả lời,

“Là em nói.”

Đúng vậy a, đúng vậy a, đều là em nói nhưng là nói cho anh nghe a, anh cần gì phải bô bô cái miệng nói ra hết chứ... Trì Vị Phong khá là ngang tàng, trước mặt Tả Thụy Nham cái gì cũng không dám nói, nhưng bên ngoài thì không như vậy.

“Khụ khụ, được rồi được rồi, mọi người nhìn xem, cũng đã tới giờ ăn cơm rồi...” Trì phụ thân mới vừa nghe một câu chấn động lập tức đi sai nước cờ, trực tiếp bị chiếu tướng, đành phải đứng dậy giả vờ cười cười.

Tả tiên sinh anh không bằng một đao giết chết em đi... Trì Vị Phong trong mắt tràn ngập nước mắt giúp Tả Thụy Nham thất lại cà vạt, tinh thần bị thương tổn vẫn chưa gượng dậy nổi.

Cuối cùng nhịn không được cắn cổ Tả Thụy Nham một cái

Tả Thụy Nham lấy tay đè lại vết cắn trên cổ “Anh không có mang khăn quàng cổ.”

“Tả tiên sinh, em hận anh...”

42. Chương 42: Phiên Ngoại 3: Phiên Ngoại Đi Chúc Tết (3)

Cái bàn trong phòng ăn Trì gia mặc dù đã được đổi, nhưng vẫn không đủ lớn, vị trí đó dành tặng cho người lớn tuổi bọn nhỏ và các đấng phu nhân, còn nam nhân thì ngồi xếp bằng trên đất, nhưng mà không khí thấp phần vui vẻ náo nhiệt, mọi người cũng không quan tâm tới chuyện này.

Trì Vị Phong dựa vào bả vai Tả Thụy Nham phía sau cậu: “Tả tiên sinh, sò huyết”

Cậu duỗi tay chỉ đĩa thức ăn trước mặt, ăn trong bát nhìn trong mâm.

Sò huyết ở bàn đối diện, Tả Thụy Nham quỳ gối đứng lên, lấy mấy một viên để vào trong bát Trì Vị Phong.

Trì mẫu thân càng nhìn càng thấy không thuận mắt, đứa con này cũng đã ba mươi tuổi rồi mà sao cứ như Tiểu Long Tiểu Phụng, đồ ăn không tự gấp lấy còn kêu người khác lấy giùm mình a... Cũng may là Tả Thụy Nham hoàn toàn không để ý đến mấy chuyện này.

“Tiểu Phong, con không biết tự đứng lên lấy hay sao a?” Trì mẫu thân trừng mắt, liếc nhìn đứa con của mình.

Trì Vị Phong cũng không để tâm nói, “Ăn bữa cơm còn phải đi tới đi lui, dạ dày con tốt lắm không cần hai chân hỗ trợ đâu. Tả tiên sinh, chân gà a.”

“...” Ai, thật là thật là. . . Càng già thì càng mặn nồng. Tả mẫu thân triệt để hết nói.

Tả Thụy Nham gấp chân gà tới, Trì Vị Phong trong bát vẫn còn tuyết cấp, hắn để vào bát mình đỡ, sau đó ngẩng đầu nói với Trì mẫu thân,

“Không sao.”

Người ta là Chu Du đánh Hoàng Cái, Chư Cát Lượng đương nhiên không thể ngăn cản. Trì mẫu thân chỉ có thể giật giật khoé miệng.

Tả Tam tiểu thư ngồi ở trên ghế đang chỉ huy chồng mình gấp đồ ăn, nàng đang mang thai nên đứng lên ngồi xuống có chút bất tiện, nàng vừa ăn miếng thịt cua do chồng cạy cho vừa cười híp mắt nói,

“Hai đứa nó như vậy không phải rất tốt sao? Dì Trì cũng không nên lo quá.”

Trì mẫu thân cười khan nói, “Tiểu Phong kiêu ngạo như vậy, thật sự là ngược ngược a...” Không cần nói, vừa nhìn đã biết bình thường Tả Thụy Nham tùy ý để Trì Vị Phong ức hiếp rồi, trên mặt Trì mẫu thân có chút vắn vẹo.

Tả mẫu thân che miệng cười nói,

“Không có đâu, Tiểu Phong rất dễ thương, lúc nào cũng cười như vậy rất tốt a, không như Tiểu Thụy cả ngày đều nghiêm mặt.”

Trì mẫu thân nhìn nhìn Tả tam tiểu thư, lại nhìn nhìn Trì Vị Phong cùng Tả Thụy Nham. Nhớ ngày đó, bà cũng không phải là không nghĩ tới, nếu Trì Vị Phong có thể lấy một người vợ xinh xắn về, sau đó sinh ra một đứa nhỏ trắng trắng mập mập, như vậy thật tốt biết bao nhiêu. Nhưng muốn mà không được là khổ nhất a, hưởng chỉ là cái gì của mình sẽ là của mình, không phải của mình thì cho dù cưỡng ép thế nào cũng là không phải. Bây giờ cậu cùng Tả Thụy Nham ở chung một chỗ, không biết là do nhìn mãi thấy thuận

mất hay không, mà càng nhìn càng thấy xứng đôi. Nếu như là lấy một người vợ xinh đẹp, chỉ sợ Trì Vị Phong sẽ là người bị ức hiếp.

“Ai...” Trì mẩu thân thở dài, “Nói thì nói vậy, bọn nó cái gì muốn làm cũng đã làm rồi, người ngoài nói gì thì mặc kệ vậy”

“Ha ha ha ha, Đúng vậy a, đúng vậy a.” Tất cả mọi người cùng nhau nở nụ cười.

Trì phụ thân có một bình rượu ủ lâu năm rất yêu thích, hôm nay lại có tiệc, nhịn không được lại lấy ra.

“Rượu ủ lâu năm rồi, mọi người có muốn uống một chút không?”

“Chúng con đều lái xe tới, không thể uống được.” Anh cả Tả gia có chút ngượng ngùng trả lời.

“Này... Như vậy a...” Dù sao một người uống rượu cũng không vui vẻ gì, Trì phụ thân vẫn đang hưng phấn.

Anh hai Tả gia lớn tiếng nói,

“Không sao đâu anh cả, dù sao Tiểu Thụy và Tiểu Phong đều không uống, kêu hai đứa nó chở chúng ta là được rồi.”

Trì Vị Phong cùng Tả Thụy Nham từ sau sự kiện kia, liền cai rượu, dù sao Tả Thụy Nham cũng không thích uống rượu, mà Trì Vị Phong tuy rằng muốn uống, nhưng Tả Thụy Nham chắc chắn sẽ đoạt chén rượu đi, coi như xong.

Trì Vị Phong nhanh miệng đồng ý, “Không thành vấn đề, không thành vấn đề.”

Vì thế Tả phụ thân liền vui vẻ, rót đầy rượu vào ly tất cả mọi người, sau đó cùng nâng ly cạn uống.

Trì Vị Phong đã ăn đến no căng, cũng không muốn uống rượu, căng da bụng chùng da mắt, cúi sát bên tai Tả Thụy Nham nói, “Em hơi mệt, về phòng trước đây.”

Cậu thường về nhà chơi, nên vẫn luôn có phòng dành cho cậu, lúc này vào nghỉ một chút thì tiện quá.

“Anh và em cùng đi.” Tả Thụy Nham đứng lên, cũng muốn đi theo.

Trì Vị Phong hướng trên đầu của anh vỗ, “Cả năm khó lắm mới có một lần cả nhà cùng nhau ăn bữa cơm đoàn viên, anh lại theo em trở về phòng nằm nghỉ, mọi người sẽ nghĩ sao a?!”

Tả Thụy Nham không nói, chỉ chăm chú nhìn Trì Vị Phong.

Hai người đấu mắt, Tả phụ thân giờ chén kêu Tả Thụy Nham:

“Tiểu Thụy, đến, cạn một ly, uống nước thôi là được”

Tả Thụy Nham vội vàng quay đầu, tùy tay cầm đại một ly thức uống gõ gõ cạnh bàn xem như chạm cốc, sau đó ngửa đầu uống một ngụm cạn ly.

Vừa uống vào liền cảm thấy hương vị có vấn đề, Tả Thụy Nham cầm ly nhìn nhìn. Ly của anh vẫn để ở vị trí cũ, vậy cái ly đang cầm trong tay là của ai vậy a?

Anh hai Tả gia cùng Tả Thụy Nham liếc nhau một cái, “A! Đó là rượu nho của anh a!”

Rượu nho đỏ ở trong chén sứ trắng tím, màu sắc nhìn thoáng qua cũng không khác nước là mấy.

“Tiêu rồi! Tiểu Thụy uống cả ly thật a” Tả phụ thân nói.

Trì Vị Phong trước giờ chỉ thấy Tả Thụy Nham uống rượu một lần, nghe xong lời này cảm thấy có chút kỳ lạ, “Tả tiên sinh uống cũng khá tốt a.”

“Ai nói vậy, bia cùng lắm chỉ có thể uống một lon, còn loại này nó chống đỡ một ly cũng không nổi.” Tả nhị ca nhìn Trì Vị Phong với ánh mắt kỳ lạ, theo lý cậu không thể không biết điều này a.

“Ôi trời!!!” Trì Vị Phong kinh hãi, cúi đầu nhìn nhìn Tả Thụy Nham, “Tả tiên sinh, anh không sao chứ?”

Tả Thụy Nham mặt không chút thay đổi lắc lắc đầu, sau đó ôm cổ Trì Vị Phong.

“Lắc đầu cái P a rõ ràng là có chuyện rồi!” Trì Vị Phong chạy nạn, xấu hổ quay đầu nhìn ba mẹ mình.

“Tiểu Phong, chi bằng con mang Tiểu Thụy lên lầu nằm nghỉ trước đi.” Trì mẫu thân nhanh chóng nói.

“Được được.” Trì Vị Phong lập tức gật đầu, tiếp tục ngồi ở đây chỉ sợ sẽ làm ra chuyện đáng xấu hổ.

Dù sao cũng là lần thứ hai thấy anh uống rượu, Trì Vị Phong có thể nhìn thấy được, Tả Thụy Nham sau khi uống rượu thì cứ như một tiểu hài tử, thực sự nghe lời a. Kêu anh đứng lên liền đứng, kêu đi liền đi, không mất nhiều sức đã vào phòng

“Tả tiên sinh?” Cậu vỗ vỗ mặt Tả Thụy Nham mặt, “Để tôi lấy nước cho anh.”

Tả Thụy Nham ôm lấy cậu không buông tay, “Không cần.”

“Vậy lấy cho anh khăn ướt để lau mặt.”

“Không cần.”

“Vậy anh muốn cái gì a? !” Trì Vị Phong giống như bị tả nhị lầy bệnh tới một chút cuống.

“Cậu.” Tả Thụy Nham ngưỡng đầu lên nói.

Người say rượu làm nũng chỉ có thể dễ không thể mắng, vì thế Trì Vị Phong quay về ôm Tả Thụy Nham nói,

“Được rồi, tôi vốn là của anh, nhưng anh phải tỉnh rượu đã, buông tôi ra trước a.”

Tả Thụy Nham lắc lắc đầu, “Cậu nói là gửi nhầm tin nhắn, cậu thực sự là gửi nhầm, cậu không thích tôi, cậu nói là do hiểu lầm, tôi thực sự không muốn buông cậu ra, nhưng là cậu không thích tôi, cho nên tôi nhất định phải buông tay.... ”

Anh chậm rãi nhắc lại chuyện ngày trước, ngữ khí không chút biến hoá, nhưng cánh tay giống như muốn phân cao thấp, một bên cố gắng buông ra một bên không chịu rời lỏng

Chuyện này đã xảy ra rất lâu trước đây rồi, Trì Vị Phong vốn cho rằng Tả Thụy Nham đã sớm không để trong lòng, trăm triệu lần không thể tưởng tượng lại nghe được lời trong lòng của Tả Thụy Nham trong tình huống này, vết thương kia hình như vẫn còn lưu lại dấu vết. Có lẽ thời điểm Tả Thụy Nham ngẫu nhiên ôm lấy Trì Vị Phong vẫn luôn cảm thấy lo lắng, có phải hay không cho rằng đây là hiểu lầm, có phải nghĩ rằng một ngày nào đó cậu sẽ nói là tôi nhầm rồi tôi không hề yêu anh.

Trì Vị Phong nhớ lại lúc Tả Thụy Nham lạnh lùng tách tay cậu ra khỏi tay anh, sau đó là hình ảnh anh kiên quyết rời đi, khi đó đại khái là anh cũng có suy nghĩ này đi.

Người này yêu mình chắc chắn không thua mình. Đôi khi cậu cảm thấy mình thực sự rất may mắn vì đã gửi nhầm tin nhắn kia, bây giờ Tả Thụy Nham quả thực chính là cả thế giới của Trì Vị Phong, trên đời này người cậu yêu nhất chính là anh.

Thân thể Trì Vị Phong trở nên mềm nhũn, quay về ôm lấy Tả Thụy Nham, “Tả tiên sinh, chúng ta là trao đổi bình đẳng, anh cho tôi, tôi cũng cho anh, anh không cần buông, anh cũng không được buông ra, nếu bây giờ anh dám buông tay tôi sẽ đem anh tiền gian hậu sát. Hừ Hừ!” [tiền gian hậu sát: h**p rùi giết]

“Tôi sẽ không.” Tả Thụy Nham nắm thật chặt cánh tay.

“Biết sợ thì đừng lo lắng nữa” Trì Vị Phong ôm lấy đầu Tả Thụy Nham.

“Tay lạnh.”

“A là do thời tiết lạnh thôi.” Trì Vị Phong nói.

“Để tay vào túi áo.” Tả Thụy Nham đưa tay qua cầm.

“Chờ một chút! Cảnh tượng này hảo quen mắt a, quen nhau nhiều năm như vậy rồi anh đừng chọc em nữa nha!”

Có một số việc, cho dù là vài năm, đến vài ngàn năm sau cũng sẽ không thể nào quên được.

43. Chương 43: Phiên Ngoại 4 :lần Ngoại Hồn Loạn Cùng Tính Vấn Đề (4)

Tả Thụy Nham ôm Trì Vị Phong rất nhanh liền ngủ mất. Trì Vị Phong bị ôm, vốn cũng đủ mệt, cũng cảm thấy buồn ngủ.

Bên ngoài tiệm đến 9h cũng tàn, Trì mẫu thân lên phòng gõ cửa.

Thanh âm của bà nghe có chút do dự “Tiểu Phong a, Tiểu Phong?”

“Ân...” Trì Vị Phong mơ mơ màng màng mở mắt, nhưng mà trên lưng vẫn còn bị hai cánh tay nào đó ôm trụ, đành phải cao giọng đáp, “Con đã tỉnh rồi, mẹ vào đi.”

“Vậy mẹ mở cửa đây” Trì mẫu thân từ khi lọt lòng tới nay, lần đầu tiên đi vào phòng con mình mà có chút hồi hộp.

Đương nhiên trong phòng không có hình ảnh nào phải bị nghiêm cấm, chỉ là trên giường có hai người, một người đang an nhàn ngủ, một người thì dựa nửa người lên đầu giường. “Tiểu Phong.” Trì mẫu thân đứng ở ngay cửa không bước vào, “Tất cả mọi người đã ăn xong rồi, hai anh em Tả gia hình như đã có chút say, con mau xuống lấy xe đi.”

“Nga, được.” Trì Vị Phong vỗ vỗ tay Tả Thụy Nham, “Buông ra, buông ra a.”

Tả Thụy Nham càng ôm càng thấy thoải mái, vẫn nhắm mắt tiếp tục ngủ.

Nhưng mà mẹ mình đang nhìn, Trì Vị Phong cũng cảm thấy ngượng ngùng.

“Buông tay đi, em phải đứng dậy .”

Tả Thụy Nham nhấc đầu, gối lên đùi Trì Vị Phong, mang theo âm thanh đầy buồn ngủ mà trả lời,

“Không cho...”

Anh là dây trời tiên hay sao vậy a, càng giãy dựa thoát ra càng níu chặt lại như vậy, mẹ của em đang nhìn đó!

“Khụ, các con chuẩn bị nhanh một chút a, mẹ xuống trước...” Trì mẫu thân xấu hổ quay đầu, còn cẩn thận giúp bọn họ đóng cửa.

“... Tả tiên sinh, nếu anh vẫn không chịu buông tay, em thật sự cần phải bỏ mình tự sát, anh nói xem nhảy lầu tốt hay nhảy sông thì tốt?”

Tả Thụy Nham lúc này mới hơi hé mắt, ngửa mặt lên nhìn cậu

“Em nói buông tay sẽ tiền gian hậu sát.” [Techan: Ôi Tả tiên sinh đáng iu wa’ nha~]

“... ..” em thật muốn xuống địa ngục tẩn bộ một vòng... Trì Vị Phong lộ vẻ mặt có thể so sánh với con gái trêu chọc mẹ, “Nếu không, anh để cho em ở trên đi.”

Tả Thụy Nham nghiêng đầu, xem chừng là đang thật sự suy nghĩ, sau đó tay bắt đầu cởi nút áo

“Được.”

“... ..” Xong rồi đi Địa Ngục tẩn bộ một vòng là không đủ, Trì Vị Phong một phen đè lại tay Tả Thụy Nham, “Anh chờ một chút...”

Trong chuyện ai thương ai, kỳ thật Trì Vị Phong cũng không mấy quan tâm, dù sao đối tượng là Tả Thụy Nham, thương anh hay bị anh thương, thân thân anh hay bị anh ấy thân thân cũng giống nhau, đều là ở trên giường hôn môi thôi. Lần đầu tiên là do cậu lười biếng không muốn ở trên, nhưng mà đã lâu như vậy cũng hình thành thói quen, cậu cũng không nghĩ tới chuyện phản công.

“Em không muốn sao?” Hai mắt Tả Thụy Nham mông lung nhìn nhìn Trì Vị Phong.

“Không phải... Em phải nói như thế nào a...” Trì Vị Phong thống khổ nhấc đầu, xoay người qua nói “Em đương nhiên là muốn anh, nhưng mà... Ai nha, vẫn là quên đi, mọi người đang chờ, em phải đi lấy xe, anh cứ ngủ tiếp đi, buổi tối có thể ở lại đây luôn.”

“Anh và em cùng nhau đi.” Tả Thụy Nham dụi dụi mắt, đứng dậy toan đi theo Trì Vị Phong.

“Không, em thấy anh nằm lại thì tốt hơn, hiện tại chưa tỉnh táo đi ra ngoài nhờ làm gì em không quản được...”

Nhưng mà Tả Thụy Nham vẫn giữ chặt lấy tay cậu, sau đó hai người cùng nhau ra tới phòng khách.

Trì Vị Phong bất đắc dĩ cũng Tả Thụy Nham nhanh chóng ra khỏi phòng, Trì mẩu thân ý nhị nhẹ nhàng thả ra. Mọi người bàn bạc xong quyết định từng nhà một về.

Tả mẩu thân phát phát tay nói, “Ta còn có chuyện muốn nói một chút, lão đại con đi ra trước đi.”

“Con đi xuống dưới lầu lấy xe trước.” Trì Vị Phong nói xong định đi xuống lầu, Tả Thụy Nham lại nắm lấy tay cậu ý muốn cùng đi.

“Tả tiên sinh, anh cùng đi sẽ không ngại được.”

Tả Thụy Nham vẫn nhìn cậu.

Đây là ánh mắt gà con ra khỏi vỏ gặp phải gà mẹ à?

“Em sẽ lập tức quay lại.”

Tả Thụy Nham vẫn là nhìn cậu.

Đây là đang say hả? Đây nhất định là say đi?! Thật may lần trước anh ra ngủ, không thì phiền phức lớn.

“Đủ rồi! Các người sên chịu không nổi!” Tả tam tiểu thư xoắn bước đến, một bàn tay chặt đứt cái nắm tay của hai người, “Đây là lửa giận của phụ nữ mang thai.”

Tả Thụy Nham lập tức quay đầu nhìn chị ba, tay cũng không nhàn rỗi, kéo kéo Trì Vị Phong.

“Em còn dám trừng chị!” Bởi vì trong bụng có hài tử, phách lối của Tả tam tiểu thư thật lâu không dùng đến, giờ phút này lại nóng lòng muốn thử, đã bị anh rể chống đỡ.

“Sorry,sorry.”

“Sorry cái đầu anh, nói tiếng Trung Quốc!”

“Thực xin lỗi...”

Tóm lại không giải quyết một chút thì không được.

“Tả tiên sinh, anh ra ghế sofa ngồi đi, em đi một lát sẽ lập tức quay lại.” Trì Vị Phong đem Tả Thụy Nham ra ghế salon ngồi xuống.

Tả Thụy Nham không buông tay.

“Tả tiên sinh, anh vì cái gì lại giống như dây thường xuân a, không cần bám dính như vậy a!” Trì Vị Phong nhin không được, giọng nói có điểm cao, nhưng rất nhanh liền hạ giọng, “Em sẽ lập tức quay lại, đợi em chở mọi người về nhà hết đã, anh là ba mươi lăm tuổi chứ không phải năm tuổi a!”

“Lập tức là bao lâu?”

“Nửa giờ liền quay lại” Trì Vị Phong cam đoan cùng Tả Thụy Nham.

“Được.” Tựa như một đứa trẻ có được lời hứa của người lớn, Tả Thụy Nham liền buông tay ra.

Bởi vì hai người kia kình nhau rất lâu, nên mọi người ra về có hơi chậm. Trì Vị Phong vội vàng đưa nhà anh cả về nhà, sau đó lại trở về cho Tả Thụy Nham một cái cam đoan nữa rồi mới đưa nhà anh hai đi.

Như thế, cuối cùng chỉ còn lại có vợ chồng chị ba cùng hai vị trưởng bối Tả gia.

44. Chương 44: Phiên Ngoại 5: Lần Ngoại Hồn Loạn Cùng Tính Vấn Đề (5)

Thật ra việc đón người này, Trì Vị Phong chỉ cần khi về gọi điện kêu người tiếp theo xuống nhà chuẩn bị đi là tốt rồi, nhưng vì đã đáp ứng Tả Thụy Nham “lập tức” về, cậu không thể không vào nhà cho có mặt. Nếu thất hứa hậu quả như thế nào Trì Vị Phong không dám tưởng tượng, tuy nói Tả Thụy Nham luôn luôn im lặng, nhưng cậu cũng không muốn khi về nhà lại thấy chỗ này biến thành hầm băng.

Mấy lần liền khiến Trì Vị Phong thở hồng hộc, “Tả tiên sinh... Anh là chê em gần đây vận động quá ít sao...”

Tả Thụy Nham chắc chắn trả lời, “Em vận động rất nhiều.”

“... Tả tiên sinh, vận động của anh cùng với vận động của em nhất định là cùng một ý tứ đi.” Là em nghĩ nhiều mới nghe câu nói của anh thành ý nghĩa bấy bọ a, Trì Vị Phong lập tức bịt miệng Tả Thụy Nham lại, “Còn có chị ba và Tả bá bá, anh thành thật cho em.”

Tả Thụy Nham im miệng, chỉ có thể gật đầu đáp ứng.

Nếu không phải đang say, thì như vậy rất tốt, Trì Vị Phong nuôi ý nghĩ xấu trong đầu, nhin không được đắc ý.

Trì Vị Phong quay đầu nhìn nhìn những người khác. Tả mẫu thân lôi kéo vợ chồng chị ba ra một góc không biết đang thì thầm chuyện gì, Trì phụ thân và Trì mẫu thân thấy cũng tránh sang bên kia, tóm lại, không ai chú ý bọn hắn.

Cậu quay qua Tả Thụy Nham, cười hì hì nói với anh “Tả tiên sinh, ngẩng mặt lên.”

Tả Thụy Nham nghe lời, hơi hơi ngẩng đầu lên hỏi “Để làm gì?”

“Hắc hắc, đại gia tôi muốn khinh bạc anh.” Trì Vị Phong khoan khoái chà chà tay, sau đó cẩn thận nâng mặt Tả Thụy Nham lên, hôn nhẹ lên mắt anh.

Mọi người không ai phát hiện ra điều mờ ám, trong phòng im lặng đột nhiên vang lên tiếng “Két nha...”

Chỉ là một cái hôn nhẹ lướt qua, Trì Vị Phong vừa định đứng lên, lại bất ngờ bị Tả Thụy Nham ôm lấy áp trên ghế salon

“Làm gì vậy?!”

“Anh cũng muốn khinh bạc em.”

“Ở chỗ này không được khinh bạc.”

Tiếng động lớn như vậy mà muốn người khác không chú ý cũng quả thật khó khăn, Tả tam tiểu thư rất cuộc cũng chịu không nổi, “Các người có thể kiềm chế giùm tôi một chút hay không vậy a, bộ chưa từng học viết hai chữ thẹn thùng là gì hay sao!”

“Khụ khụ...” Bốn vị trưởng bối đều thực xấu hổ. Trì Vị Phong lập tức đẩy Tả Thụy Nham ra để đứng lên.

“Chị...chị ba a, không nên tính toán với người uống rượu say nha a ha ha ha...”

Anh rể ngoại quốc thấy không khí trong phòng bắt đầu lạnh xuống, liền lấy ra máy ảnh kỹ thuật số của mình đưa tới trước mặt Tả Thụy Nham

“Look.”

“Nói tiếng Trung Quốc!”

“Xem... Chiều, ảnh chụp.” Đó là ảnh chụp Trì Vị Phong thân thân Tả Thụy Nham. Bởi vì môi cậu đặt lên mắt anh, Tả Thụy Nham thì an bình nhắm mắt lại, khóa miệng Trì Vị Phong còn mang theo ý cười, chất chứa biết bao nhiêu dụ dỗ không thể dùng ngôn từ để biểu đạt.

“Khụ, hình chụp rất được a...” Trì Vị Phong xấu hổ quá mức cũng nhìn nhìn.

“Em muốn để làm hình nền máy tính.” Tả Thụy Nham phát biểu.

“Máy tính của em chính là máy làm việc a, không cần thận để người ta nhìn thấy, chúng ta có thể trực tiếp cùng quần chúng rộng lớn báo cáo tình trạng tình ái a.”

“Anh, các em, tách ra, trở về.” Anh rẽ ngoai quốc nói từng chữ.

Tả Thụy Nham thỏa mãn gật đầu.

“Các người ở trong phòng khách diễn kịch đêm khuya ta mặc kệ, trước nhất phải đưa chị về.” Tả tam tiểu thư không kiên nhẫn nói.

“Nga nha.” Trì Vị Phong nào dám đắc tội với chị ba, lập tức hướng ra cửa.

Tả tam tiểu thư quay lại gật đầu chào Tả mẫu thân “Mẹ, con đi về trước.”

“Uh, tôi sẽ nói.” Tả mẫu thân không biết đáp ứng cái gì.

Người rút cuộc đi hết chỉ còn Tả gia và Trì gia 4 vị người giám hộ ở lại.

Tả Thụy Nham còn ở trong phòng khách, Tả mẫu thân kéo Trì mẫu thân đến bàn ăn ngồi xuống, sau đó vỗ vỗ vai Tả phụ thân, cầm lấy một xấp tài liệu nhét vào trong tay Trì mẫu thân.

“Đây là?” Trì mẫu thân chần chờ, cùng Trì phụ thân liếc mắt nhìn nhau một cái, mở ra liền nhìn thấy “Khế ước mua bán nhà? !”

“Đúng vậy.” Tả mẫu thân nhẹ nhàng nói tiếp “Tôi biết nhà của hai người chỉ có mình Tiểu Phong là con, hiện tại nó với Tiểu Thụy lại ở chung một chỗ với nhau, thật nhà chúng tôi vô cùng áy náy.”

Bọn họ ủng hộ tình cảm của con mình mà khiến cho Trì gia nhị lão từ nay về sau thiếu nhiều ân tình, nghĩ đến cảm thấy thật có lỗi.

“Nếu đáp ứng bọn nó cùng một chỗ, thì cũng không cần mấy thứ này.” Trì phụ thân khoát khoát tay nói.

“Không, ông nghe chúng tôi đã.” Tả mẫu thân nói, “Cái này vốn là để cho Tiểu Thụy, sau này cũng để chúng ta về già. Tiểu Thụy nói, không thể cùng Tiểu Phong có giấy kết hôn, sẽ đem cái này trực tiếp chuyển sang cho Tiểu Phong đứng tên, khế ước mua bán nhà này coi như chính là hôn thú.”

“Cái này...” Trì mẫu thân im lặng ngồi nhìn Tả Thụy Nham.

“Ngoài ra cũng không có gì khác, nhưng cả nhà chúng ta biết, hai đứa đều thật lòng, sau này sẽ không thay đổi, nhà cho Tiểu Phong chung ta cũng không lo lắng gì. Việc này chúng tôi vẫn chưa nói cho Tiểu Phong biết, chỉ sợ nó sẽ mất hứng.”

“Cái này làm sao có thể? !” Trì phụ thân đem khế ước mua bán nhà đẩy trở về.” Hai đứa nó hiện tại ở cùng một chỗ, sao có thể lấy nhà của hai người.”

“Đây không phải khế ước mua bán nhà, là giấy hôn thú a.” Tả phụ thân nói, “Nhận lấy đi, qua vài ngày nữa cũng dời qua nhà chúng tôi cùng ở đi.”

“Đúng a, vốn đã sớm muốn gọi hai người tới, chỉ sợ hai người sẽ không vui, bây giờ không phải là vừa lúc sao. Tiểu Phong tuy rằng thường thường có về đây ở, nhưng dù sao bình thường cũng sẽ tịch tịch, nhà của chúng ta không có Tiểu Thụy cũng thật tịch tịch a.”

Tuy nói rằng Tả Thụy Nham ở nhà nói chuyện không nhiều, nhưng cũng 4 không 6 phải dạng lạnh lùng.

Trì phụ thân cùng Trì mẫu thân vẫn có chút lo lắng, hai mắt nhìn nhau vẫn không đưa ra được quyết định nào.

“Bây giờ ở nhà con mình, chắc không có việc gì đi?” Tả mẫu thân kéo kéo tay Trì mẫu thân.

“... ..” Đối diện với ánh mắt hai vị Tả gia, Trì phụ thân cùng Trì mẫu thân cuối cùng cũng gật đầu.

Trì phụ thân cầm khế ước mua bán nhà kia mà khê thở dài, không khỏi lẩm bẩm,

“Tiểu Thụy rốt cuộc là yêu Tiểu Phong nhà ta ở chỗ nào a?”

“Tiểu Trì rất tốt.” Tả Thụy Nham đột nhiên xoay mặt nhìn về phía bọn họ.

Không ngờ Tả Thụy Nham đang ngồi ngẩn người bỗng đột nhiên cất giọng trả lời, Trì phụ thân có chút bất ngờ, “A?”

“Tiểu Trì thực ôn nhu, thực đáng yêu, thực thiện lương.” Tả Thụy Nham một lần nói ra cả đồng ưu điểm của Trì Vị Phong.

“...” Tả phụ thân chớp đôi mắt già nua, dường như có thể khiến cho tai hắn nghe rõ hơn, “Con nói sao a? Là đang nói đùa con không nên thân nhà ta đi...”

“Dạ, là Trì Vị Phong, Tiểu Trì thực ôn nhu thực đáng yêu thực thiện lương.” Tả Thụy Nham chăm chú nhìn ông nói ra đáp án đầy khẳng định, tuy rằng mới vừa uống rượu say xong, nhưng khi anh nói về Trì Vị Phong, ánh mắt thoát nhìn trong sáng vô cùng, nhìn thế nào cũng không giống là đang nói mè sảng.

“... . .” Tả phụ thân không phản bác được.

Có câu tục ngữ nói rằng say rượu sẽ nói lời thực, còn có câu tục ngữ lại nói người tình trong mắt chính là Tây Thi. Đây phải có bao nhiêu yêu thương mới có thể trong lúc say nói rõ ràng rành mạch không cần ai dẫn dụ như vậy, xem Ngoạn Thạch như thật, xem Phù Dung tỷ như Điêu Thuyền mà giao cho Vương Doãn a.*

*Ngoạn thạch: nghệ thuật chơi đá. Ý chỉ tượng đá

*Phù Dung tỷ: Ngôi sao trên mạng Phù Dung tỷ tỷ vốn chỉ nổi tiếng nhờ sự phô trương và những điệu nhảy khó trong làng giải trí Hoa ngữ. Thuộc hàng nổi tiếng nhưng cô bị chê thậm tệ vì ngoại hình béo và xấu.

*Điêu Thuyền (chữ Hán chính thể: 貂蝉, latin hóa: diào chán) là một người đẹp trong tứ đại mỹ nhân Trung Hoa và là một nhân vật nổi tiếng trong tiểu thuyết Tam Quốc diễn nghĩa. Sắc đẹp của Điêu Thuyền được ví là “bẻ nguyệt” (khiến trăng phải xấu hổ mà giấu mình đi). Điêu Thuyền là con nuôi trong nhà Tư đồ Vương Doãn, được Vương Doãn bày kế gả cho cả董卓 và 吕布 để tùy cơ ly gián họ nhằm mục đích lật đổ董卓.

Nếu như trước kia Trì phụ thân là bất đắc dĩ, vì cậu là con một trong nhà yêu nam nhân nên đồng ý, thì bây giờ ông thật sự đã hiểu.

Trì phụ thân nắm chặt khế ước mua bán nhà trong tay, không phải là vấn đề một hai căn biệt thự, cũng không phải vấn đề tiền bạc mấy trăm vạn, tình yêu của ba mẹ đối với con cái là không thể dùng tiền mà mua được, mà là chân tình làm cảm động người khác.

“Ai, Tiểu Thụy ah, như vậy.... Tiểu Phong giao cho con.”

Tả Thụy Nham đứng lên, cúi đầu thật sâu nói “Cám ơn.”

Nếu đã mở lòng rồi, Trì mẫu thân nhin không được tình quái hỏi một câu:

“Tiểu Thụy, Tiểu Phong như thế nào câu dẫn được con?”

Tả Thụy Nham nghĩ nghĩ, “Em ấy nhắn tin nói với con rằng, trên thế giới này người yêu anh nhất là em, sau đó không hề sợ hãi mà cùng con đối diện, sau khi con nhận được tin nhắn đứng ở cửa thang máy nhìn thấy Tiểu Trì, con liền yêu em ấy.”

“...” Mặc dù là chuyện tình yêu xưa của con trai, nhưng lại có cảm giác hình như có chút hiểu lầm nào ở đây, Trì mẫu thân bất giác nuốt một ngụm nước bọt.

Quên đi, người gốc có gốc phúc.

45. Chương 45: Phiên Ngoại 6: Lần Ngoại Hồn Loạn Cùng Tính Vấn Đề (6)

Làm tài xế của nữ vương điện hạ cũng chẳng tốt đẹp gì, dọc đường đi, Trì Vị Phong bị Tả tiểu thư chửi xối xa cho đến khi về tới tận cửa, trước khi xuống xe nàng còn quăng lại một câu

“Tuần trăng mật của các ngươi đã kéo dài bao lâu rồi?”

“Ách?” Từ lúc nào có tuần trăng mật vậy a? Trì Vị Phong khó hiểu.

“Năm năm rồi mà mỗi ngày cứ như tấm băng chocolate vậy, cẩn thận sâu đục hết bây giờ.”

Tả tam tiểu thư bang một tiếng đóng sầm cửa xe lại, anh rể ngoại quốc như cún con chạy theo sau “Honey, honeymoon của chúng ta chỉ có năm tuần thôi, không đủ, cần phải bổ sung thêm nha.”

Trì Vị Phong lúc quay lại vẫn suy nghĩ mình và Tả Thụy Nham có phải là lộ liễu quá hay không, nhưng mà mỗi khi đối mặt với Tả Thụy Nham, cậu hoàn toàn không tự giác được những việc mình làm.

Cho nên Trì Vị Phong vừa bước lên cầu thang vừa tự nhắc nhở mình phải biết kiềm chế, nhưng tới khi Tả Thụy Nham tiến tới ôm lấy cậu, cậu liền đem quyết định đó quên sạch.

Tả Thụy Nham hôn hai má Trì Vị Phong, ôm cậu thật chặt.

Trì Vị Phong cảm thấy được Tả Thụy Nham hình như đang thực vui vẻ.

“Tả tiên sinh, anh uống rượu rồi cười ngây ngô cái gì a?” Rõ ràng bản thân chính là kẻ hay hay người ngếch mặt ra mỗi khi say rượu, vậy mà lại đi nói người khác cũng thật trôi chảy.

Tả Thụy Nham lắc đầu.

“Được rồi, cũng tốt hơn là nhìn anh khóc, tuy rằng em cũng muốn một lần nhìn thấy anh rơi nước mắt...” Không cẩn thận một chút liền đem suy nghĩ đen tối của bản thân nói ra.

“Khụ khụ.” Đây là tiếng ho khan quen thuộc của Trì phụ thân, Trì Vị Phong đột nhiên nhớ tới còn có bốn người tám con mắt vẫn đang nhìn hai người bọn họ...

“Khụ, ha ha, ha ha... Tả a di, Tả thúc thúc, hai người đã chuẩn bị xong chưa?”

A a a trở về nhất định phải bắt Tả tiên sinh viết phạt hai chữ “kiềm chế” một trăm lần a, tốt nhất là viết thành thư pháp treo lên đầu giường luôn!

“Uh, đi thôi.” Tả mẫu thân lần này lại không châm chọc cậu, cười híp mắt nói, bà đi tới cửa lại quay ngược trở lại, nhỏ giọng không biết nói gì đó, Trì gia nhị lão sau khi nghe xong, sắc mặt vốn cứng ngắc liền đỏ lên rồi chuyển sang tím, tóm lại là biến hóa hết như bảy sắc cầu vồng,

Trì Vị Phong còn bị Tả Thụy Nham ôm chặt nên không chú ý tới, cậu hỏi Tả Thụy Nham, “Tả tiên sinh, anh muốn ở lại đây hay trở về nhà của anh? Trở về bây giờ thì đi luôn đi, không cần ở lại đây với em, em thấy anh là uống say đến phát ngốc luôn rồi. ”

Tả mẫu thân sau khi nói với hai người kia xong, quay lại chặn họng trước Tả Thụy Nham

“Nếu là trở về thì để bọn ta về trước đi, phiền Tiểu Phong đi thêm một chuyến nữa vậy.”

“Không phải tiện đường sao?” Trì Vị Phong thấy khó hiểu, hơn nữa trên xe có đủ chỗ cho bốn người ngồi mà?

Tả mẫu thân còn chưa trả lời, Trì mẫu thân đột nhiên mở miệng, trên mặt bà vẫn còn màu gan heo như hồi nãy, Trì Vị Phong còn muốn hỏi thăm một chút “Tiểu Phong, con hôm nay theo Tả Thụy Nham trở về đi.”

“...” Vì cái gì lại có cảm giác kì lạ như đang bị xem thường... Trì Vị Phong chuyển mắt.

“Được rồi, đi đi a, không cần ở lại đâu.” Trì phụ thân nghiêm mặt phát tay. Phản ứng của ba mẹ khiến cho Trì Vị Phong hoảng sợ, không phải đã chấp nhận hai người họ sao? Vậy tại sao hiện giờ lại muốn đuổi bọn họ đi....

Trong đầu Trì Vị Phong một mảnh hỗn loạn, cuống đến phát khóc rồi. Chuyện này với chuyện trước khi hoàn toàn khác biệt, khi đó cậu đã chuẩn bị tâm lý bị cửa đóng sập trước mặt, nhưng lần này lại bị đóng một cú quá bất ngờ.

“Ba, vì cái gì?” Trì Vị Phong thanh âm run rẩy hỏi, theo bản năng nắm chặt cánh tay Tả Thụy Nham đang vòng qua lưng mình.

“Con hỏi nhiều như vậy để làm chi, tóm lại không cần lưu lại!”

“Ba?! Ba nhất định phải cho con một lý do.”

“Con tại sao lại nhất định bắt ba nói!” Tả phụ thân quay lưng đi.

“Đương nhiên cần a! Đây không phải quá khó hiểu sao? !”

“... ..” Trì phụ thân trầm mặc chốc lát, sau đó nói với tăng suất ba giây một chữ, “Con... Nhà của chúng ta, TV mới mở lớn một chút thì nhà kế bên đã nghe thấy...”

“...” Có ý tứ gì? ! Hình như từng nghe qua một câu khác mang ý nghĩa tương tự? Trì Vị Phong mở to mắt nhìn về phía Tả mẫu thân “Tả...Tả a dì, bác vừa rồi đã nói với hai người họ chuyện gì a?”

Tả mẫu thân kéo Tả phụ thân đã mang giày xong ra ngoài cửa, sau đó lộ ra khuôn mặt tươi cười chậm rãi trả lời, “Không có gì không có gì, chỉ là chuyện cười có người quên đóng cửa sổ thôi.”

“...” Sự việc đáng chê cười đó phải nói bao nhiêu năm bác mới cảm thấy chán a... Trì Vị Phong cảm thấy Giang Đông phụ lão đã hoàn toàn không thêm nhìn tới mặt mình rồi.

“Tả tiên sinh, xem ra em cũng phải đi luyện thư pháp...”

“Vì sao?”

Viết hai chữ “kiềm chế” treo trên đầu giường a... Trì Vị Phong yên lặng cúi đầu.

Sau khi đưa Tả gia nhĩ lão về, Trì Vị Phong lập tức quay xe trở lại, vừa dừng xe liền thấy Tả Thụy Nham đang đứng dưới lầu đợi cậu.

Trời đêm gió lạnh thật sự im lặng, ánh đèn sáng lên dưới hàng hiên, anh một thân áo khoác màu tro, đứng thẳng lưng, hơi hơi nghiêng đầu nhìn về phía Trì Vị Phong.

Đôi mắt kia đơn giản lướt qua cảnh vật chung quanh, chỉ duy nhất chứa đựng hình ảnh của một người.

Hoàn cảnh như vậy, Trì Vị Phong thật chỉ muốn bay tới ôm chặt lấy anh.

Không nên không nên a, nhất định phải kiềm chế, Trì Vị Phong miễn cưỡng dừng lại, bước tới trước mặt Tả Thụy Nham:

“Tả tiên sinh... Anh đợi đã lâu chưa?”

Tả Thụy Nham lắc đầu, kéo tay cậu qua cầm lấy, nhìn mắt Trì Vị Phong nói

“Thật ấm áp.”

“Là do anh đứng ngoài trời lâu nên tay lạnh, mau lên xe đi. ”

Sau khi ngồi lên xe, Trì Vị Phong muốn gọi điện về nhà trước. Không khí vừa rồi quả thật xấu hổ, cậu chỉ có thể bỏ chạy trước, hiện tại gọi điện cũng cảm thấy có chút mất tự nhiên.

“Cái kia. . . Ba, con đang dưới lầu, con với Tả tiên sinh về đây...”

“Nga, nha...” Tả phụ thân cũng mất tự nhiên.

Nói qua loa hai câu, hai người đều nhanh chóng tắt máy. Trì Vị Phong nhìn Tả Thụy Nham đang ngồi bên cạnh, nhớ lại lời của ba mình, trên mặt lập tức đỏ hồng.

Cậu ho khan một tiếng, đập ga. Xe từ từ lăn bánh rời khỏi tiểu khu.

Không mở nhạc, trong xe một mảnh im lặng.

Nhưng im lặng như vậy cũng không khó chịu lắm, ngược lại khiến cho tâm hồn người ta như trở nên mềm mại hơn, tựa như ánh tà dương chậm rãi lướt về tây, bình thản mà tốt đẹp.

Bỗng nhiên truyền đến tiếng “bùm bùm” của pháo hoa, đánh vỡ sự yên lặng giữa hai người.

Trì Vị Phong chạy tới trước xem thử.

Bởi vì mấy nă gần đây thực hiện biện pháp hạn chế việc bắn pháo hoa, cho nên mọi người mua pháo hoa đều tập trung tới nơi được cấp phép để chơi, quảng trường nhỏ phía trước như một đêm hội pháo hoa.

“Muốn xem không?” Tả Thụy Nham hỏi.

“Được a.” Dù sao cũng rảnh rồi, Trì Vị Phong chạy xe tới chỗ có vị trí quan sát tốt rồi dừng lại, tuy rằng xe rất nhiều, nhưng mọi người đều chạy lên trên quảng trường để bắn pháo, nên nơi này không có một bóng người.

Hai người điều chỉnh ghế ngồi, nửa nằm còn có thể dễ dàng nhìn xuyên qua lớp cửa kính xe hướng tới không trung.

Trì Vị Phong một bên nhìn, một bên cầm lấy tay Tả Thụy Nham, chơi đùa với những ngón tay của anh.

“Bùm!” Không biết là ai bắn lên pháo hoa 100 viên, từng cái từng cái nổ trên không trung rồi chậm rãi rơi xuống.

Trì Vị Phong mở to hai mắt, trước mắt đột nhiên hiện ra một bóng người.

“Tả tiên sinh...” Cậu đưa tay giữ lấy cổ người kia, tùy ý anh cúi xuống đặt lên nụ hôn ngọt ngào tinh tế lên môi mình.

“Tiểu Trì...”

Pháo hoa muôn màu từ phía sau lưng hai người tỏa sáng, mà hai tay bọn họ đang giữ chặt lấy người mà bản thân muốn ở cạnh cả đời.

Bất luận là ban đêm yên tĩnh, hay là ban ngày ồn ào, mỗi ngày trong tương lai không phải chỉ có duy nhất bản thân tự vượt qua, đây là chuyện khiến người ta không mong muốn gì thêm nữa.

46. Chương 46: Phiên Ngoại 7 : Phiên Ngoại Tả Trì Phổng Vần

Tác giả: Có bao giờ cãi nhau chưa?

Trì Vị Phong: Có...

Tác giả: Vì sao lại cãi nhau?

Trì Vị Phong: Như trên, vì một vài chuyện nhàm chán không tiện nói ra...

.

Tác giả: Vậy làm hòa như thế nào?

Trì Vị Phong: Đối phó với những chuyện này, phương pháp hữu hiệu nhất đương nhiên là làm theo tám chữ rồi

Tác giả: Cho nên quan hệ cũng tiến triển đến tám chữ cái đi...

Trì Vị Phong: Đó là đương nhiên...

Tác giả: Cho nên cũng rất thích đi...

Trì Vị Phong: Đây căn bản không phải là vấn đề, nhưng thích cùng Tả tiên sinh lên giường không phải là điều đương nhiên sao.

Tả Thụy Nham: Tiểu Trì...

Trì Vị Phong: Làm sao vậy Tả tiên sinh.

Tả Thụy Nham: Không có gì.

.

Tác giả: Xưng hô với đối phương như thế nào.

Trì Vị Phong: Tả tiên sinh cùng Tiểu Trì.

Tác giả: Hi vọng đối phương gọi mình là gì?

Trì Vị Phong: Vẫn là gọi như hiện tại đi. Chúng tôi theo tư tưởng truyền thống không thích ngoại quốc quá...

Tả Thụy Nham: Uh.

.

Tác giả: Tuổi hiện nay?

Trì Vị Phong: Ba mươi một cùng ba mươi lăm a, lúc mới quen nhau là hai mươi sáu cùng ba mươi.

Tác giả: Thật sự là cặp đôi chồng già – chồng già a...

Trì Vị Phong: Chúng tôi đã già đâu!

.

Tác giả: Quan hệ công khai hay là giữ bí mật?

Trì Vị Phong: Quả thực mọi người đều biết đến, cả nhà còn đề phòng bị đau mắt hột nữa a!

.

Tác giả: Lúc H có ước định gì không?

Tả Thụy Nham: Lấy lòng cởi áo sơ mi cùng áo ngủ.

Trì Vị Phong: Tôi hiện tại thật muốn tự sát...

Tả Thụy Nham: Vì cái gì?

Trì Vị Phong:

.

Tác giả: Cảm thấy hai người ở chung có tốt không?

Trì Vị Phong: Mẹ của tôi nói hai chúng tôi là nỗi nào úp vung này...

Tác giả: Ý nghĩa là tốt.

Trì Vị Phong: A ha ha ha, thật sự rất tốt. Tả tiên sinh chúng ta bây giờ giống như là con châu chấu bị cột trên dây và con ếch bị bỏ trong nồi vậy.

.

Tác giả: Có giấu diếm đối phương chuyện gì không?

Trì Vị Phong: Tả tiên sinh là cái lý úp ngược, ah ấy thật tình vẫn có chuyện giấu diếm tôi!

Tả Thụy Nham: Anh không có.

Trì Vị Phong: Rõ ràng là có.

Tả Thụy Nham: ...

Trì Vị Phong: Được rồi, quên đi...

.

Tác giả: đối phương làm gì khiến mình không cưỡng lại được...

Trì Vị Phong: tuyệt chiêu của Tả tiên sinh chính là dùng ánh mắt giết người để nhìn tôi nha!

Tả Thụy Nham: anh không có giết em.

Trì Vị Phong: ...

Trì Vị Phong: Tả tiên sinh anh đối với em chưa bao giờ không có biện pháp sao?

Tả Thụy Nham: vì sao phải vậy?

Tác giả: xem ra từ trước tới nay chưa bao giờ có biện pháp....

.

Tác giả: là ai tỏ tình trước?

Trì Vị Phong: đương nhiên là tôi, lần đầu tiên là hiểu lầm, nhưng lần thứ hai cũng vẫn là tôi.

.

Tác giả: khi nào thì thấy đối phương không yêu mình nữa?

Trì Vị Phong: thời điểm Tả tiên sinh gạt tay tôi ra.

Tả Thụy Nham: khi đó mọi chuyện chẳng phải vẫn chưa rõ ràng sao....

Trì Vị Phong: được rồi, em biết anh từ đầu tới cuối thực sự yêu em, em chỉ là đang ví dụ mà thôi.

Tác giả: nói thẳng ra là không có.

Trì Vị Phong: chính là... Chính là tôi có lúc khiến Tả tiên sinh cảm thấy tôi không thương anh ấy cho nên nói ra để công bằng thôi....

Tác giả: nguyên lai là đuổi lý.

Trì Vị Phong: ...

Tả Thụy Nham: không phải đuổi lý, Tiểu Phong thực sự yêu tôi.

Tác giả: quả nhiên người ngoài không nên nhiều chuyện a... Vị trí công thụ quyết định như thế nào?

Trì Vị Phong: thuận theo tự nhiên.

Tả Thụy Nham: Tiểu Trì nằm dưới.

Trì Vị Phong: Tả tiên sinh anh câm miệng... Tuy nói em chính là người nằm dưới, nhưng anh không cần nói thẳng ra như vậy. Bằng không em thật sự sẽ cường X anh đó.

Tả Thụy Nham: anh không quan tâm.

Trì Vị Phong: anh phải quan tâm cho em! (muốn khởi nghĩa sao=)))

Tác giả: xem ra bên công không thể có hành vi cường X.

Trì Vị Phong: ha ha... Nhưng bên thụ lại có thể có.

Tả Thụy Nham: tôi không quan tâm.

Trì Vị Phong: anh làm ơn để ý đi a!

Tác giả: xem ra bên thụ thường có hành vi dụ dỗ...

Tả Thụy Nham: Uh.

Trì Vị Phong: dục vọng nghênh đón tại sao không hưởng thụ, đại lão gia tôi không cần phải ngượng ngùng a.

.

Tác giả : khi đó bên công phản ứng thế nào?

Tả Thụy Nham: biết lắng nghe.

Trì Vị Phong: không làm gì mà đứng đó nhìn thì là đồ ngốc a. Tả tiên sinh cũng không phải họ Liễu.

Tác giả: anh ta kỳ thật có thể có huyết thống Liễu gia... Nhớ ngày đó...

Trì Vị Phong: lúc trước ra sao?

Tác giả: cậu tự hỏi anh ta đi.

Trì Vị Phong: Tả tiên sinh, lúc trước có chuyện gì sao?

Tả Thụy Nham: có.

Trì Vị Phong: chuyện gì?

Tả Thụy Nham: lúc em uống say.

Trì Vị Phong:... .. ngày hôm sau quả thật quần áo em rất chỉnh tề...

Tả Thụy Nham: là anh giúp thay đồ.

Trì Vị Phong:... nếu đổi ngược lại là em giúp anh nhất định em sẽ chịu không nổi... Vất vả cho anh rồi Tả tiên sinh, lần sau anh có thể trực tiếp làm đi, không sao đâu...

Tả Thụy Nham: em không tức giận sao?

Trì Vị Phong: em nghĩ là không, dù sao cũng đã bị hôn qua, coi như làm tới bước cuối cùng cũng không có quan hệ gì, anh cường X em thì nhất định sẽ có ngày em cường X lại anh, anh cứ yên tâm đi a.

Tả Thụy Nham: đối với người khác cũng vậy?

Trì Vị Phong: bộ trên mặt em có viết chữ “thiếu đạo đức” hay sao? Tả tiên sinh, anh đừng lo lắng, đại gia em trước đây từng cùng người khác nhưng về phần say rượu loạn tính, em là thích anh nên cho dù ngày hôm sau có phát hiện ra, em cũng sẽ không tức giận đâu

Tác giả: chỉ một câu hỏi mà lộ ra thật nhiều tin tức... Cho nên tất cả mọi người đều không phải là lần đầu tiên...

Trì Vị Phong: không, tôi thật sự nghi ngờ Tả tiên sinh là lần đầu..

Tả Thụy Nham: ...* gật đầu*

Trì Vị Phong: Tả tiên sinh anh quả nhiên không dễ dãi a...

.

Tác giả: Thời điểm nói ra sự thật đau lòng thì sao?

Tả Thụy Nham: Tiểu Trì, khi đó em có yêu thích anh?

Trì Vị Phong: ừ? Sau đó lúc ngẫm lại chính là yêu thích a. Chờ một chút, anh đừng ôm chặt như vậy, em không thở được!

.

Tác giả: nếu so sánh đối phương với một loại hoa?

Trì Vị Phong: đây thường xuân!

Tác giả: đây không phải là hoa.

Trì Vị Phong: tất cả mọi thứ là thực vật sớm hay muộn cũng sẽ nở ra. Hơn nữa, Tả tiên sinh lúc uống rượu say chính là đây thường xuân!

Tả Thụy Nham: ...

Trì Vị Phong: quên đi dù sao em theo chủ nghĩa xã hội hòa bình không sợ bị đánh...

Tả Thụy Nham: thực xin lỗi.

Trì Vị Phong: không cần phải xin lỗi!

.

Tác giả: thấy đối phương sẽ thay lòng đổi dạ không?

Trì Vị Phong: tất cả mọi người đều cho rằng chúng tôi không có khả năng thay lòng đổi dạ...

Tả Thụy Nham: Uh.

.

Tác giả: ấn tượng đầu tiên về đối phương là?

Trì Vị Phong: nếu như tính từ lúc mới vào làm cấp dưới của Tả tiên sinh, cả hai chỉ coi như người qua đường...

Tác giả: tính từ lúc nhắn tin nhầm đi.

Trì Vị Phong:... ánh mắt của Medusa...

Tả Thụy Nham: nhìn nhau đầy ẩn tình.

.

Tác giả: khoảng cách hai lý giải thật xa xôi đi. Thích hôn đối phương ở đâu?

Trì Vị Phong: mắt.

Tả Thụy Nham: mặt.

Tác giả: còn tưởng rằng chính là môi...

Trì Vị Phong: hôn môi sẽ dẫn đến những chuyện cấm trẻ em dưới mười tám...

Tác giả: đây đâu phải là cái trò BL Game nhằm chán a! Thích được đối phương hôn ở đâu?

Trì Vị Phong: Tả tiên sinh hôn tôi đều thích.

Tả Thụy Nham: Uh.

.

Tác giả: trước và sau khi H có then thùng không?

Trì Vị Phong: đều không then thùng a.

Tác giả: rất thẳng thắn ở những phần người khác khó mở miệng..... cho dù có những người khác ở đây hẳn cũng không có gì cản trở. . .

Trì Vị Phong: rõ ràng chỉ có Tả tiên sinh trước mặt thôi! Lại nói, Tả tiên sinh anh có then thùng không?

Tả Thụy Nham: mất mặt.

Trì Vị Phong: A? ! ! Vì cái gì lên giường với em anh cảm thấy mất mặt, anh tên hỗn đản em nằm dưới tôi còn chưa mất mặt a!

Tả Thụy Nham: mỗi lần làm xong em đều gối đầu lên tay anh ngủ, ngày hôm sau tay tê.

Trì Vị Phong: bởi vì tay tê mà mất mặt sao?

Tả Thụy Nham: uh, lúc trước em dựa vào vai anh ngủ, sau đó bả vai cũng đau.

Trì Vị Phong: ...

Tả Thụy Nham: anh muốn hảo hảo chăm sóc em, để cho em yên tâm dựa vào anh.

Trì Vị Phong: Tả tiên sinh anh hiện tại đã rất tốt để em dựa vào rồi, những chuyện nhỏ nhặt đó không nên để ý ...

Tả Thụy Nham: anh sẽ cố gắng.

Trì Vị Phong: em cảm thấy người bình thường có cố gắng cách mấy cũng không thể khiến cho cánh tay không tê khi mà cả đêm máu không thể tuần hoàn đâu....

.

Tác giả: đối với đối phương có gì bất mãn?

Trì Vị Phong: cần kiểm chế.

Tác giả: cái gì?

Trì Vị Phong: tóm lại ở bất kỳ phương diện nào cũng là phải biết kiểm chế.

Tả Thụy Nham: được.

Trì Vị Phong: nói nghe dễ dàng a!

.

Tác giả: biểu hiện khêu gợi của đối phương?

Trì Vị Phong: vĩnh viễn là ánh mắt giết người của Tả tiên sinh.

Tả Thụy Nham: tìm đập gia tốc?

Trì Vị Phong:... Tả tiên sinh anh nói không chừng là một dụ công...

Tả Thụy Nham: em cũng hấp dẫn anh.

Trì Vị Phong: bây giờ không phải là đang học bài a Tả tiên sinh, anh khi nói những lời này có thể dùng ngữ khí mềm mại và biểu cảm dễ thương một chút đi....

Tả Thụy Nham: như vậy phải không?

Trì Vị Phong: căn bản không thay đổi...

.

Tác giả: kiếp sau vẫn muốn làm người yêu của nhau không?

Trì Vị Phong: hết kiếp này trước đã.

Tả Thụy Nham: Uh.

.

Tác giả: nói một câu với đối phương.

Trì Vị Phong: Tả tiên sinh, chúng ta như thế nào còn chưa làm trên giường đã làm trên ban công và phòng tắm trước....

Tả Thụy Nham: về nhà tiếp tục.

Tác giả: thật sự là câu nói cuối quá gọn... Như vậy, phiên ngoại kết thúc, tái kiến.

—— toàn văn hoàn ——

Tái bút

Ta đã viết xong rồi

Toàn bộ tác phẩm không quá chín vạn chữ, viết trong 13 ngày.

Lao lực quá độ nên bây giờ mệt mỏi, đây là thời khắc huy hoàng mà sau này sẽ không gặp được nha.

Tóm lại, câu đầu tiên xin cho ta gửi đến người bạn A của ta, ta đã viết xong rồi ha hả a, người không thúc giục ta được nữa rồi ha hả a!

Tốt quá!

Tiếp theo đây, văn này chỉ là một tiểu bạch văn, ngược ta cũng không nở ngược, cũng chẳng có cầu huyết lâm đầu gì nhiều, nếu như các vị có vô tình đọc được mà chê cười, vậy coi như là ta không may mắn rồi.

Còn vài chương nữa chưa làm, kết quả cuối cùng là ta mạnh miệng quá rồi. Ta thật sự đã cố gắng muốn làm, thứ lỗi nếu đã làm mọi người thất vọng.

Ta không viết văn quá dài, đây là văn dài nhất của ta, trước kia đều là ba ngày đánh cá hai ngày phơi lưới dưới nắng, bởi vì chỉ có người bạn A xem, cuộc sống của ta cũng rất nhẹ nhàng, không muốn hồng cũng chẳng muốn tím, bản thân chỉ là nhân tiện muốn viết lách một chút, dù sao cũng không có ai xem.

Cho nên lần này vừa post lên liền nhận được cả đồng phản hồi, ta cũng rất ngoài ý muốn, thụ sủng nhược kinh. Xong một nửa đã có chút không thể kiềm chế, có chút hưng phấn a ha ha. Thật sự là thẹn thùng.

Nhưng tóm lại đã viết xong rồi.

Sau này nếu như lại viết văn sẽ nói câu này đi, ta nghĩ cũng không có khả năng kì tích trong vòng mười ba ngày thì kết thúc truyện a, đây là chút cỗi lòng của ta, đa tạ đa tạ, sang năm cũng không bị lãng quên rồi.

Như vậy, vẫn là nói một câu tái kiến nha.

Tiểu Trì cùng Tả tiên sinh sẽ sống hạnh phúc!

Secret: oa oa thật sự đã hoàn rồi *rớt nước mắt*, mau mau đi ăn mừng a *tung bông tung bông*. Vậy là phải chia tay với Tả tiên sinh và Trì tiểu ốc rồi, cảm ơn các tình iu đã ủng hộ nha o^^o.

Page 257

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/thac-lieu-thac-lieu>